

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*here's to
yesterday*
a novel

teagan hunter

*here's to
yesterday*
a novel

t e a g a n u n t e r

*Kocama.
Sana tuhaf sorular sormama izin verdiğin ve bana aynı derecede tuhaf
cevaplar verdiğin için teşekkürler.
Her zaman ve sonsuza dek.*

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ BİRİNCİ

BÖLÜM 0

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM İKİNCİ

KISIM 0 BÖLÜM

13 BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:
ONLAR BÖLÜM 20
BÖLÜM 21 BÖLÜM
22 BÖLÜM 23
SONSÖZ
TEŞEKKÜRLER
YAZAR HAKKINDA

*"Hak ettiğimizi düşündüğümüz sevgiyi kabul ederiz."
-Stephen Chbosky, Saksı Olmanın Faydaları*

Prologue

"Erkekler neden her zaman ereksiyonla uyanır?" Hâlâ yarı uykuluyum ve belki de hâlâ sarhoşum ama sorum yasal çünkü şu anda belimde kaya gibi sert bir penis var.

"Çünkü uyku o kadar güzel ki siklerimiz 'Bu yatağı becermek istiyorum' diyor. İşte bu yüzden, " diyor huysuz, boğuk bir ses.

Güldüm ve kıcımlı ona doğru salladım.

"Kadın," diyor ses. Yüzünü yastığına gömmüş olmalı, çünkü onu zar zor duyabiliyorum. "Kes şunu. Bunu olduğundan çok daha utanç verici hale getiriyorsun."

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor. "Saat kaç?" Esneyerek soruyorum.

"Çok erken."

Gülümsüyorum. Muhtemelen haklı ama bilmem gerek.

Bir gözümü açıp odanın etrafına bakıyorum. *Hah. Güzelmiş.* Ne beklediğimden emin değilim ama güzel, temiz bir oda değildi. Yine de gözlüğümü takmadığım için gözlerim bana yalan söylüyor olabilir.

Gerinmeye ve telefonumu almaya çalışıyorum ama fazla uzağa gidemiyorum. Elimi sıkı sıkı tutuyor ve alkolün etkisindeki mideme yaptığı baskı hiçbir işe yaramıyor.

İç çekerek gözlerimi tekrar kapatıyorum çünkü onları açık tutmak canımı acıtmaya başlıyor. "Hadi ama. Kalkmama izin ver. Saatin kaç olduğuna bakmam lazım."

"Hayır. Beni kendinden uzaklaştırman gerekecek."

Ben de denedim. Kolunu tutuyorum, itiyorum ve çekiyorum. İşe yaramıyor. Birden yumuşadı, kolunu kaldırmama izin verdi. Cehennem gibi ağırdı. Hatırladığımdan çok daha ağır.

Tek gözümü tekrar açıyorum, her şey hâlâ biraz bulanık. İçinde bulunduğum yarı sarhoş puslu ortamda bile, beni aynı anda hem sıkıca hem de dikkatlice tutan bu kolun olması gereken kişiye ait olmadığını biliyorum. Ve bu beni bok gibi hissettiriyor.

Aniden hissettiğim tüm bu suçluluk duygusundan kurtulmak isteyerek vücudunu sertçe itiyorum ve neredeyse çok küçük yataktan yuvarlanmasına neden oluyorum.

"Bu ne lan Maura!" diye bağırıyor, kendini tutuyor ve üzerime yuvarlanıyor. Sesini artık net bir şekilde duyabiliyorum.

Oh, kahretsin. Bütün gece gözümün önüne geldi. Olan her şey - kalp ağrısı, sözler, öpücükler, *kiminle* olduğum. Hepsisi.

Onu iterek yataktan çıkmaya *çalışıyorum*, dairesinin soğuk parke zeminine adım attığımda ayaklarım buza dönüyor. Komodinin üzerinden gözlüklerimi kapıp yüzüme itiyorum.

Hayır, hayır, hayır. *Olmam* gereken yerde değilim. Bilmediğim yatak odasında koşturuyor, kendi -daha doğrusu onun- giysilerini kapıyor ve gelişigüzel giyiyorum.

Ben ne yaptım böyle? Her şey çok erken. Beklemem gerekiyordu. Bunun henüz olmaması gerekiyordu. *Onunla* yatakta olamam.

İç çekiyor. "Maura."

Duraklıyorum, sesindeki acıyı duyuyorum. Ona yaşattığım acı yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Biz... biz yapamayız," diye fısıldıyorum. "Yapamayacağımızı biliyorsun."

Gömleği başımın üzerine çekmeye devam ediyorum, yatağa dönüp bakmayı reddediyorum çünkü ona bakarsam teslim olacağımı biliyorum. Kalacağımı biliyorum ama yapamam.

"Maura," diyor yine usulca. "*Lütfen.*"

Başımı sallıyorum, ayaklarımı babetlerimin içine sokuyorum. "Hayır."

"Onun yüzünden mi?" diye soruyor, kalp ağrısı her kelimesini gölgeliyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Bu... bu bir hataydı. *Büyük* bir hataydı. Özür dilerim," diyorum ve kapı kolunu çevirip hızla dairesinden çıkıyorum.

Ayaklarım koridora değdiği anda yere yığılıyorum.

Yere önce dizlerimin mi yoksa gözyaşlarımın mı çarptığından emin değilim.

part one
her

Chapter One

Aylar Önce

Ben bir yalancıyım.

Ya da en azından bir gerçek bükücü. Kendime düpedüz yalancı demek yalan olur. Belki de yalancıyumdır.

Her iki şekilde de, yalan *söylüyordum*. Sayılır. Bir erkek arkadaşım var. Yarı iyi bir erkek arkadaşım. Her "Seni seviyorum" dediğinde, ben de karşılık veriyorum.

Ama gerçek şu ki, onu gerektiği gibi sevmiyorum. Bu yüzden bunu her söylediğimde, birazcık yalan söylüyorum.

Onu seviyorum, daha çok arkadaşça bir şekilde.

Ekranımdaki sesli mesaj simgesine dokunarak erkek arkadaşımdan gelen son mesajı dinliyorum. "*Selam bebeğim. Aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Bütün gün test uçuşları yaptık. Çocuklarla biraz dışarı çıkacağız, belki bir uçuş yaparız. Sonra tekrar ararım. Seni seviyorum.*"

Tanner'ı geri aramaya çalıştım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. *Sanırım hala dışarıda.*

Kendimi yatağıma atıp yüksek sesle iç geçiriyorum. Son iki gündür telefonda kovalamaca oynuyoruz, sadece birkaç kez mesajlaştık. Bu bağlantı kopukluğu çok yorucu. Bir askerle çıkmak tahmin ettiğimden daha zormuş. Tanner'la ilk kez bir araya gelmemizin üzerinden sekiz ay, birbirimizi görmemizin üzerinden ise iki hafta geçti. Ve yedi ay önce ayrıldığından beri, toplamda sadece dört kez yüz yüze geldik. Elbette FaceTime, Skype, mesajlaşıyoruz ve her gün konuşmaya çalışıyoruz ama aynı şey değil.

Aynı şey değil.

Onu bu şekilde sevmek *isteyen* bir yanımla onu özlüyor. Ona dokunmayı özlüyorum. Onun varlığını özlüyorum. Gülüşünü özlüyorum. Ama en çok, onu bir arkadaş olarak seven yanımla, son birkaç ayda önemli ölçüde değişen arkadaşlığımızı özlüyor.

Deli gibi soruyor ama yapacağım son şey hayatımı toparlayıp onun görev yaptığı Kuzey Carolina'ya taşınmak olur. Burada, Wakefield, Massachusetts'de bir hayatım var. Ben burada büyüdüm. Tanner hariç tüm dünyam burada.

Bulabildiğim en yakın yastığı kapıp ağzıma koyuyorum ve uzun uzun çığlık atıyorum çünkü tüm bunlardan dolayı hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Onu özlediğim için hüsrana uğruyorum, bana baskı yaptığı için hüsrana uğruyorum ve onu yeterince özlemediğimi bildiğim için hüsrana uğruyorum.

"Tak, tak!" diye bağıyor teyzem Kassi, yatak odamın kapısına vurup içeri girerek.

Yastığı kaldırıyorum ve bir nefes daha çekiyorum.

"Neler oluyor ufaklık?" diye soruyor, sesine endişe karışıyor. *Ufaklık*. Normalde, benden sadece beş yaş büyük olduğu için bana böyle hitap ettiği için ona kızardım ama şu anda bunu yapamayacak kadar üzgünüm.

Kassi teyzem gelmiş geçmiş en iyi teyzedir. Aslında, yaşlarımız yakın olduğu için teyzemden çok kız kardeşim gibi hissediyorum. Annemin üvey kız kardeşi ve annem evden ayrıldıktan çok sonra devreye girdi. Annem bunu asla yüksek sesle söylemez ama Kassi ile olan ilişkiyi kıskanıyor ve onun genç yaşını da aynı derecede kıskanıyor. Bu ikisini bir odada bir arada görmenin eğlenceli olduğunu söylemek hafif kalır. Ne zaman birbirlerine elli adım yaklaşırsalar, Norah Doughers'ın Kassi Garrett'tan duyduğu korkunç nefret yüzünden hava değişiyor ve kaynama tehlikesi geçiriyor.

"Hayat. Son zamanlarda biraz berbat," diyorum sonunda ona.

"Neşelen Maura. Bundan sonrası daha da kötüleşebilir," diye şaka yapıyor ve yanıma oturup sırt üstü uzanarak benim duruşumu taklit ediyor.

"Evet, evet, ama ben sadece şu *anla ilgileniyorum*. Dün sabahtan beri Tanner'la konuşmadım ve o süre boyunca yarı uykuluydum. Tek hatırladığım hareket etmem için beni daha fazla sıkıştırdığı. Şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum, çünkü dışarıda askerleriyle konuşamayan pek çok insan var, ama elimde değil. Onu özlüyorum ve aynı anda boğmak istiyorum."

Bu sefer benim için iç geçiriyor. "Biliyor musun, bu noktada onu özlüyorum çünkü o yanındayken çok daha mutlusun. O gitse ne yapardın emin değilim-"

"Sakın 'D' kelimesini söylemeye cüret etme!" Sözünü kestim.

Kassi teyzemi ne kadar sevsem de, bu kelimeyi bitirirse muhtemelen ona vuracağım. Orduda konuşlanmanın neredeyse kaçınılmaz olduğunu biliyorum, ancak yine de üzerinde durmak istediğim bir şey değil, her konuşlanma tehlikeli durumlara eşit olmasa bile. Birlikte olsak da olmasak da Tanner'ın konuşlanmasını asla istemiyorum, en güvenli yer Amerika. Her şeyin üstüne bir de bunu kaldıramam.

"İyi, iyi," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Ama o kelimeyi söyleyememem bunu daha az mümkün kılmıyor."

İnliyorum ve gözlerimi ona doğru çeviriyorum. "Neden yine buradasın?" "Market alışverişi. Özel bir şey ister misin yoksa her zamankinden mi?"

"Dondurma. En sevdiğim iki adam, lütfen," diyorum ona. "İçimde onlara ihtiyacım olacağına dair bir his var."

Hafifçe gülüyor. "Tam bir aşüfte gibi konuşuyorsun."

"Beni ve sürtük hallerimi hâlâ seviyorsun," diye takılıyorum gönülsüzce. "Sadece kan bağıyla bağlı olduğum için," diye karşılık veriyor.

Kocaman bir gülümsemeyle odadan çıkarken "Evet, evet," diye cevap veriyorum.

Yine yalnızım. Tekrar yalnız olmak *istemiyorum*. Tekrar yalnız kalmaya *ihtiyacım* yok. Huysuz ve sinirliyim ama yine de odamda tek başıma oturmanın bunlara bir faydası olacağını sanmıyorum.

Parmaklarım Rae'yi aramak için kaşınıyor. En iyi arkadaşıma ihtiyacım **v a r** ama o şu anda inanılmaz erkek arkadaşı Hudson ve onun çocuğu Joey ile meşgul. Bunun için onu suçladığımı söyleyemem, çünkü ikisi hayatımda olsaydı ben de tam olarak böyle olurum.

Diğer en iyi arkadaşım ve Rae'nin kuzeni Perry'yi arayabilirim ama onun son seks macerasını ya da Clyde'da içki içmesini dinlemek istediğimden emin değilim. Onu ölesiye seviyorum ama ihtiyacım olan şey bu değil.

Rahatlamaya ihtiyacım var. Ben ve Jerry'ye ve ekstra sevimsiz bir romantik komediye ihtiyacım var.

Belki biraz alışveriş terapisi yapmak için Wakefield ve muhtemelen Boston'daki en iyi yerel butik olan Jane's on Main'e giderim. *Aferin kızıma, Maura. Git alışveriş yap!*

Yataktan kalkıp dolabıma yöneldim ve bir çift koyu renk skinny jean ile üzerinde pembe çiçekler olan mavi çiçek desenli bir bluz çıkardım. Açık pembe düz ayakkabılarımla eşleştirdim ve gitmeye hazırım.

Ani alışveriş kararım aynaya bakana kadar başımı döndürüyor. *Ugh*. Platin sarısı saçlarım karmakarışık. Kısa mı omuz hizasında mı, düz mü kıvrıkcık mı olmak istediğine karar veremiyor. Beni çok rahatsız ediyor. *Belki benim de yeni bir saç modeline ihtiyacım vardır.*

Kendi kendime gülümsüyorum. *Bu bana çok iyi bir fikir gibi geliyor.*

"Benden ne yapmamı istiyorsun!"

"Pembe uçlar her tarafta. Bence onlara ihtiyacın var," diyor kuaförüm Becca arkamdan.

"Sen gerçek misin? Annem beni öldürür!" Tısladım.

Becca gözlerini devirirken aynadan onu izliyorum. "Maura, annenin sana sürekli yapmanı söylediğı şeyleri yapmak için çok yaşılsın. Biraz yaşa kızım. Pembeyi al."

O haklı. Yirmi iki yaşımdayım. *Hâlâ* annemden korkmam için bir sebep *yok*. Ama korkmak için çok sebebim var.

En iyi arkadaşım Rae'nin kitabından bir bölüm alıp olabildiğince açık sözlü olacağım: annem bir sürtük. Evet, söyledim. Kötü biri. Norah Doughers gülmez. Hem de hiç. Hatta ben doğduğumda gülümsediğinden bile şüpheliyim. Beni önce bir hemşireye sonra da bir dadiya teslim ettiğine eminim. *Soğuk* biri.

Neden burada oturmuş, ona inat olsun diye mükemmel gölgeli doğal sarı saçlarıma yapay renk katmak isteyip istemediğimi tartışıyorum? Çünkü kızgıyım. Çünkü ben bir yetişkinim. Çünkü umutsuzca aileme "siktir git" demek istiyorum.

Ve yapıyorum. Mecazi anlamda da olsa, yine de sayılır.

"Peki," diye kabul ediyorum, gözlerimi kapatıp izlemeyi reddediyorum.

"Hadi yapalım şu işi." Ciyaklıyor ve işe koyuluyor.

Becca ilk başta sessiz, sadece saçına odaklanıyor. Gevezeliğe başlaması uzun sürmedi.

"Ee, Maura," diyor, kiraladığı tezgâhta birkaç eşyanın yerini değiştiren. "Flört hayatın nasıl gidiyor? Yakışıklı askerle işler nasıl gidiyor?"

Buna iç geçirmek istiyorum. Becca'ya her şeyin harika olduğunu söylemek istiyorum ama değil. Ancak yalancı olduğum için ona yine de söylüyorum. Çünkü yıllar boyunca özenle oluşturduğum imajımı neden bozayım ki?

"Oh, harika! Biz harikayız! Tanner *mükemmel* bir erkek arkadaş," diyorum ona, mükemmele ekstra vurgu yaptığımdan emin olarak.

Yine ciyaklıyor ve Rae'nin bunu yapmamdan neden nefret ettiğini anlamaya başlıyorum. "Çok şanslısın! Onu hiç görmedim ama en son buraya geldiğinde ona övgüler yağdırmaktan kendini alamamıştın! Bahse girerim tam bir aygırdır!"

Becca haklı, Tanner *tam* bir aygır. Görünüş olarak kusursuza yakın ama ilişkiler güzellik üzerine kurulmaz. Tamam, bazıları *öyle* ama *benim* istediğim türden bir ilişki değil.

Gerçek, elle tutulur bir şeye ihtiyacım var. Başlangıçta Tanner'a ne kadar aşık olsam da, bu azaldı. Hem de çok. Biri sorsa, Tanner'ı sevdiğimi söyleyebilir miyim? Elbette. Ciddi miydim? Muhtemelen hayır. Bu "ilişkinin" daha ne kadar sürmesi gerektiğine dair ölü bir ipucu.

"Uzun mesafe işi nasıl gidiyor?" Becca saçımı biraz fazla sert bir şekilde toka haline getirerek soruyor.

"Ouch."

"Kahretsin. Üzgünüm, Maura."

"S o r u n d e ğ i l . Şimdiye kadar taciz etmeni bekliyordum," diye takılıyorum. Oldukça hassas bir kafam var ve Becca her zaman saçımı biraz fazla sert çeker.

"Yapmalısın." Aynadan bana göz kırpmıyor. "Ama sorumdan kaçma. Nasıl?"

İçimi tutup "Harika" diye cevap veriyorum. Ama bu bir yalan. Tekrar söylüyorum.

Birlikte geçirdiğimiz ilk ay harikaydı. Her şey çok hızlı gelişti ve o kadar mükemmeldi ki kendimi kaptırıp gitmiştim. Duygularımın ne kadar gerçek olduğuna dikkat etmedim. Ya da değildi. Bu beni ilişkinin uzun mesafeli kısmına hiç hazırlamadı. Ne kadar zor olacağını bilmiyordum. Onu tekrar gördüğümde farklı olacağını bilmiyordum. Her şeyin aynı olacağını ve hafta sonu ziyaretleri için bulduğumuzda kendimi ucuz hissetmeyeceğimi varsaydım.

"Bebeğim," diyor Tanner, hafta sonu için tuttuğumuz vasat otel odasının kapısını kapatırken bana sarılarak.

Başka bir şey söylenemeden ya da ben çantamı yere koyamadan ağzı benimkinin üzerinde. Ben de onu aynı hararetle öpüyorum, bir şeylerin kıvılcımlanmasını umarak.

Tanner hırkamı çekiştirerek omuzlarımdan gelişigüzel indiriyor. Zarafet yoksunluğundan rahatsız olarak onu itiyorum ve giysiyi kollarımdan aşağı çekiyorum. Onu ellerimden çekip alıyor, yatağa fırlatıyor ve kot pantolonumun düğmesine uzanıyor. Ben farkına bile varmadan pantolonum yere düştü ve tekrar bana yaslandı.

"Seni becermem lazım."

Ve ona izin verdim. Tam orada, bir motel kapısının arkasında, ona izin verdim. Çünkü onunla hissetmek istediğim şey buydu. Sonunda, bilmiyorum.

Yanlış düşünmüşüm çünkü son karşılaşmamızdan sonra tam olarak böyle hissettiler - ucuz. O zamana kadar fark etmemiştim ki, ondan önceki tüm seferlerde de durum aynıydı.

Tüm bunlara ilk başladığımızda umduğum şey hiç de bu değildi.

Geçen yıl küçük kardeşi ve arkadaşlarıyla birlikte çalıştığım spor barı Clyde's'a geldiğinde beklenmedik bir şekilde tanıştık. İlk görüşte şehvet gibi bir şeydi ve çok iyi anlaştıktan sonra bir ilişkiye daldık ve asla arkamıza bakmadık.

Ya da önde, görünüşe göre.

Tanner'ın kötü bir erkek arkadaş olduğunu söylemiyorum. En iyisi değil ama en kötüsünden de çok uzak. Dışarıya karşı sert, pislik bir tip gibi görünebilir ama bana karşı öyle değil... çoğu zaman. Sanki onun için aya asılmışım gibi.

Tanner beni sevdiğini söylediğinde bunu kendine has bir şekilde ifade ettiğinden bir an bile şüphe duymuyorum. Ve birlikte olduğumuzda, çalışırız.

Ya da en azından *eskiden öyleydik*.

"Ben de uzun mesafeli bir ilişki yaşamayı hayal bile edemezdim," diyor Becca. "Her şeye ayak uydurmak çok zor görünüyor. Kim olduğunuzdan kopmak çok kolay."

Bingo!

Birlikte olduğumuzda, vitesi boşa alıp kendim sürmek yerine Tanner'ın direksiyona geçip duygularımı yönlendirmesine izin verme eğilimindeyim. O yokken, tetikteyim ve her zaman omzumun üzerinden izliyorum, ailemi orada beni düzeltirken bulmayı bekliyorum çünkü hayatım boyunca yaptıkları şey buydu.

Ya biri ya da diğeri olmalıyım. Ve şu ana kadar, omzumun üzerinden sürekli kontrol etmediğim versiyon - daha önce yapmaya başladığım gibi kendi hayatımı kontrol etme konusunda daha yetenekli olduğumu hissettiğim versiyon - en çok sevdiğim versiyon.

Yansıttığımız iki farklı insan arasında bir denge kurmanın zor olduğunu anlıyorum, ancak şu ana kadar olduğu gibi ortada kalmak işe yaramıyor. Bu her şeyi çok daha zorlaştırıyor.

Birbirinden farklı insanlar olarak başladık ve birlikte geçirdiğimiz kısa sürede güzel bir dostluk kurduk. Gerçekten böyle olduğumuzu düşünürken, bu fırtınalı ilişkiye dönüştü. O gittikten kısa bir süre sonra eski halimize geri döndük. Bu yüzden de hiç bitmeyen bir itiş kakış içinde rol yapmaya devam ettik. Sanırım birbirimizin o kusursuz hallerinden **a y r ı l a m a y a c a k** kadar keyif alıyoruz ama bu maskaralığı sürdürmek de yorucu olmaya başladı.

"Zor ama birinin bunu yapması gerekiyor, değil mi?"

Becca dikkati dağılmış bir şekilde, "Doğru," diye onaylıyor. "Neredeyse bitti.

Çok güzel görüneceksin.

Sıcak!"

"Artık dönebilir miyim?" Beni aynada göremeyeceğim şekilde çeviren Becca'ya soruyorum.

"Neredeyse..." diye başladı. Etrafımda dolaşıyor ve önümde duruyor. Elini uzatıp birkaç tutam saç hareket ettirmesini izliyorum. Gülümseyerek, "Bitti!" diyor.

Becca zebra desenli pelerini çıkarırken gözlerimi kapatıyorum, sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. Sadece kesim için gelmişim, renk için değil. Beni döndürüyor ama hâlâ bakamayacak kadar gerginim.

"Haydi, haydi. Şimdiden bak, Maura. Bana ne kadar harika olduğumu söyle!"

Tek gözümü açıp aynaya bakıyorum. *Hah. Şimdilik fena değil.* Diğerini de aynı yavaşlıkla açıyorum ve ağzım açık kalıyor.

Becca pembe dediğinde, onun seçtiği keskin, koyu eflatunu değil de açık, tatlı bir pembeyi düşünmüştüm. Ve buna bayıldım.

"Vay canına," diye
fısıldadım. "Değil mi?
Çok sıcak!"

Yine haklı. Çok sıcak. Özenle daldırılmış uçlar, yeni kesilmiş salıncak bobumla karıştığında hayranlık uyandırıcı görünüyor! "Sen.. Sen.. Harikasın! Bir dahisin! Bu *harika*!"

Bir omzunu kaldırıyor ve nazlı nazlı gülümsüyor. "Bir şey değil."

Ayrılırken Becca'ya ekstra büyük bir sarılma (ve bahşiş) verdiğimden emin oluyorum.

Hayattaki kuralım her zaman şu olmuştur: Eğer yeni bir saç modeli yaptırırsan, kendine ekstra bir şımarıklık katmak için yeni bir kıyafet alırsın. Ben de alışveriş yapmak için Jane's'e gitmeye karar verdim.

"Maura?"

Kaldırımın ortasında durup tanıdık sese doğru dönüyorum. "Tucker," diyorum dikkatlice.

Tucker'ın beni Çarşamba vardiyam sırasında Clyde'da şiş gözlerle yakalamasının üzerinden bir hafta geçti. Tanner'la telefonda konuşmuştum ve küçük bir anlaşmazlık yaşadktan sonra ağlıyordum. Önemli bir şey değildi, Tanner'ın bir sonraki eve geliş tarihiyle ilgili bir karışıklıktı. Zorba ailemin gelecek ay düzenleyeceği bir akşam yemeği etkinliğine katılması gerekiyordu ama hafta sonu için görevlendirilmişti. Normalde bunu umursamaz ya da şikâyet etmezdim ama ilişkimizde tuhaf şeyler olurken birlikte olmamız gerektiğini düşünüyorum. Neden devam ettiğimizi doğrulamak için Tanner'ın en sevdiğim yanını görmeye ihtiyacım var.

Ayrıca, katılmamın tek nedeni oydu, çünkü ailemle iki saatten fazla zaman geçirmek bana bir şeyler yapıyor. Tanner'ın bana destek olması gerekiyordu.

Elli soru sonra, Tucker hikayeyi benden zorla aldı. Ona yemeğin ailem için ne kadar önemli olduğunu ve Tanner için bir tabağın parasını çoktan ödediklerini anlattım. Böylece Tucker, bir beyefendi olarak, devreye girmeye gönüllü oldu. Onu reddettim. Görünüşe göre egosunu incitmişim çünkü o zamandan beri her gece Clyde'a gelip beni konuşturmaya çalışıyor. İşe yaramadı.

"Nasılsın?" Onunla yüzleşmek zorunda kalmamak için dev bir kara deliğin ortaya çıkıp beni yutması için sessizce dua ederek soruyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken başını yana doğru eğiyor, gözlerini bana dikeyyor. "İyi," diye mırıldanıyor. Beni izleme şekli tüylerimi diken diken ediyor ve nedenini bilmiyorum. "Saçını değiştirmişsin."

Omuz silkip ellerimi arka ceplerime sokuyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Evet."

"İyi görünüyor. Sana yakışmış."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Bana uyar mı? Nasıl?"

Buna nasıl cevap vereceğini düşünerek dudaklarını büküyor. "Öyle işte. Daha çok... sen, daha rahat görünüyorsun. Hatta kaygısız."

İtiraf etmeliyim ki, Tucker bana "uyduğunu" söylediğinde ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kesinlikle bu değildi.

Gözlerimi kısarak erkek arkadaşımın küçük kardeşini dikkatle inceliyorum. Uzun boylu, kirli sarı saçlı ve yapılı. Askeri bir spor salonunda serbestçe dolaşan Tanner kadar iri yarı değil ama kesinlikle fazladan kas taşıyor. Tanner'ın aksine, Tucker her zaman - ve *her zaman* demek istiyorum - arkasına *yaslanmış* ve rahat. Adamın tişört, fanila ve kot pantolondan başka bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Kardeşinde olmayan rahat bir havası var.

Her zaman yaydığı rahat havanın dışında, onu Tanner'dan çok farklı kılan iki şey dövmeleri ve gözleridir.

Yani ondan her zaman uzak durmamın iki nedeni... Lanet olsun.

Tucker'ın iki kolunda tamamen siyah dövmeler var. Ve zekice işlenmişler. İnanılmaz. Çekici. Sizi içine çekiyor. Sağ kolu kocaman bir ağaç. Canlı olduğunu söylemek için renge ihtiyacı yok. Çiçekler gölgelendirilmiş, böylece tüm kolunun kendine ait bir hayatı varmış gibi görünüyor. Ama sol kolu? Bu benim favorim. Ağaç ölü ve kesinlikle nefes kesici. Her bir kolun, bir parçamın eninde sonunda ondan çıkarmak istediği bir hikayesi var.

Ve diğer şey... o gözler? Tüm kutsal şeylerin eli, altın sarısı, kehribar sınırında, bana balı hatırlatıyor. Tanner'ın kiler koyu, koyu, düz kahverengi.

Göz takıntım için kız arkadaşım Rae'ye teşekkür edebilirim sanırım, çünkü Tucker'ı yakından gördüğümde ilk fark ettiğim şey buydu.

Bakışlarım altında ağzının kenarları aşağıya doğru eğildi. "Neden benden kaçıyorsun?"

Bu beni içinde bulunduğum trans halinden çıkaracak kadar can sıkıcı. Çünkü ben ondan kaçmak. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Neden beni takip ediyorsun?" Düşünmeden karşılık verdim.

Tucker huffs. "Seni takip etmek mi? Seni takip etmiyorum, Maura. Benimle *konusmanı* sağlamaya çalışıyorum. Seninle Tanner'ın evindeki yemeğe gitmeme izin vermen için."

"Onları çoktan iptal ettim, Tucker," diye yalan söylüyorum. "Benim acıma randevum olmak zorunda değilsin."

Arkamı dönüp caddede yürümeye devam ederken "Yazık b i r randevu," dediğini zar zor duyuyorum.

Sebepsiz yere tam bir sürtük gibi davrandığımı fark edene kadar on adım kadar gidiyorum. Aslında bir sebebi *var*. Dünyaya biraz kızgınım çünkü beynim

Tanner'a çok kızgın ama bu hıncımı kardeşinden çıkarmam için bir sebep değil.

İçimi çekip arkamı dönüyorum ve onunla aramı düzeltmeye karar veriyorum. Tucker hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu, omuzları çökmüştü. Hızlı adımlarla ona doğru yürüyorum, bir adım kadar uzaklaşana kadar durmuyorum.

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki?" Sessizce soruyorum.

Bana bakıyor ve kaldırımın ortasından çekilmek için bir adım daha yaklaşıyor. "Çünkü bunun sana ne kadar zarar verdiğini görebiliyorum. Tanner'ın gitmesi çok zor. Tüm bunları anlayacak *birinin yanında olmasına* ihtiyacın var. Bir dosta ihtiyacın var Maura. İzin ver senin için o arkadaş ben olayım."

Ama mesele de bu. Bunların hiçbirini anlamıyor. Tanner konusunda neden bu kadar üzgün olduğumu anlamıyor. Erkek arkadaşım gittiği için üzüldüğümü sanıyor, oysa doğrusu, sıkışıp kaldığımızı hissettiğim için, gerçek bir kız arkadaş-erkek arkadaştan çok, vasat faydaları olan bir arkadaş olduğumuz için üzülüyorum.

"Arkadaşlarım var. Hem de bir sürü."

Gözlerini tekrar bana diyor ve başını yana eğiyor. "Öyle mi? Peki sen açıkça iyi değilken onlar nerede? Seni bir kitap gibi okuyabilirim, Maura. Tanner'ın aylarca geride bıraktığı ilk kız senmişsin gibi davranma. Sen sadece bu kadar uzun süre yanında kalan tek kişisin."

Tucker beni kandırdığını sanıyorsa yanılıyor, çünkü Tanner'ın önceki kız arkadaşını zaten biliyordum. Son izninde tanışmışlar, bir ilişkiye başlamışlar ve o yokken onu aldatmış. Hikayenin sonu. Sadece iki aydır birlikteydiler, bu yüzden Tanner için büyük bir kalp kırıklığına yol açmadı.

Ama şimdi düşünüyorum da, ya benim yaşadığım şeyi o da yaşıyorsa? *Hay sikeyim.*

"Canın cehenneme Tucker," diyorum dişlerimi sıkarak ve etrafından dolanmaya çalışarak. Kolumu hafifçe kavıyor ve daha ileri gitmemi engelliyor. "Bırak gideyim."

"İyi olacak mısın, olmayacak mısın?" diye soruyor iç çekerek.

Bir parçam, Tucker'ın sesinde duyduğum tatlılık yüzünden kırılan tüylerimi düzeltmek istiyor. Benim için gerçekten endişeleniyor. *Birinin beni* önemseddiği için minnettar olsam da, istediğim kişi o değil. Bana iyi olup olmadığımı sorması gereken kişi o değil.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Ben iyiyim. Endişen için teşekkürler." Bu sefer ondan uzaklaşmama izin veriyor.

Chapter Two

Tucker'la karşılaştığım için o kadar sinirliyim ki Jane'e gitmekten vazgeçip dondurma yemek ve saçma sapan filmler izlemek için eve gidiyorum.

"ERKEKLERDEN NEFRET EDİYORUM!" Teyzemin evinin içinde tepinirken bağıyorum.

"Saçına ne yaptın böyle?" Kassi kanepedeki rahat pozisyonundan ağzı bir karış açık soruyor.

Yaltaklanıyorum. "Kötü mü?"

Doğrulup bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Çok, *çok* iyi. Ona aşığım!" Sonra ayağa kalktı ve ona dokundu. "Bu muhteşem! Yumuşak, kadınsı, keskin, *sen*."

Tamam, bugün bu saç kesiminin nasıl "ben" olduğunu söyleyen ikinci kişi o. O kadar uzun zamandır gerçekte kim olduğumun arkasına mı saklanıyordum? Ve bu konuda bu kadar şeffaf mıydım?

"Teşekkürler. Sanırım."

Omuz silkiyor ve kanepede oturduğu yere geri dönüyor. "Bu erkek dövmeler de neyin nesi? Tanner şimdi ne yaptı?"

"Aslında bu sefer Tanner değildi. Yani, bir bakıma öyleydi ama değildi."

"Bu çok mantıklı" diyor, anlamış gibi yaparak.

Ona bir bakış atıyorum ve lacivert kanepenin diğer ucuna uzanıyorum. "Birincisi, kabalık. İkincisi, bu sefer Tanner *ve* Tucker'dı."

"Tucker mı? Tanner'ın süper seksi, *bekar* küçük kardeşini mi kastediyorsun?"

Haklı olduğunu yüksek sesle itiraf etmek istemediğimden, çünkü Tucker fena görünmüyor, omuz silkiyorum. "Her neyse. Her neyse, ailemin her yıl verdiği yemeği biliyor musun?"

Kassi gözle görülür şekilde titrer. "İğrenç. O şeyden nefret ediyorum. Boğucu."

"İşte tam da bu yüzden bu yıl gitmeyecektim. Ama sonra Tanner oldu. Ailem onu çok seviyor, o yüzden gitmek zorundaydım. Tanner teşvik etti. Sonra da kaçtı. Görev ya da her neyse."

"Tamam, peki Tucker tam olarak nerede devreye giriyor?"

"Tanner'ın geçen hafta kaçtığını öğrendim ve Tucker ben gözlerimi silerken Clyde'a geldi."

"Ve ondan nefret ediyorsun çünkü?"

"Tucker beni götürmeyi teklif etti. Onu reddettim. O zamandan beri neredeyse her gün iş yerime geliyor. Onu görmezden geliyorum," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Maura, tatlım, bunu benim için açıklamak zorundasın. Tucker'ın yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlamıyorum."

"Beni acıma randevusuna götürmeye çalışıyor! Kendi ailemin yemeğine acıma randevusu! Bu... aşağılayıcı!" Öfkelenim.

Kassı yüzünü buruşturuyor ve bana deli olduğumu düşündüğünü gösteren bir bakış atıyor. "Ben hiç de öyle algılamıyorum. Sana bir iyilik yapıyormuş gibi görüyorum. Ya da belki kardeşinin hatasını düzeltmeye çalışıyor."

Oflayıp kollarımı lanet bir çocuk gibi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum çünkü onun durumu değerlendirmesinin geçerli olabileceğinden nefret ediyorum. Daha önce Tucker'a karşı sürtük gibi davrandığımı biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu benim onu haklı çıkarma yolum.

Çünkü kabul edelim: Tucker'a kötü davranmak için *hiçbir* nedenim yoktu. Yansıtma yapıyordum ve bunu yapmamalıydım. Kardeşinin ailemle olan büyük bir etkinliği eken bir pislik olması onun suçu değil.

Tamam, Tanner'a da kızmamalıydım ama programındaki karışıklık, oynadığımız telefon oyunu ve son zamanlarda ona karşı hissettiklerimi sürekli sorgulamam yüzünden her şeyin su yüzüne çıkmasına izin verdim ve hepsi onun üzerine kaldı. *Kaltak hamlesi, Maura*.

Ama haklı olduğu tek şey bu değil. Tucker'ın beni bir kitap gibi okuyabileceğini fark ettim çünkü eksik *olan şey* dostluk. Ve o kesinlikle bir tane öneriyor.

"Devam et. Bana ne kadar haklı olduğumu söyle," diye böbürleniyor Kassı.

"Evet, evet. Beni en çok rahatsız eden kısmı bu konuda nasıl davrandığı oldu. Kendini beğenmiş bir şekilde beni nasıl *okuyabildiğini* anlatıyordu. Nasıl *arkadaşım* olmak istediğini çünkü sahip olduklarımın görünüşe göre boktan olduğunu."

Kassı boğazını temizler. "Haksız olmayabilir."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?" Soru olarak gelmedi. "Demek istediğim

Tucker tüm bu askeri saçmalıkları anlıyor. Onunla birlikte yaşıyordu.

Son birkaç yıldır. O anlar. Belki de ona ulaşmalısınız. Hissettiğin kafa karışıklığı konusunda sana yardımcı olabilir."

"Ya da *yapamam* ve yaptığımı söyleyebilirim."

"Tamam, velet. Öyle olsun o zaman. Ama bunu bir düşün. Muhtemelen ona sandığından daha fazla ihtiyacın var."

Ama o yanılıyor. İhtiyacım olan tek kişi erkek arkadaşım. Ya da ihtiyacım *olan* kişi o. *Tüm bunlar beni nasıl bu kadar mahvetti?*

"Gidip Tanner'ı arayacağım," diyorum az önce aklımdan geçen düşünceyle ilgili kendimi daha iyi hissetmek için.

Tanner'ı arayacağımı söylediğimde ona yalan söyledim, çünkü odama girdiğimde yaptığım ilk şey yatağıma uzanmak ve ani gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapmak oldu, Kassi'nin haklı olduğunu biliyorum. Ben iyi değilim. Kafam olması gereken yerde değil. *Kalbim* olması gereken yerde değil. Ve sanırım bir değişiklik için sırtımı yaslayabileceğim başka birine ihtiyacım var. Erkek arkadaşımın kardeşi olmayan birine.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve tüm utanç verici düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü artık gerektiği gibi sevdiğimden emin olmadığım bir adam için neden neredeyse ağladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Aramızda her ne oluyorsa beni diğer arkadaşlarımdan ve dünyadan uzaklaştırmasına neden izin verdiğime dair hiçbir fikrim yok. Tanner'la aramda neler olup bittiğini anlamaya çalıştığım son birkaç aydır içime kapanmaktan başka bir şey yapmadım.

Tucker en iyi arkadaşımın erkek arkadaşının en iyi arkadaşı olduğu için (çünkü bu kafa karıştırıcı falan değildi), onu görmem gerekiyor. Hepsini. Her zaman. Zaman. Ne zaman birlikte olsak, Tucker bir şeyler görüyor, görmemesi gereken şeyler. Bana bakıyor ve her gün Rae ve Perry'den sakladığım tüm bu şeyleri anlıyor. Onun doğrudan beni görmesinden bıktım, çünkü olan tam olarak bu.

Gerçekten yapmak istediğim tek şey yıkılmakken, herkesin yanında bu sahte mutlu tavrı sürdürmek çok zor. Gözyaşlarımın akmasına izin vermek istiyorum çünkü yalnızım. Onu özlüyorum ama buna hakkım yok, özellikle de onun hakkında ne hissettiğimi bilmezken.

Sadece hayal kırıklığı, istek ve öfkeyle ağlamak istiyorum. Ama ağlamıyorum. Ağlayamıyorum.

Telefonum aniden çalıyor ve ekrana bakmadan cevap vermek için acele ediyorum.

"Alo?"

"Maura. Telefonuna cevap verme vaktin gelmişti." O yeşil düğmeye bastığım için hemen pişman oldum.

"Sessize almıştım," diye yalan söylüyorum anneme, gergin kekemeliğim ortaya çıkıyor. "Bir daha olmayacak."

"Telefonunu sessize alman seni aramaya çalışanlar için son derece kaba bir davranış Maura. Ama bu kadar basit bir şeyi anlamayı beklemiyorum."

Bir iniltiyi bastırıyorum, çünkü başka zaman olsa sesi açmamın etrafımdakilere karşı kabalık olduğunu söylerdi. Onu memnun etmenin bir yolu yok.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum yine. "Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

Başka bir yalan.

"Güzel. Şimdi, gelecek ayki yemeğe katılacağınızdan emin olmak için arıyorum. Tam olarak dört hafta var ve tabaklarınızı kesinleştirmemiz gerekiyor."

Boğazımı temizliyorum ve mümkün olduğunca kendimden emin konuşmaya çalışıyorum. "Yemeğe katılamayacağım."

"Bu çok saçma! Sen de orada olacaksın ve senin için seçtiğim elbiseyi giyeceksin. Mavi ve gözlerinle uyumlu olacak."

Ama yeni saçım değil, bunu söylemek istiyorum.

Bunun yerine, yeni pembeleşmiş saçlarımın uçlarını parmaklamakla yetiniyorum. "Üzgünüm anne ama katılamayacağım. Tanner'ın-"

"Orada olacaksın ve bir eş getireceksin. Buna karşı tek bir kelime daha duymayacağım. Anlaştık mı?"

Söylediğim hiçbir şeyin onun için önemli olmayacağını anladığımda içimde kalan tüm mücadele yavaşça tükeniyor. Beni gitmeye zorlayacak. Kabul edene kadar başımın etini yiyecek. Telefon numaramı değiştirip ailemden uzaklaşmak zorunda kalana kadar her gün arayacak. *Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.*

"Size bir soru sordum genç bayan. Eğer cevap verebilecek durumdaysanız bir cevap bekliyorum," diyor sesini sabırsızlık kaplamış bir şekilde.

Sertliği karşısında irkiliyorum ve başımı sallıyorum.

Beni göremediğini fark ettiğimde "Maura!" diye bağılıyor. "Evet, anne. Orada olacağım."

"Bir randevuyla," diye talimat veriyor.

"Bir randevuyla," diye cevap veriyorum iyi bir kız çocuğu gibi.

"Güzel. Bu iş hallolduğuna göre, tavuk mu istersin, biftek mi?"

Sonunda gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Bzzz. Bzzz. Bzzz.

Elim yatağımın başucunda duran telefonuma gidene kadar etrafta dolanıyorum.

"Öyle mi?" Sersemlemiş bir şekilde cevap veriyorum.

"Sana da günaydın."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

"Tanner," diyorum sessizce.

"Selam, bebeğim. Kızım nasıl?" diye sorar.

Bugün Tanner'ıma o kadar benziyor ki bir an için ona her şeyi anlatmak istiyorum. Her şeyi ona dökmek. Son zamanlarda bana neler olduğunu, son iki haftadır nasıl inişli çıkışlı olduğumu, onu ne kadar özlediğimi. *Bizi* ne kadar özlediğimi bilsin. Ona ne kadar baş belası olduğumu söyle.

Annem de Tucker da öyle. Belki onu gerektiği kadar sevmediğimi düşündüğüm konusunda dürüst olabilirim.

Her şey ortaya çıkmak istiyor. Neredeyse hepsi. "Bebeğim?"

"Öyle mi?"

"Nasıl... uh... işler nasıl?" diye tekrar temkinli bir şekilde sorar.

Boğazımı temizliyorum ve duymak istediğini bildiğim o coşkuyu sesime yansıtıyorum. "Güzel, Tanner. İyiler."

"Öyle mi? Çünkü seni özledim." Kalbim biraz sıkışıyor. "Bir ya da iki tur stres giderici aktivite yapabilirim, ne demek istediğini anlıyorsan." Ve böylece kalbim normale döndü, çünkü *o benim* Tanner'ım değildi.

Ona cevap vermek zorunda kalmadan ya da muhtemelen burada garip bir sessizlik içinde oturmadan önce, arka planda birinin ona seslendiğini duyuyorum ve bunun sabahki telefon görüşmemizin sonu olduğunu biliyorum.

"Bebeğim, gitmeliyim. Çavuş beni çağırıyor. Seninle sonra konuşuruz?" "Tabii ki. Git hadi. İyi günler, Çavuş Bentley."

"Seni seviyorum, Maurie. Sonsuza kadar bebeğim."

Ben de bunu söyleyebilmek istiyorum ve söylemem gerektiği gibi, *onun* söylemesi gerektiği gibi.

Ama şehvet aşk demek değildir, o yüzden yapamam. "Sen de," diyorum.

Kırmızı düğmeye basıp telefonumu yanımdaki yastığın üzerine fırlatıyorum. Yuvarlanıyorum ve sinirli bir inilti çıkarıyorum. Neden her şeyi kolaylaştıramıyorum? Neden her konuda bu kadar karmaşık olmak zorundayım? Neden ailemin olmamı istediği gibi olamıyorum? Neden Tanner'ı nasıl sevmem gerekiyorsa öyle sevemiyorum? Neden her şeyi sorgulamak zorundayım?

Görünüşe göre bugün de o günlerden biri olacak, çünkü telefonum yine çalıyor.

Kanka: Uyan, fahişe. Aç şu lanet kapıyı.

Yataktan fırlayarak ön kapıya koştum ve kapıyı öyle sert açtım ki duvara çarptı. Hemen kollarımı Rae'nin boynuna doluyor ve onu daha sıkı sarıyorum. Eminim bu onu biraz korkutuyordur çünkü ben pek sık sarılan biri değilimdir.

Nazikçe sırtımı sıvazlıyor ve soruyor, "Pekâlâ. Ne oldu?" diye sordu. Gitmesine izin vererek onu içeri çektim.

"Duygular... yüksek."

Bana baktı ve mutfaktaki bara oturdu. "Neden, canım?"

Buzdolabına gidip onun için elma suyu, kendim için de üzüm suyu çıkarıyorum. İki bardak alıp dolduruyorum ve Rae'ninkini uzatıyorum. Ona cevap vermeden önce bir yudum alıyorum, çünkü oyalanmak istiyorum. Cesur ve dürüst bir şey söylemek üzere olduğumu biliyorum ve kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tanner'ı sevdiğimi sanmıyorum." Elma suyunun ne kadar yapışkan olduğunu böyle öğreniyorum, çünkü artık tezgahın ve benim her yerimde elma suyu var. "Bu iğrençti," diyorum gözlerimden silerek.

Rae ağzı bir karış açık otururken ben bir havlu kapıp ortalığı temizlemeye başladım.

"Ama... ama nasıl? Anlamıyorum. Siz ikiniz Eylül'de birbirinizi çok seviyordunuz."

"Kulübe hoş geldiniz. Yarı düzenli olarak toplanıyoruz. Üyelik ücreti gerekmez."

Bana dikkatle bakıyor, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum. Rae, gözlerin bir insanın kalbine giden yol olduğunu iddia ediyor. Ben sadece onun tuhaf olduğunu düşünüyorum.

"Vay canına," diyor sessizce. "Ciddiymişsin."

Yavaşça başımı sallıyorum. "O zamanlar... farklıydık. Her şey çok daha fazlasıymış gibi geliyordu. Sanırım bazı şeyleri aceleye getirdik. Sanırım bazı şeyleri zorladık. Onu seviyorum ama şu anki halini sevmiyorum. Ve bu kendimi alıştırabileceğim bir şey değil. Asla. Öyle bir gelecek görmüyorum."

Rae bir an için beni inceliyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Yani o senin 'Son'un değil mi?"

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Peri masalları. Hepsi 'Son' ile biter ve mutlu bir çift birlikte gün batımına doğru yol alır. Prens ve prenses kesinlikle birbirleri içindir.

Tanner kesinlikle benim "Son "um değil.

"Kesinlikle."

Kaşlarını çatıyor. "Ama neden? Demek istediğim, ilk kez bir araya geldiğinizde ayrılmaz bir ikiliydiniz. Ayrı kalmanın zor olabileceğini anlıyorum ama ne olduğundan emin değilim."

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Ona sordum. "Olmazsan çok kızarım."

"Madem bahsettiniz, onun benim 'Son'um olduğunu hiç sanmıyorum. Tanner'dan hoşlanıyorum. Ama birbirimizi ilk görmeye başladığımızda sahip olduğumuz kıvılcım yok. Sanırım onu kaybettik. Ya da belki de hiç olmadı. Bence o birkaç hafta boyunca yaşadığımız şey çok güzeldi. Ama aynı zamanda orada bitmesi gerektiğini de düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. Rae izlerken bir yudum daha alıyorum. Bardağı yerine koyup, "Bu mantıklı mı, yoksa bu konuda aptallık mı ediyorum?" diye soruyorum.

Rae cevap vermek için acele etmiyor, içkisini biraz yudumluyor. Konuşmadan önce bir nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Tanrım. Kaltaklık etmek istemem ama ikinizi *hiç* anlamadım. Yani, evet, ilk başta çok sevimliydiniz, aşık falan oluyordunuz ama o zaman anlamamıştım. Birbirinize uymuyorsunuz. Sizi tanımayan insanlara göre uyuyorsunuz ama bana göre değilsiniz. O sana hiç uymadı."

"Öyle ama değil. Onun tatlı bir adam olduğunu söylerken ciddiymim. Bu yönünü yeterince göstermiyor. Başka bir hayatta, belki harika bir şey olabilirdik, ama bu hayatta değil. Şimdi olmaz, ben bu kadar sıkışmışken ve o gitmişken olmaz. Birlikte çalışabilmemiz için ikimizin de bir adım geri atıp bundan ne istediğimizi değerlendirmemiz gerekiyor," diyorum ona. Tezgâha yaslanıyorum ve başımı ellerimin arasına alıp hafifçe inliyorum. "Tanrım, kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum, Rae. Sanki onu ben yönlendiriyormuşum gibi hissediyorum."

Başını iki yana sallar. "Bu doğru değil. Başlarda ona karşı bir şeyler hissediyordun. Öyle olduğunu biliyorum, yoksa bekaretini ona emanet etmezdin. Bunu herhangi biri için bir kenara atmazdın." *Geçerli bir nokta.* "Ama bence ikinizin sahip olduğu tüm aşk fikirleri ve kavramları dünyaya gösterdiğiniz kişiye dayanıyor. Gerçekte kim olduğunuza değil."

Tam on ikiden vurmadıysa ne olayım.

"Ve bundan bahsetmişken," diye devam ediyor, "saçların harika! Sonunda... kendin gibi görünüyorsun."

"Aman Tanrım! Bunu söyleyen üçüncü kişisin. Bunca zamandır neyin arkasına saklanıyordum ben?"

"Ailen. Neredeyse sürekli olarak onların onaylamayacağı korkusuyla yaşıyorsun." "Beynim. Yine içine girmişsin kadın."

"Ama ben doğruyu söylüyorum." Başımı salladım.

"Söylüyorsun."

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun? Daha çok sen? Daha çok olmak istediğin kişi gibi?"

"Sadece saç, Rae," diyorum, onunla göz teması kurmaktan kaçınarak.

"Bana 'sadece saç' saçmalığı yapma, kızım. Sen Maura Ann Doughers'sın, Norah ve John'un kızısin ve onların kızı *asla saçına boya sürmez. Kızları*, onun için yarattıkları özenle hazırlanmış imajı bozacak hiçbir şey yapmaz. Kızları asla yıllık akşam yemeği partilerini iptal e t m e y e çalışmaz. Kızları-"

"Tamam, tamam. Anladım. Kutumdan çıkıyorum."

"Yani kendi kişiliğini mi buluyorsun? Bu sefer gerçekten kim olduğunu mu buluyorsun? Seni tanıdığımdan beri inzivaya çekildin. Sıkı bir teslim tarihi olan, ormanlık bir kulübede saklanan, gerçek dünyayla temas kuran ama asla gerçekten bağlantı kuramayan bir yazar gibiydin. Sonra üniversiteden sonra, tıpkı teslim tarihini tamamlamış bir yazar gibi, meşhur kütük evinizden çıktınız ve dış dünyayla yeniden bağlantı kurdunuz. Tanner'la birlikte eski haline geri döndüğünü hissediyorum, o çekingen kız her zaman kelimelerin arkasına saklanırdı, ister senin ister başkalarının olsun. Şimdi ise sanki

Taslağını yayınlamaya hazırım," diyor göz kırparak. "Bu benim okuyup tavsiye edeceğim bir kitap, çünkü *seni* özledim Maura."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Kendimi hep gizledim çünkü hiçbir zaman yeterince iyi, yeterince zeki ya da yeterince *mükemmel* olduğumu **düşünmedim**. Üniversiteden ayrılmak bunu değiştirdi çünkü artık ailemin kontrolü altında değildim. İlk defa kendim olabileceğimi, korkularımı yenebileceğimi hissettim. Bir şekilde Tanner'la tanışmam bunu değiştirdi. Onun annemin birlikte olmamı *isteyeceği türden biri* olduğunu biliyordum, bu yüzden onun birlikte olmam *gereken* türden biri olduğunu varsaydım. Bu, o gidene kadar kusursuz olmak için duyduğum çılgınca ihtiyacın alevlerini besledi. Bu olur olmaz kendimi iyi, güzel ya da akıllı hissetmeyi bıraktım. *Yeterli* olmayı bıraktım.

Ailemin onayını istemeden bana böyle hissettirecek birine ihtiyacım var. Mükemmelliği arzulamadan beni *ben* gibi hissettirecek birine.

Ne yazık ki, Tanner o adam değil. Keşke bunu anlamam yarım yıldan fazla sürmeseydi.

O gittiğinden beri farklıyız. Korkunç değil ama umduğum gibi de değil ve alışmam biraz zaman alıyor. Aramızdaki mesafenin bir bağ oluşturacağını ve birbirimize daha da yakınlaşacağımızı düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki böyle düşünmekle saflık etmişim.

Aktif Görevdeki Tanner, İzinli Tanner'dan farklıdır. Üsteyken "askeri modda" çok sıkı sarılıyor. İzinli Tanner çok daha iyi. Tatlı ve genelde konuşması kolay biri.

Buradaki sorun Tanner'la izindeyken tanışmış olmam. Onunla tanıştığımda tatlı ve eğlenceliydi, şimdiki gibi kaba ve milyonlarca farklı yöne çekilen biri değildi. Ve ben onun o ilk haline aşık oldum. Hem de *çok*. Öyle ki bir hafta birlikte olduktan sonra ona sahip olduğum en değerli şeyi verdim: bekaretimi.

Birbirimizle bu ilişkiyi kurmaya karar verdiğimizde fark etmediğim şey, onunla birlikte yeni bir Tanner'a sahip olacağımdı, erkek arkadaşımın hiç hoşlanmadığım tarafına. Bencil, egoist ve çoğu zaman düpedüz kaba biri. Sevecen, alçakgönüllü ve kibar olabileceğini biliyorum ama çoğu zaman öyle değil. İçimde bunun değişmeyeceğine dair belirgin bir his var. Onu değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum ve *kalmamalıyım da*. Biz sadece... çalışmalıyız.

Ama biz bilmiyoruz.

Ancak dürüst olmak gerekirse, Tanner'la birlikteyken olduğum Maura, onsuz olduğumdan farklı. Onunlayken "mükemmelim", sadık kız rolünü oynuyorum ve hiçbir şey yerinde değilmiş gibi davranıyorum. Gerçekte ise *yersizim*.

"Peki," diye homurdanıyorum ve başımı sertçe sallıyorum. "Evet."

Bana kendini beğenmiş bir sırıtişla bakmaya cüret ediyor. En yakınımnda ne varsa -bir muz- kaptığım gibi ona fırlatıyorum.

"Sağ ol," diyor, onu yakalıyor ve kapağını açıyor. "Neden buradasın? Seni çok özlemediğimden değil."

"Gerçekten mi? Son zamanlarda benden kaçtığın için anlayamadım," diyor ağzında püre haline getirilmiş yemekle rahatça konuşarak.

"Kusursuz tavırlarınla böylesine harika bir adamı tavlamiş olman şaşırtıcı."

"Pfft. Hudson buna bayılıyor," diye ısrar ediyor, ağzı hâlâ yemekle dolu. Bu sefer konuşmadan önce nihayet yutkunuyor. "Şimdi benden kaçtığını kabul et, ben de o yakıcı soruna cevap vereyim."

Yüzümü buruşturdum çünkü bunu atlayacağını umuyordum. "Fark ettin, ha?" "Fark ettim. Sana biraz zaman vermek istedim."

"Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Her neyse, sizi Joey'nin sekizinci doğum günü partisine resmen davet etmek için buradayım. *Adventure Time* temalı. Çok heyecanlıyım."

"Yedi yaşındaki çocuktan daha mı heyecanlı?"

"Neredeyse sekiz yaşında," diye düzeltiyor. "Ve evet, muhtemelen. Hudson'ın beşiğinde pasta ve dondurma olacak."

"Hudson'ın beşiği. Sanki orada yaşamıyormuşsun gibi."

Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Doğru. Ama *resmi olarak* orada yaşamıyorum. Henüz." Ona kaşlarını çatıyorum. "Henüz mi?"

"Biliyorsun... henüz."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Rae omuz silkiyor.

"Hayır. Henüz yok."

Ona bir muz daha attım. "Velet."

"Geliyor musun?"

"Bu gerçek bir soru mu? Tabii ki geliyorum, seni ucube. Bunu kaçıramazdım."

"Tucker orada olacak."

Hemen sinirleniyorum çünkü içten içe ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Yine de soruyorum. "Peki bu neden önemli?"

Bana dik dik bakıyor. "Oyun oynama." Sertçe iç çektim. "Ne söyledi?"

"Ondan kaçtığını. Ve dün ona sürtük gibi davrandığını. Ama o bunu çok daha kibar bir şekilde söyledi."

Tucker'ın varsayımının ne kadar doğru olduğuna gözlerimi devirmek istiyorum - yine - ama bunun yerine yüksek yolu seçiyorum ve yanlış yaptığımı kabul ediyorum. "Haksız değil."

"Her konuda mı?" Rae zorluyor.

"Maalesef," diye mırıldandım. "Ben... o beni kızdırdı, tamam mı? Her şeye burnunu sokuyormuş gibi davranıyordu. Sinir bozucuydu."

"Seni ailene yemeğe götürmeyi ve bir arkadaşına yardım etmek için Cumartesi gecesinden vazgeçmeyi mi teklif ediyorsun? Evet. O gerçek bir pislik."

"Başlama yine. Dün gece Kassi'den duymak zorunda kaldım zaten. Her şeyi berbat ettiğimi ve kaba davrandığımı anlıyorum. O nazik davranıyordu ve ben de sinirliydim. Ondan özür diledim."

Bana inanmadığı belli olan gözlerini bana diyor. "Şimdi mi yaptın?"

"Peki. Ondan özür dileyeceğim. Mutlu oldun mu?"

"En iyi arkadaşım ve erkek arkadaşımın en iyi arkadaşının bundan sonra iyi geçineceklerini mi? Neden evet, evet öyleyim," diye sırtıyor.

"Hudson'la takılmayı bırakmalısın. Onun aptal sırtışını çok iyi yakalamışsın ve bu tüyler ürpertici."

Rae hülyalı bir iç çekiş yapar. "Onun aptal sırtışını *seviyorum*. Ve onu." Gözlerimi deviriyorum. "Kusacağım, kadın."

"Beni ve aptal sırtışımı seviyorsun."

"Marjinal olarak."

"Ve 'marjinal olarak' derken çok şey kastettiğini biliyorum," diyor kendinden emin bir şekilde. Rae öne doğru eğilip başını ellerinin üzerine koyuyor ve ciddileşiyor. "Tanner konusunda ne yapacaksın? Bitirecek misin?"

"Hayır dersem korkunç mu olur? Yani, henüz değil. Bunu yüz yüze yapmak istiyorum. Ona değer verdiğimi görmesi gerekiyor ve bunu telefonda yapmanın yeterli olmayacağını biliyorum."

Başını sallayarak, "Kulağa mantıklı geliyor. Ama kesinlikle ayrılacak mısınız?"

"Evet. Rol yapmaya devam edemem. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum ama bu ikimiz için de adil değil."

"Vaaz ver," diyor ciddi bir şekilde.

Gülüyorum çünkü bu kız - karşımda oturan bu garip kumral saçlı kız - beni tamamlıyor. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş. Toplum içinde tuhaf şeyler söylediğinde bile. Kelime kusması onu olduğu kişi yapıyor ve ben buna bayılıyorum.

Rae'nin kendinden bu kadar emin olmasını kıskanıyorum. Özgüveni ilham verici. İlgi dilenecek ya da insanları etkilemek için olmadığı biri gibi davranacak türden bir kız değil. O Rae. Gürültülü, dışa dönük, alaycı, eğlenceli ve hayat dolu.

Ve bunu ona asla söylemeyeceğim, ama Hudson gizlice onu çağırıyor - ve haklı olarak

-Onun tükürük ateşi. Çok sevimli.

"Pekâlâ. Ben gidiyorum," diyerek taburesinden atladı. "Yarın işten önce Jane'e g i t m e k ister misin? Yeni sae yeni kıyafet? Kural bu."

Gördün mü? Beni tamamlıyor.

"Programımı kontrol etmem gerekecek. *Çok* fazla seçeneğim var."

Bu sefer bana bir muz fırlattı. "Kaba. Yarın görüşürüz." Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden sesleniyor.

Ön kapının kapanma sesini duyunca başımı salladım.

"Bu kız beni çok yoruyor," diyor Kassi işe gitmek üzere mutfağa girerken. Bir elma alıyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Bana Jane'in yeni envanterinin fotoğraflarını gönder. Benim de kendime çeki düzen verecek bir kıyafete ihtiyacım var."

Ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıp gitti. *Hayır, teşekkürler.* Giyindim ve işe dört saat erken gittim.

Çünkü hayatım şu anda bu kadar heyecanlı.

Chapter Three

"Vay, vay, vay. Seninle burada karşılaşmak ne güzel," diye söyleniyor. İç çekiyorum. *O kadar yer varken.*

Sonunda Clyde'a erken gitmedim, çünkü hiçbir şey işe erken gitmek kadar "umutsuzca arkadaş arıyorum" diyemez. Bunun yerine, yerel kahve dükkanı Perk'te mocha lattemin tadını çıkarıyor ve Josh Walker hakkında bir şeyler okuyordum ki *o* çıkageldi.

"Tucker, burada olmana *çok* şaşırdım," diyorum, kitabımı bırakıp başımı kaldırdığımda onu sırtırken yakalıyorum.

"Algıladığım alaycılık mıydı, sevgili tatlı, *tatlı* Maura?"

"Asla," diye kestirip atıyorum. Karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Otur. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Bekle," diyerek küçük klasik kahve dükkânının etrafına bakıyor ve sesini fısıltıya düşürüyor. "Yani benimle toplum içinde görünmek mi *istiyorsun*? Vay canına. Bugün şanslı günüm olmalı." Otururken ona gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum. "Peki, konuşmamız gereken bu süper önemli şeyler nedir?"

"Özür dilerim," diyorum ona sessizce.

"Ha? Tam olarak anlayamadım," diyor elini kulağına götürüp kirli sarışın başını bana doğru eğerek.

Hemen cevap vermeyince bana doğru bakıyor. Gözlerimi alaycı bir şekilde kısıyorum. "Sanırım beni gayet iyi duydun, Tucker Bentley."

Kıkırdar ve sandalyesine geri oturur. "Özrün kabul edildi. Daha iyi hissediyor musun? Rae seninle konuştuğunu söyledi."

Tucker'ın Tanner'ın kalbini kırmak üzere olduğumu bilmesinden korktuğum için bir an çıldırıyorum ama sonra kendimi kontrol ediyorum çünkü Rae'nin bana asla böyle ihanet etmeyeceğini biliyorum.

"Birazcık."

Bana bakıyor ve ustalıkla yerleştirilmiş maskemde çatlaklar aradığını biliyorum. Kaşları birbirine çarpıyor ve onları bulduğunu anlıyorum. Neyse ki onları görmezden geliyor ve yoluna devam ediyor.

"Bu kadar erken saatte dışarıda ne yapıyorsun? Bugün çalışmıyor musun?" diye sorar. "Yani bilmiyor musun? İş programımı bildiğinden çok emindim." Tucker gülümsüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Bugün biraz alınganınız, ha? Sorun değil. Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Maura." Son kısmı mırıldanıyor. "Aslında geç saate kadar çalışmıyorum. Evden çıkmam gerekiyordu." Şakağıma dokunup "Burada çok şey oluyor" diyorum. "Ah, beyin. İnsanoğlunun en büyük düşmanı. Sürekli orada yaşayarak kendini delirteceksin."

"Bilmiyor muyum?" "Bir kahve daha ister misin? Gidip kendime bir tane alacağım," diye teklif ediyor. "Tabii. Ben alırım-" "Bir mocha latte, çırpmasız, soğuk sıcaklıkta," diye tedarik ediyor. *Çünkü bu ürkütücü değil.* Neredeyse ona inat siparişimi değiştirmek isteyeceğim ama buraya geldiğim iki yıl boyunca başka bir şey almadım. "Bunu nereden biliyorsun?" Omuz silkiyor. "Siz sipariş verirken bir iki kez burada bulundum." İtirafı karşısında şaşkınlıkla uzaklaşmasını izliyorum çünkü onu burada bir kez bile fark etmedim. Ve neredeyse her gün geliyorum.

Hah. Sanırım kafama o kadar takılmışım. Kitabımı tekrar elime aldığımda, Josh Walker ve Ember Howard arasındaki karmaşık ilişkiye hemen geri döndüm. "Tam ölçü mü?" Tucker önüme yeni bir kahve fincanı koyarken soruyor. "İyi mi?"

"Bir saniye" demek için parmağımı kaldırıyorum ve hokey sahasında geçen güzel bir sahneyi okumayı bitiriyorum. Çünkü bir okuyucunun sözünü kesemezsiniz. *Asla.*

Bu ikilinin birlikte ne kadar yürek parçalayıcı bir güzellikte olduklarını düşünüp iç geçirdikten sonra, okumayı bırakmak zorunda kaldığım için biraz üzgün ama aynı zamanda Tucker'la biraz daha konuşmak isteyerek nihayet kitabımı yerine bıraktım.

"İnsanların hâlâ bunu yaptığını bilmiyordum," diyor Tucker. Dudaklarımı büzüyorum ve başımı eğiyorum çünkü söyledikleri kafamı karıştırıyor. "Ne yapacağım?"

"Gerçek kitapları okuyun. Artık bunu pek göremiyorsunuz. Herkes çok teknoloji odaklı."

"Biliyorum. Kalbimi acıtıyor. Yeni ciltsiz bir kitabın kokusunu hiçbir şey yenemez."

"Katılıyorum," diyor kahvesinden bir yudum alarak. Başıyla kitaba doğru işaret ediyor. "Okur olduğunu bilmiyordum. İyi mi?"

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diyorum ona. "Rae sağ olsun, ben hevesli bir okuyucuyum. Ortak noktalarımızdan biri de bu."

"En iyi arkadaşsınız ve aynı şeylerden hoşlanmıyor musunuz? Hudson birkaç kez birbirinize ne kadar benzediğinizden bahsetti."

"Kitaplar ve müzik -son derece önemli iki şey- bu konuda. Ben bağımsız filmleri ve süper kahramanlarla ilgili her şeyi severken o müstehcen komedileri ve duygusal romantizmleri seviyor. Ben kıyafetlere bayılırım, o ise biraz moda düşkündür. Ben kedileri severim, o ise daha çok köpekleri. Çoğunlukla birbirimizin zıttıyız ama bu bizim için işe yarıyor."

"Huh," diyor, sesi hala biraz şaşkın geliyor. "Bu iyi bir şey sanırım."

"Romantizm sever misin?" Neden bahsettiğimi anlaması için kitabımı sallayarak soruyorum.

Tucker başını sallıyor. "Kitaplar değil ama müzisyen olduğum için genel olarak romantizmden hoşlanırım."

"Yeterince adil. Diğer sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, iyi. Hem de çok iyi. Sanırım Josh Walker yeni sevgilim olabilir."

"Ne hakkında?"

Kaşlarımı çattım. "Dünyası paramparça olan ve damızlık bir hokey oyuncusuna aşık olan bir asker çocuğu."

"Tipik günlük hayat o zaman, ha? Anladım."

"Bunun gibi bir şey," diye mırıldandım, çünkü bunu istiyordum. Ya da en azından benzer bir şey. Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. "Her neyse, dışarıda ne yapıyorsun? Hep buraya mı geliyorsun? Yoksa yine beni mi takip ediyorsun?"

Ona takıldığım için bana bir bakış fırlattı. "Dükkânda öğle yemeği molası. Genelde gitmem ama bugün biraz canlanmaya ihtiyacım vardı. O yüzden Perk olsun."

"Siz orada meşgul müsünüz?"

"Kesinlikle. Hudson hâlâ Rae'yle balayı evresinde, o yüzden dükkânda her şey günlük güneşlik. Öğle yemeği için onu almaya geldi."

"Onu mutlu görmek güzel. Bunu hak ediyor."

"Bunu hak ediyorlar. Birlikte çok iyi çalışıyorlar. Jacked Up'a adını attığı andan itibaren birbirleri için yarattıklarını söyleyebilirim. Bu ikisi cennette yapılmış bir eşleşme. Neredeyse mide bulandırıcı."

"Ben de bunu düşünen tek kişinin ben olduğumdan emindim. Mide bulandırıcı ama sevimli."

Tucker aniden masaya doğru eğiliyor ve ben de soru sormadan otomatik olarak ona doğru eğiliyorum. *Tuhaf.*

Sesini zar zor duyulabilir bir fısıltıya düşürüyor. "Bunu bana bir daha asla yüksek sesle itiraf ettiremeyeceksin ama *çok* tatlı."

Gülüyorum çünkü beklediğim hiç de bu değildi.

"Herkes bunu söylediğini söyleyeceğim."

"Ve bunu zamanın sonuna kadar inkar edeceğim," diyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana neredeyse hınzır bir gülümseme veriyor.

Çok ateşliydi.

Kahretsin. Bunu söylemem yanlıştı. Ya da düşünmem. Kahretsin.

İstemedenden de olsa Tucker'ın seksi olduğunu kendime itiraf ettim mi? Ya da gülümsemesinin seksi olduğunu? Her iki durumda da, aklımdan geçmemiş gibi davranacağım.

Sevgili Brain, devam et. Sevgiler, Maura.

"Maura, yarın gece işin var mı?" Tucker soruyor.

Bekle, ne?

"Hayır mı?"

"Bu neden bir soru?" Gülüyor. "Her neyse, Mic's'e gelmek ister misin diye merak ediyordum? Yarın küçük bir şovum var. Bütün çete orada olacak."

"Ah, evet. Rae geçen hafta bahsetmişti ama açıkçası unutmuşum. Yarın kesinlikle hiçbir şey yapmamayı içeren tatlı planlarım vardı."

"Ama şimdi hatırladığına göre orada olacaksın, değil mi?"

Tekrar omuz silktim. "Sanırım gelebilirim."

Cevabım karşısında kaşlarını çatıyor ve tekrar öne doğru eğiliyor. "Hadi ama. Sosyal ol, Maura. Sonsuza kadar somurtamazsın." Tucker arkasına yaslanıp masaya bir kez vuruyor. "Geliyorsun. Seni yedide alırım."

Annemin dadılarına öğrettiği tüm o görgü kurallarını aklıma getirerek daha dik oturuyorum ve kararlı bir şekilde "Hayır, teşekkürler. Buna gerek yok."

Tucker yerinden kıpırdamıyor. "Gerekli ya da değil, bu oluyor çünkü kefaletle serbest kalmayacağına güvenmiyorum. Yine."

Geçen ay onu izlemeye davet edildiğimde, orada olacağımı söyleyip gitmediğimden bahsediyor. Bu Tucker'ın şarkı söylemesine karşı bir şey değil, çünkü o, dostlarım, olağanüstü. Normalde yapmam gerekenden birkaç saat daha fazla "mış" gibi yapacak durumda değildim.

"Teklifiniz için tekrar teşekkür ederim, ancak kendi başıma halledebileceğime eminim."

"Eminim sen de yapabilirsin, ama yapmayacaksın. Zorlama olmadan olmaz," diyor. Masanın üzerinden geriye doğru eğilerek mırıldanıyor: "Maskenizi takmak zorunda değilsiniz. Evde bırak."

Keskin bir nefes alıyorum çünkü *lanet olsun*. O çok iyi. Çok iyi. *Bu boku nasıl görebiliyor?*

"Ben bir müzisyenim, Maura. Kalplerin içini görmek benim uzmanlık alanım."

Kalbim kısa süreliğine durdu. Bana attığı bakış kendini beğenmiş ya da meydan okuyan bir bakış değil. Beni zekâ oyununa davet etmiyor ya da üstünlük sağlamaya çalışmıyor. O

Bana sadece oynadığı kartları gösteriyor, her gün dünyaya attığım saçma kalkanın arkasını görebildiğini bilmemi sağlıyor.

Ama Tucker o kadar kolay pes etmeyeceğimi bilmiyor.

Şimdi masaya doğru eğilme sırası bende, yüzümü uygunsuz olmayacak şekilde ona olabildiğince yaklaşıyorum. Onun güzel, altın rengi gözlerine bakıyorum. "Öyle mi?" "Evet?" diyorum. "Ben bir Doughers'ım, Tucker. Maske takmak benim işim."

Kitabımı ve kahvemi kaptığım gibi Perk'ten uzaklaşıyorum çünkü Tucker'ın bunun beni ne kadar sarstığını anlamasına izin vermem mümkün değil.

Clyde'a bir saat erken giriyorum ve Perry'nin barda oturduğunu görünce rahatlıyorum. Yanına gidip çenemi omzuna yaslıyorum. O da otomatik olarak başını benimkine yaslıyor.

"Bugün havanda değilsin canım. Ne oldu?"

"Beni böyle tanımana bayılıyorum, Per. Bugün buna ihtiyacım var."

"Maura, son on yıldır hayatımdasın. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Şimdi ne olacak?"

İçimi çektim ve yanındaki tabureye oturdum. "Hiçbir şey vermiyor. Benim sorunum da bu."

Gazozundan bir yudum aldıktan sonra ilk kez bana dönmesini izliyorum. Gözünde kocaman bir morluk vardı.

"Lanet olsun, Perry! Ne oldu böyle?"

Bana el sallayarak ukala bir sırıtış attı. "Beni bilirsin. Geveze küçük pislik."

Ona gülümsüyorum. "Yine götürülen kızlara mı asılıyorsun?"

Omuz silkiyor. "O da flört ediyordu, tek söylediğim bu." Gülüyorum ve Perry otomatik olarak bana sırıtıyor. "Kıçımın tekmelenmesinin seni bu kadar mutlu etmesine bayılıyorum bebeğim. Kalbimi küt küt attırdın."

Omzunu iterek, "Kapa çeneni yoksa diğer gözünü de eşleştiririm," diyorum.

Perry alay ediyor. "Sanki bir Doughers hiç yumruk atarmış gibi."

Yeni ve bir anlık yükselmiş ruh halim soyadımdan bahsedilince sönüyor.

Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama ismim taşınması zor bir yük. Annem ve babam çok sayıda yüksek sosyete destekli hayır kurumunun yönetim kurulunda yer aldığı ve yılda düzinelerce "iyilik" etkinliği düzenledikleri için bunun bir yük olmayacağını düşünebilirsiniz, ama öyle. Öyle.

Çünkü Doughers olmak kusursuz olmak demektir. Sürekli yerinde olmak ve her zaman "mutlu yüzünüzü" takınmak demektir. Asla izin verilmez

En azından toplum içinde. Elinizden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey yapmanıza asla izin verilmez. Ve asla ama *asla* baskı altında boyun eğemezsiniz. Durum ne olursa olsun her zaman "açık" olmalıyız.

Ben de bunu yapıyorum çünkü ben bir Doughers'ım. Massachusetts eyaletinin en zengin iki kişinin kızıyım. Milyonlarca doların tek varisi benim. Her yıl düzenlenen onlarca etkinliğe ev sahipliği yapmak ve toplumda herkesin olmak istediği kadın olmak için sırada ben varım.

Ancak insanların bilmediği şey, o kişi olmanın ne kadar zor olduğudur. Her zaman doğru noktada olmak, her zaman mükemmel olmak ne kadar yorucudur. Yorucu ve bıkıtırıcıdır. Bilirim çünkü ben hep öyle oldum: Maura Ann Doughers, John ve Norah'ın kızı, mükemmeliyetçi.

Ama bu ben değilim. Yakınımdan bile geçmiyorum.

"Özür dilerim," der Perry sessizce. "Bundan nefret ettiğini biliyorum."

Ona gergin bir gülümseme veriyorum ve başımı bir kez sallıyorum. "Önemli değil, Per. Bu benim taşımam gereken bir yük."

Boğazını temizliyor ve bir içki daha alıyor. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Tanrım. Bütün dünya benim programımı biliyor mu?"

"Ne?" diye soruyor bariz bir şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey," diyorum. "Erken saatlerde çalıştığımı sanıyordum ama öyle değilmiş."

Yalanımı yutuyor ve bir içki daha içmek için işaret ediyor. "Yarın Mic's'e gidiyor musun? Cumartesi günleri pek tatil yapmıyorsun. Bunu yine evde yalnız mı geçireceksin?"

Omuz silkiyorum. "Henüz emin değilim. Tucker beni saat yedide alacağını düşünüyor ama kapıyı açıp açmayacağıma henüz karar vermedim."

Perry biraz güler. "Öyle mi? Gitmelisin. Tucker iyi bir adamdır."

"Herif mi?" Soruyorum, çünkü Perry kesinlikle adam kelimesini kullanmamalı.

"Ne? Geçen gün bu pornoyu izledim ve bunu söyleyip durdular. Bir deneyeyim dedim."

"Öyle mi? Peki senin için nasıl gidiyor?"

Perry tamamen bana dönüyor ve hırpalanmış yüzünü işaret ediyor. "Şu mor gözü görüyor musun? İşte bu kadar iyi gidiyor."

Bu gece Tanner'dan haber alamadığımı fark ettiğimde yedi saatlik vardiyamın yaklaşık üç saatindeydim. Adına iki kez dokunuyorum ve mutfaktan geçip çalışanlar için küçük bir kapalı veranda olan The Alley'e doğru ilerlerken hattın bağlanmasını dinliyorum.

"Alo?" Kulaklarımı bir grup sesin konuşması ve arka planda Jay Z'ye benzeyen bir şarkı karşılıyor. "Bebeğim?" Tanner'ın dediğini duyuyorum.

"Tanner? Seni zar zor duyabiliyorum."

"Bekle," diyor. Hatta kalıyorum ve arka planda neler olup bittiğini duymak için zorlanıyorum. "Geri döneceğim Lauren. Burası düşündüğümünden daha gürültülü ve bu telefona cevap vermem gerekiyor."

"Çabuk dön. Seni özleyeceğiz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü konuşan ses kesinlikle bir erkeğe ait değildi. Ve bu dostça bir "özleneceksin" de değildi. Bu her kimse flört ediyordu ve bunu iyi yapıyordu. Erkek arkadaşım.

Sakin ol. Muhtemelen arkadaşlarıyla içmeye gitmiştir. Önemli bir şey değil.

Sonra da onu bir daha gördüğümde ne yapacağımı düşünerek, buna hakkım olmadığını düşündüğüm halde boktan sonuçlara vardığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Tanner hatta geri döndüğünde zihinsel olarak kendime iyi bir tokat atıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim. Çavuş Daag ve Benson'la Wayne'in evindeyim.

DD. Daha önce arayacaktım ama çalışacağımı biliyordum."

Tüm gereksiz endişelerin içimden akıp gitmesine izin veriyorum çünkü birlikte olduğu iki kişi aldatabileceği son iki kişi. Çavuş Daag bir erkek ve Çavuş Benson da açık bir lezbiyen.

Gördün mü, Brain? Sana söylemiştim.

Bekle bir saniye. *Lauren kim?*

"Sorun değil. Biraz mola verdim ve bugün senden haber alamadığımı fark ettim. Yatmadan önce seni yakalamaya çalışayım dedim. Yarın sabah görevin olduğunu biliyorum," diyorum ona. Derin bir nefes alarak, ona beni aptal yerine koyacak bir soru soruyorum. "Lauren kim?"

Bana gülüyor. Tanner gerçekten gülüyor. Ve sesi aşık olduğum Tanner'a o kadar benziyor ki. "Maura Ann, sesinde duyduğum kıskançlık mı?"

Çekiniyorum. "Belki mi? Bu aptalca çünkü kıskanmak için geçerli bir nedenim yok."

"Saçmalık. Kıskanmakta sonuna kadar haklısın." *Bildiği kadarıyla.* "Sen benim kızımsın, Maurie. İstedğin kadar kıskanabilirsin. Artı, çok ateşli."

Hafifçe gülüyorum çünkü sadece Tanner -onun her iki versiyonu da- bunu çekici bulabilir. Tam bir göt olabiliyor.

"Maura?"

"Öyle mi?" Cevap veriyorum.

"Lauren, Benson'ın kız arkadaşı. Herkesle flört eder ama Benson'a yüzde yüz bağlıdır. Söz veriyorum endişelenecek bir şey yok."

Derin bir nefes aldım ve rahatladım. Ondan ayrılacağım, ama bunu *yapacağım*.

Onu hâlâ önemsiyorum ve o hâlâ iyi bir arkadaşım. O benim

bekaretini. Aldatmasını istemiyorum. Arkadaşlığımız mahvolur ve bu olmasını isteyeceğim son şey.

"Güzel. Bu...iyi."

"Seni özledim," diyor sessizce.

Onun bu itirafına sırtıyorum. Bu gece turnayı gözünden vurmuş olmalıyım çünkü sohbet ilerledikçe eski halimize daha çok benzemeye başlıyoruz. *Neredeyse ayrılmak* istemeyeceğim. Ama tek yaptığı kalbimi acıtmak çünkü Tanner'la geçirdiğim bu anlar artık çok az ve çok uzak. Kalbim bir zamanlar onunla olan ve şimdi çok uzaklarda kalan şeyler için acıyor.

"Ben de seni özlüyorum, Tanner. Tahmin ettiğinden çok daha fazla," diyorum ona, sadece *onu* değil, *bizi de -ya da* eskiden olduğumuz kişiyi- kastederek.

"On dakikan doldu," dedi bana. "Ve Daag'ı izlemek için oraya geri dönmeliyim. Bu gece sinsi sinsi dolaşıyor. Nasıl bir belaya bulaşacağı belli olmaz."

"Daag eğlenceli bir sarhoş." Gülüyorum. "Ben işime döneyim, sen de bebek bakıcılığına dön. Yarın konuşuruz."

"İyi geceler, Maurie. Seni seviyorum."

Boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum. "Sen de," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Gözlerimi kapatarak ahşap panele yaslanıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum çünkü bunun düşündüğümde daha zor olacağını fark ettim.

Tanner'ın arkadaşlığını kaybetme fikri beni korkutuyor. Hayatınızda ihtiyacınız olduğunu bildiğiniz o bağlardan birine sahibiz. İyi bir çift olmasak bile, bu yanımızı inkar edemeyiz.

Ama şimdi, bunu kaybedeceğimizden korkuyorum. Ve hepsi benim suçum olacak.

Chapter Four

Yatak odamın kapısı çalınırken dizüstü bilgisayarımda oynayan filmi durduruyorum.

"Hey, ufaklık. Kapıda seni bekleyen dövmeli seksi bir adam var. Erkek arkadaşın onunla birlikte olduğunu biliyor mu bilmiyorum ama bilmiyorsa ona söyleme. Bu seksi adam büyük bir kıskançlık sebebi."

Tucker burada olduğu için gülsem mi çılgılık mı atsam bilemiyorum. On mesajını ve iki telefon aramasını görmezden gelirim, ipucunu alır ve beni rahat bırakır diye umuyordum. Sanırım işe yaramadı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyorum. "Buraya gelecek kadar cesareti varmış."

"Mmm. Ve bunu yaptığına *çok* memnunum," diyor Kassi, neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşerek.

En yakın yastığı kaptığım gibi teyzeme fırlatıyorum. "Git buradan, seni ucube.

Hazır gitmişken ona da gitmesini söyle."

"Oh, tatlım, o adamı geri çevirmem için bana para veremezsin. Gözlerini gördün mü?" diyor, kendini yelpazeleyerek.

Evet, evet gördüm. Ve nefes kesici. Tucker'la ilgili her şey nefes kesici. Ondandır kaçır gibi kaçmaya çalışmamın ve bu düşünce tarzından her zaman kaçmamın bir nedeni de bu. Erkek arkadaşımın kardeşini bu kadar çekici bulmamalıyım. Eminim bir ya da iki ahlaki kurala aykırıdır.

"Lütfen? Kurtul ondan," diye yalvarıyorum. "Ona çok hasta olduğumu ve korkunç derecede bulaşıcı olduğumu söyle. Lütfen?"

İç çekiyor ve gözlerini deviriyor. "Bütün eğlenceyi mahvediyorsun. Eğlence emici," diyor kapımı kapatırken ve Tucker'ı yoluna göndermeye giderken.

Tucker'ın ne kadar çekici olduğundan bahsetmemiş olmasını dileyerek inliyorum ve yatağıma uzanıyorum, çünkü şu anda düşünebildiğim tek şey bu. Tanner buradayken onun ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmek benim için kolaydı ama o gittiğinden beri o kadar şanslı değilim.

Tucker ateşli. Süper seksi.

Tanner tam da etkilenmem *gereken* tipte bir erkek. Ama Tucker tam da benim çekici bulduğum tipte bir erkek. Ancak, dövmele ve ekoseler Doughers'in radarında değil. Tamirci ve müzisyen olmak da öyle. Tucker ne kadar çekici olursa olsun, her zaman Fantezi Erkek listemde yer alacak.

Erkek arkadaşımın kardeşi olduğu gerçeğini boş ver.

Kapım bir kez daha çalındı. Bu sefer cevap vermek için ayağa kalktım. "Satın aldı mı?" Kapıyı açarken söylüyorum.

"O yapmadı."

Kapıyı tekrar çarparak kapatmaya çalışıyorum ama Converse kaplı devasa bir ayak kapı ile çerçeve arasına giriyor.

"KASSI GARRETT SEN KORKUNÇ BİR INSANSIN!" Bağırıyorum.

"Özür dilerim! O çok tatlı! Büyülenmiş gibi içeri girdi!" diye bağırır.

"Hain!"

Ben hâlâ kapıyı iterek kapatmaya çalışıyorum, Tucker da kapıyı iterek açmaya ve odama girmeye çalışıyor.

Hayatıma.

Ve kazanıyor.

Sonunda pes ettim -muhtemelen her ikisine de- ve kapıyı bırakarak onun tökezleyerek odaya girmesine neden oldum.

Kendini düzeltiyor ve sonra bana bir sırtış fırlatıyor. Hemen yüzünü buruşturdu. "Giydiğin şey bu mu?"

Mor yoga pantolonuma ve fareli tişörtüme bakıyorum.

Ellerimi belime koyarak kalçamı yana doğru çıkardım. "Ne? Seksi görünmüyor muyum?"

"Sen her zaman ateşlisin Maura," diye kolayca cevap veriyor ve yatağıma oturuyor. *Benim* yatağıma! "Ama seni tanıyorum ve bu kıyafet kesinlikle senin her zamanki zarif modana uygun değil. O yüzden giyin de gidelim. On dakika içinde buradan çıkmalıyız prenses."

Uzanıp dizüstü bilgisayarımı alıyor, izlediğim filmi oynat tuşuna basıyor ve yatağıma yerleşiyor. *Benim lanet yatağıma!*

"Çıldıırıyor musun-"

Hızla duraklatmaya basıyor ve bana bakıyor. "Hey, kabalık etme. Film izlemeye çalışıyorum. Bu benim en sevdiğim bölüm ve sen bunu mahvediyorsun."

Tucker dizüstü bilgisayara tekrar dokunuyor ve patlama sesleri havayı dolduruyor.

O kıç! Bu adamın sahip olduğu cüret karşısında tam bir şok içinde orada duruyorum. Odama dalıyor, yatağıma oturuyor, filmimi izliyor ve *bana* patronluk taslıyor.

Tüm bunların en üzücü yanı, en yakınıma doğru yürüyor ve bu gece giymek için kıyafetlerimi çıkarıyor olmam. Bir parçam, onun bu gece için

Tabii ki gidiyorum ve başka bir kısmı da bunu sinir bozucu buluyor.

Şu anda tatlı olan kazanıyor.

Bitişikteki banyoya doğru ilerlerken durup filmime dalmış olan Tucker'a bakıyorum. Bana en yakın şeyi -Tanner'ın geçen Eylül ayında bir pençe makinesinden benim için kazandığı pelüş ayıyı- alıp Tucker'ın kendini beğenmiş yüzüne fırlatıyorum.

"Siktir!" diye bağırdığını duyuyorum. Kapıyı kapatırken

"Gözüm!" diye bağırdığını duyuyorum. Maura: 1; Tucker:

3.

"Kemerlerinizi bağlayın. Çılgın bir sürücü olduğumu duydum," diyor Tucker, 96 model siyah BMW M3'ünün sürücü koltuğuna yerleşirken. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Tucker'ın bu arabayı benzersiz, hızlı ve seksi yapmak için çok çalıştığını biliyorum. Üçünü de başarıyla gerçekleştirmiş.

"Joy."

"Tsk, tsk, Maura. Bu gece mutluyuz. Eğlenceli olacak," diyor.

Onu görmezden geliyorum ve radyoya uzanıyorum. Yerel bir üniversite radyosuna çevirip, bir Transit şarkısı kapalı alanı doldururken radyonun sesini açıyorum. Rae ve benim hakkımda bir şeyler mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim ama onu da duymazdan geliyorum.

Tucker'ın sık sık çaldığı yerel bir açık mikrofon mekânı olan Mic's'e giderken yol boyunca müzik s e t i n i sonuna kadar açıyoruz. Duvardaki bir delik gibi, ancak orada çalan birçok sanatçıdan çok sayıda harika şeyle dolu. Şu anda ziyaret etmek için en sevdiğim yerlerden biri ve Tanner ile ilk randevum için gittiğim yer olduğu için değil. Orayı bu hale getiren Tucker'dı.

Şaşırtıcı bir şekilde, park ettiğimizde kapımı açarken beklememi işaret ediyor - Tanner'ın hiç yapmadığı bir şey.

Ki bu hiç önemli değil, Maura. Kendimi tokatlamak istiyorum çünkü kesinlikle yapmamam gerekirken bu iki kardeşi karşılaştırıyorum.

Elini bana uzatıyor, ben de otomatik olarak elimi içine koyuyorum. Uydu.

Tucker beni arabadan çıkarıyor ve dikkatle süzüyor. Kıyafetime bakıyor ve ben de ağzının kenarlarının yukarı doğru kalkmasını izliyorum.

"Güzel temizliyorsun Maura," diyor utangaç bir şekilde.

Bilinmeyen bir nedenle iltifatı karşısında yüzüm kızardı.

"Teşekkürler. Sen de öyle." O da öyle. Üzerinde sadece kot pantolon ve gri bir tişört var - belli ki bu gece fanılayı evde bırakmış - ama yine de **ç o k** yakışıklı.

Kapımı kapatıyor ve girişe doğru ilerlemeye başlıyoruz. Bana çarpınca ona bakıyorum, Tucker başını kulübe doğru eğiyor. "Bunun için hazır mısın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni daha önce de oynarken gördüm, Tucker. Bu benim için yeni bir şey değil."

"Onu kastetmemiştim. Aylardır ilk kez Clyde'ın evinden başka bir yere gitmeyi kastetmiştim."

Çok uzun zaman önce, biraz içine kapanık biriydim. Sınıf, kütüphane, Rae'nin evi ya da iş dışında hiçbir yere gitmezdim. Hepsi bu kadardı. Başka hiçbir yere. Onlardan uzakta olmama ve teyzem Kassi'nin üç odalı geniş çiftlik evinde yaşamama rağmen, ailem her zaman paranoyadan başka bir şeyle dolu olmadığımından emin oldu. Onların sözlerinden ve beni yakmalarından o kadar korkuyordum ki, onları üzecek bir şey yapmamak için zamanımı "güvenli alanlarda" geçirmeyi tercih ediyordum.

Mic's'e daha önce bir düzine kadar gitmiş olabilirim ama bu çok büyük bir olay. Gerginim çünkü henüz büyük kalabalıklara alışamadım -son birkaç aydır daha da kötüleşen bir şey- ve Tuck çaldığında her zaman büyük bir kalabalık oluyor.

"Oh," dedim. "Evet, sanırım. Yani, çok zor olmamalı. Değil mi?" "Hayır, kesinlikle olmamalı. Her ihtimale karşı maskeni getirdin mi?"

Gerçekçi olmak gerekirse, Tucker'ın benimle bu şekilde konuşmasına, hakkımda her şeyi biliyormuş gibi davranmasına kızmalıyım. Beni oldukça iyi tanıdığını kabul ediyorum ve arkadaş olduğumuzu söyleyecek kadar ileri gidiyorum. Ama *iyi* arkadaş değiliz. Bana bu kadar derinden b a k m a s ı n ı sağlayacak arkadaşlık seviyesinin yakınında bile değiliz. Ne kadar haklı olursa olsun, yaptığı açıklamaların ve varsayımların onun için sorun teşkil etmeyeceği seviyenin yakınında bile değiliz. Yakınlaşmamamız biraz da benim hatam çünkü ondan hep uzak durmaya çalıştım. Neden süper seksi bir adamla takılmaktan aktif olarak kaçınmak isteyeyim ki? Çünkü beni *görmemesi* gerektiği gibi *görüyor* ve ben buna kimseyle hazır değilim.

Ama şimdilik bunu görmezden gelmeye hazırım çünkü maske olmadan olduğum kişi o l a r a k kabul edilmek güzel bir şey. Tucker bunu hep yaptı ama ben bunu takdir etmeyi yeni yeni öğreniyorum.

"Burada ihtiyacım yok," diyorum ona kararlılıkla. Bana sırtıyor.

Neredeyse kapıya varmıştık ki göz ucuyla aramızdan aşağıya baktığını yakaladım. Gözlerim onu takip etti.

Hâlâ el ele tutuşuyoruz.

İçimi bir utanç duygusu kaplıyor ve yanaklarım yeniden ısınırken elini anında bırakıyorum.

Kardeşinden ayrılısın ya da ayrılmasın, pek çok nedenden dolayı bu olmamalıydı. Bu kadar doğal hissettirmemeliydi.

"Bu gece geldiğine çok sevindim. Seni buraya zorladığı için Tucker'ı öpebilirim," diyor Rae yanımda.

"Hey! Hayır yapamazsın," diye homurdanıyor Hudson, Rae'nin inanılmaz erkek arkadaşı.

Her şey çok komik çünkü Hudson tanıdığım en kıskanç insan. Rae'yi sevme şekli çok güzel, ama lisede adım atıp baba olması - ancak daha sonra bekar bir baba olması - daha da güzel.

Rae ona güler ve yanağına nazik bir öpücük kondurur.

Gördün mü? Mide bulandırıcı derecede tatlı.

Ama hayatta emin olduğum bir şey varsa, o da Rae ve Hudson'ın bir ömür boyu birlikte olmalarıdır. Onlar ideal çiftin özeti. Onları sadece bir kez kavga ederken gördüm, o da uğruna kavga etmeye değer bir şeydi. Kur yapmaları kalpler ve gökkuşaklarından başka bir şey değildi.

Ama bazen aşk bu kadar kolaydır ve Rae bunu bulduğu için çok mutluyum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse Hudson, muhtemelen ben de onu öperdim. Kızlarımı özledim," diye konuşuyor Perry, dün morarmış olan gözü çoktan iyileşmiş.

Hudson ve Tucker'ın en iyi arkadaşı Gaige, "Hepinizden nefret ediyorum, bu yüzden benden öpücük gelmeyecek," diye homurdanıyor.

Gülüyorum çünkü dışarıdan bakıldığında Gaige -ki muhtemelen gerçek hayatta gördüğüm en yakışıklı adam- kesinlikle mutsuz görünüyor, ama biliyorum ki olmayı tercih edeceği başka bir yer yok.

Benim gibi.

"Biliyor musun, son zamanlarda tam bir hovardaydım ama geldiğim için ben de mutluyum." Rae omzunu benimkine çarptı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Oh, şuna bakın. Şerefsiz, yani Tucker çalışıyor," diyor Gaige sesinde bariz bir hayranlıkla.

Tucker'ın merdivenlerden çıktığını görmek için tam zamanında sahneye doğru bakıyorum. Tek tabureye oturuyor ve mikrofonu kendi boyuna göre ayarlıyor. Gitarını dizinin üzerine koyarak oturuyor. Zar zor duyuluyor ama boğazını temizlediğini duyabiliyorsunuz, bu da performansı çok daha çiğ hale getiriyor.

Kalabalığın önünde bu kadar rahat olması beni büyülüyor. Tucker normalde çok rahat bir adamdır. Her zaman sakın ve aklı başındadır.

Hiç şahit olmadığım şeyler.

Ama bu Tucker, sahnedeki, o farklı. Sanki sahnede olmak için doğmuş gibi. Orada oturmaktan başka bir şey yapmayarak salonun dikkatini çekiyor. Orada o kadar rahat. İşte bu kadar mükemmel uyuyor.

Boğazını tekrar temizliyor ve mikrofona doğru eğiliyor. "Hey, ben Tucker Bentley ve sizler için birkaç şarkı çalmaya çalışacağım."

Deneme. Ha. Teşebbüs, yaptığı şey için çok hafif bir kelime.

Sihir ya da mutlak gerçek sanat bunu tanımlamak için daha uygun yollardır.

"Oasis'in *Wonderwall* şarkısının biraz daha farklı, daha kırık dökük bir versiyonuyla başlayacağım. Güzel mi?" Kalabalıktan birkaç "hooop" sesi yükseliyor çünkü Tucker buralarda çok seviliyor. "Ben de bunu umuyordum. Pek âlâ, işte başlıyoruz."

Ve başladı. İlk akoru çaldı ve ortalık tamamen sessizleşti. Ben dahil herkes, yani herkes büyülenmişti. Ve bunların hepsi onun gitar çalışından kaynaklanıyor. *O kadar iyi.*

Ama sonra ağzını açıyor ve odadaki tüm hava anında dışarı çekiliyor. Ya da belki de sadece bana öyle geliyordur, çünkü sadece su üstünde kalmama yetecek kadar oksijen aldığımı biliyorum.

Söylediği her bir kelimeye, çaldığı her bir akora kalbini ve ruhunu döküşünü izliyorum. Parmakları gitarın sapında sevgiyle hareket ediyor. Ayakları temposunu korumak için hafifçe vuruyor. Ortam aydınlatmasının yarattığı gölgeler onu çok güzelleştiriyor, dikkatleri ellerine ve dövmelerine çekiyor. O sahnede onunla ilgili her şey kusursuz.

Ruhunu yakan altın gözlerini kapatıyor ve köprüyü söylüyor, yüzü kelimelerle birlikte buruşuyor, sanki onları kalbinin derinliklerinde hissediyor, sanki her gün onları yaşıyor.

Sonunda onları tekrar açtığında, beni izliyor. Ve ben bunu hissediyorum... değişim. Kalbimde bir şeyler olduğunu hissediyorum.

O an kısa sürüyor çünkü göz teması kurar kurmaz gözlerini kapatıyor.

Kalbim durdu ve vücudum dondu, çünkü onu gördüm.

Az önce bakışlarındaki ifade -o *aptal*, mükemmel altın gözler- "Beni özgür bırak," diyordu.

Ve neyden kaçmaya çalıştığı hakkında *hiçbir* fikrim yok.

Şarkı sona eriyor ve Tucker gözlerini tekrar açıyor. Kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve sonra gözlerini kalabalığın üzerinde gezdiriyor, usulca gülümsüyor çünkü ortalık çılgına dönmüş durumda.

Burada olduğunu unuttuğum Rae birden kolumdan çekerek beni ayağa kaldırıp alkışlatmaya çalışıyor. Etrafıma bakıyorum ve kulübün ayakta olduğunu fark ediyorum.

ve bu yetenekli adamı çılgınlar gibi alkışlıyoruz.

Tucker başını eğerek teşekkür ediyor ve hemen bir sonraki şarkıya, Mark Ronson ve Bruno Mars'ın *Uptown Funk*'ının akustik yorumuna geçiyor. Mekân çığına dönüyor, muhtemelen şarkının şimdiye kadar duyduğumuz en iyi versiyonu olduğu için.

Ve sadece Tucker bu şarkıyı alıp daha iyi hale getirebilirdi.

"Vay anasını! Bu olağanüstüydü!" Rae haykırıyor. "Oğlun çok yetenekli!"

Hudson'la konuştuğunu fark ettiğimde, onun benim oğlum olmadığını söylemek için neredeyse ona *dönüyordum*.

Ağzımı hemen kapatıyorum ve kimsenin görmediğinden emin olmak için küçük arkadaş grubumuzun etrafına bakıyorum. Perry sahneye bakıyor, o yüzden endişelenecek bir şey yok. Rae ve Hudson başlarını birbirine yaklaştırmış, fısıldaşıp gülüşüyorlar.

Ama ne yazık ki, Gaige doğrudan bana baktığı için pek şansım yok. Başını eğip beni izliyor. Bir şey söyleyeceğinden korkarak gözlerimi hemen *kaçırıyorum*.

Bir ayağın kaval kemiğime dokunduğunu hissediyorum ve o olduğunu anlıyorum. Koyu kahverengi gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyorum. Bana başını salladı. Bir kere. O kadar. Sanırım bu onun gördüklerini kabul etme ve bu konuda bir şey söylemeyeceğine söz verme şekli.

Ben de öyle düşünüyorum zaten.

Tekrar başka tarafa bakıyorum ve peçetemi katlayıp yeniden katlamaya başlıyorum, deli gibi buradan başka bir yerde olmayı diliyorum. Sanırım bir gece için yeterince eğlendim.

Tucker bittiğini ilan etmeden önce iki şarkı daha söylüyor. Bu küçük anons kulübün her köşesinden yuhalamalarla karşılandı.

"Herkesten özür dilerim. Bana ihtiyacı olan arkadaşlarım var. Birkaç hafta içinde döneceğime eminim." Bara doğru işaret ediyor. "Gary'nin favorisi olduğumu biliyorum, o yüzden geri dönmem için yalvaracak." Tucker göz kırıyor ve yemin ederim beş kız bayılıyor.

Sahneden indiği anda yetenek yöneticileri tarafından karşılanıyor. Burada her *çaldığında* bu gerçekleşiyor. Mic's açıldığından beri her ayın üçüncü cumartesi günü burada yarı düzenli olarak *çalıyor*. Ve her *çaldığında*, Tucker'ın kendileriyle anlaşması için yalvaran en az beş plak şirketi kodamanının burada olacağını garanti edebilirsiniz.

Onlara hep hayır der. *Her zaman*.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Tucker takım elbiseli kalabalığın arasından geçip yanıma otururken soruyor.

"İyiymiş," diyorum ve ona küçük bir sırtış atıyorum.

Kıkırdıyor. "Sadece iyi, ha? İyi ki o izcilere hayır demişim o zaman. Bu *çok* utanç verici olurdu."

Gülümsememe engel olamıyorum çünkü Tucker onun olağanüstü olduğunu biliyordu. Kulübü avucunun içine almıştı.

Macun. Hepimiz macunduk.

Setlerinin en güzel yanı *sadece* cover çalışıyor olması. Ama bunlar sadece cover değil. Hayır, tamamen yeniden düzenlenmiş parçalar. Melodilerden vokallere kadar, yüzde yüz yeniden düzenlenmiş. Tucker'ın yaptığı şey sanat. Ve insanlar bunu fark etti, özellikle de performanslarından birinin videosu YouTube'a sızdıktan sonra. Şarkılara getirdiği benzersiz yorum, plak **ş i r k e t i** yöneticilerinin ilgisini çekiyor. Ayrıca sosyal medyadaki takipçi sayısı da inanılmaz boyutlara ulaştı ve bu da onların dikkatini çekti. Ve sadece Wakefield'da sahne aldığı düşünülürse, bu etkileyici. Yine de tüm bu şöhret onu değiştirmiyor. Şöhretin aklını başından almasına izin vermiyor ve her zamanki gibi rahat olmaya devam ediyor.

"Bir içki ister misin, Tuck? Ben ısmarlıyorum," diye duyurur Hudson. "Tabii, dostum. Her zamankinden."

"Bana bir içki ısmarlamana izin vereceğim Hudson. Hatta senin için masaya kadar taşıyım," diyor Gaike ayağa kalkarak.

"Vay canına. Ne kadar tatlısın, dostum."

"Beni bilirsin. Şeker gibi tatlı," diye cevap veriyor Gaike ölü bir sesle. Hepimiz buna gülüyoruz.

Rae ve Perry *Wonderwall'un* gerçekte ne anlama geldiğini tartışmaya başladılar ve Tucker ile beni sessizce oturmaya zorunda bıraktılar.

Uzun boylu, ince bir kadının son romanından bir bölüm okuduğu sahneyi izliyorum.

"Orayı seviyorsun, ha?" Ben de öyle dedim. "Evet."

"Her şeyden çok mu?"

Bakışları benimkilere kayıyor. "Her şeyden çok," diye sessizce itiraf ediyor.

"O zaman neden onlara hep-" Başımı takım elbiselere doğru sallıyorum "-hayır diyorsun? Madem bu kadar çok seviyorsun, neden her zaman yapmıyorsun?"

Uzanıp suyumunu alıyor, büyük bir yudum içiyor ve benimle göz temasını sürdürüyor. Cevap vermeden önce elinin tersiyle ağzını siliyor ve parmaklarında oluşan nasırları fark ediyorum. Gitar çalmaktan mı yoksa Hudson'la birlikte işlettiği Jacked Up'ta bütün gün arabalar üzerinde çalışmaktan mı bilmiyorum.

"O kadar kolay değil," diyor sonunda, bardağımı tekrar yerine koyarken. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden olmasın?"

Omuz silkiyor ve sahneye doğru geri dönüyor. "Bana... şimdilik burada ihtiyaç var."

Cevabını olduğu gibi kabul ediyorum çünkü bu gece ondan başka bir şey ala m a y a c a ğ ı m açık.

Hudson ve Gaige elleri içkiyle dolu olarak dönüyorlar. İçkileri dağıttıktan sonra hepimiz dikkatimizi sahnede okunan şiire çeviriyoruz. Rae, sevgili Will Cooper'ıyla ilgili birkaç anlaşılmaz kelime haykırıyor ve Hudson yüksek sesle iç çekiyor.

Size şiirin ne hakkında olduğunu söylemek isterdim ama hiçbir fikrim yok çünkü zihnim dönmeyi bırakmıyor. Tucker'ın burada onu engelleyen ne olabileceğini hiç anlamıyorum. Bir ilişkisi yok. Çocuğu yok. Hiçbir şey için okula gitmiyor. Burada çalışıyor ve ayda bir Mic's'te oynuyor. Ve rutinine yeni eklendi, Clyde'da beni deli ediyor, ama bu konumuzun dışında.

Bu şeylerden herhangi birinin onu burada nasıl geri tutacağını anlamıyorum. Onu daha fazla sorgulamak, bana açılmasını ve anlatmasını sağlamak istiyorum ama yapmayacağını biliyorum. Burada değil, henüz değil.

"Neden bana bakıp duruyorsun?" diye aniden soruyor ve benim sıçramama neden *oluyor*, ki ona baktığım için bu çok saçma.

Bana bakıyor, bakışlarıyla beni delip geçiyor. Bakışlarına karşılık veriyorum.

"Buldun mu?" Tucker soruyor. Bir müzisyen olarak geleceği hakkında konuşurken taktığı maskeden bahsettiğini biliyorum.

"Neredeyse," diyorum usulca, sahneye geri dönüyorum ve bu sefer onu bana bakmaya bırakıyorum.

Chapter Five

Bir saat kadar sonra Tucker eğilip gitmeye hazır olup olmadığını soruyor; şair sahneye çıktığından beri benimle ilk kez konuşuyor.

Başımı salladım ve Rae'ye döndüm. "Ben eve gidiyorum. Tucker benim aracım."

"Biz de zıplamaya hazırlanıyoruz. Hudson ve benim seni götürmemi ister misin?"

Bize Tuck'tan daha yakın yaşıyorsun" diyor.

Cevap vermeye başlıyorum ama Tucker "Onu yakaladım" diyerek sözümü kesiyor.

Rae bana tuhaf bir bakış atıyor, ben de omuz silkerek neden ısrar ettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum.

Gaige bahşiş olarak on dolar atarak, "Pazartesi görüşürüz, pislikler," diyor. Tucker, Hudson ve Perry'yi yumrukluyor ve Rae'ye sarılıyor.

Sonra yanıma geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Sır güvende, aşkım," diyor kulağıma, o kadar alçak sesle ki *neredeyse* bir an için uydurduğumu düşünüyorum.

Ona sertçe başımı sallıyorum ve hızla kucağından çekiliyorum.

Hudson, Tucker'a "Seni görüyorum, göt herif," diyor, kolunun altında Rae ile yanımdan geçerken sırtını sıvazlıyor, bana daha sonra mesaj atacağını bildirmek için havadan yazıyor.

Tucker arkadaşının ardından gülümseyerek, "Ben de seni görüyorum," diye cevap veriyor.

Bütün bu konuşma, görünüşe göre birbirlerine her zaman söyledikleri tuhaf bir şey. İlk başta anlamamıştım ama zamanla bunun "Hey, seni anlıyorum" ya da "Seni anlıyorum" ya da "Seni seviyorum" demenin bir yolu ya da üçünün bir karışımı olduğunu anladım. Onların bu şekilde etkileşimine tanık olmak çok güzel. Aralarındaki bağ çok derin. Birbirlerini önemsediklerini göstermekten korkmayan iki adam görmek canlandırıcı.

"Sen de mi gidiyorsun, Perry?" Ona bağıyorum. Şu anda üç masa ötede bir garsonla konuşuyor ve dikkatini vermiyor. Masaya doğru yürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Biz çıkıyoruz. Eve sağ salım vardığında bana haber ver," diyorum alçak bir sesle.

Bana başını salladı, ben de uzaklaştım.

"Maura?" diyor ben iki masa uzaktayken. Ona geri dönüyorum. "Seni dışarıda

görmek güzeldi. Seni özledik."

"Seni daha çok özledim, Per Bear." "Yalancı," diye sırtarak karşılık veriyor.

Tucker'ı takım elbiselilerden biriyle konuşurken bulmak için masaya geri döndüğümde gülüyorum. Sürekli başını sallıyordu. Takım elbiseli ona bir kartvizit uzatmaya çalışıyor ama Tucker onu reddediyor.

Orada durup geleceğine "siktir git" dediğini görmek sinir bozucu. Peki ben ne yapıyorum? Kıçımı kaldırıp takım elbiseli adamın yanına gittim ve kendimi tanıttım.

"Merhaba," diyorum aralarına girip elimi uzatarak. "Maura Doughers, Bay Bentley'nin menajeriyim. Ya siz?"

Takım elbise bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor -çünkü kabul edelim, kaçırdım.

"Hot House Records'tan Daren Darren," diye cevap veriyor ve ben çift ismine gülme isteğimle savaşıırken bana ağır, profesyonel bir el sıkışma hareketi yapıyor. "Aylardır müşterinizin bizimle anlaşması için uğraşıyoruz Bayan Doughers. Belki onu biraz ikna edebilirsiniz?"

Keşke bunu ne kadar çok istediğimi bilseydi.

"Kartvizitinizi almaktan ve sizi uygun bulursak sizinle tekrar iletişime geçmekten mutluluk duyarız," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Mükemmel. İçinizden birinin bizimle çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesine sevindim." Verdiği kartviziti alıyorum. "Bayan Doughers, Bay Bentley. İkinizden de haber almayı umuyorum," diyor plak şirketi yöneticisi, bizimle bir kez daha kibarca tokalaşıyor ve piyango vurmuş gibi gülümseyerek uzaklaşıyor.

Çünkü Tucker'ın müşterisi olsaydınız böyle olurdu - para, para, **p a r a** çünkü o *kadar iyi*.

Tucker arkamdan yaklaşırken ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kulağıma doğru eğildi. "Teşekkürler, *Bayan Doughers. Müdürümün* burada olup bunu benim için halletmesine *çok* sevindim."

Etrafımda dolaşıp kapıya doğru yürürken kolumu okşuyor ve onu takip **e t m e m i** bekliyor.

Bana endişeli bir bakış atan Perry'ye bakıyorum. *Ne?* Ağzını açıyor. Başımı sallıyorum, çünkü *ne olduğunu* bilmiyorum ve Tucker'ı dışarıda takip ediyorum.

Arabasına ulaştığımda yolcu kapısında bekliyor, bir ileri bir geri volta atıyordu.

Ve bu, dostlarım, pek de sakın ve toparlanmış olmayan bir Tucker Bentley. "Anladığım kadarıyla kızgınsın," dedim.

Başını bir kez sallar ve yürümeye devam eder. İleri geri, *ileri geri*.

Sonra aniden duruyor ve bana doğru dönüyor, adeta bana doğru sinsice yaklaşıyor. O yaklaştıkça ben geri çekiliyorum, çünkü onu *hiç* böyle görmemiştım

Daha önce.

Beni durdurmak için uzanıyor, iki omzumdan tutuyor ve yüz yüze gelecek şekilde eğiliyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama biraz korktuğumu itiraf etmekten de çekinmiyorum. Korkuyorum çünkü o kızgın ya da üzgün değil. Kafası karışık görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyor sıkıca, bakışlarımı tutarak. Birden beni kendine doğru çekiyor, o güzel dövmeli kollarını etrafıma sarıyor ve bana şiddetle sarılıyor.

Sırtını hafifçe sıvazlıyorum, o da beni daha sert sıkıyor.

"Bana gerçekten sarılana kadar gitmene izin vermeyeceğim," diyor kulağımın dibinde.

Ben de boyun eğdim ve kollarımı ona doladım.

Ve eğer onun sıcaklığında erimezsem lanetleneceğim. Erkek arkadaşım *olmayan* biriyle bu kadar samimi bir şekilde paylaştığım bu kucaklaşma, şimdiye kadar aldığım tüm diğer kucaklaşmalardan on kat daha iyi hissettiriyor. Çünkü sadece bir sarılma gibi hissettirmiyor. Bir çeşit anlayış gibi hissettiriyor. Sanki Tucker ve ben maskelerimizi çıkarıp birbirimize gerçekte kim olduğumuzu gösterdik.

Derin bir nefes alarak kendimi ona bırakıyorum, o da aynısını yapıyor. Bu noktada kimin kimi tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü ikimiz de tüm işi birbirimizin yapmasına izin veriyormuşuz gibi geliyor.

Bu sarılmaya ihtiyacım vardı. Böyle sarılmak iyi hissettiriyor. Takdir edilmek -ne için olduğundan emin olmasam da- iyi hissettiriyor. Amatör bir okçunun sonunda hedefini vurması ya da tecrübeli bir fotoğrafçının o zor, mükemmel kareyi ilk kez yakalaması gibi. *Bu türden iyi.*

Takdir edilmek. Bu benim için çok yabancı bir kelime çünkü bunu neredeyse hiç hissetmiyorum. Ailem kesinlikle bana bunu hissettirmiyor. Elbette Rae ve Perry tarafından takdir edildiğimi hissediyorum ama onlar benim en iyi arkadaşlarım; beni takdir etmek *zorundalar*. Bu kanka kurallarının bir parçası ya da her neyse.

Tucker sonunda pes ediyor ve benden uzaklaşıyor, maskesini tekrar takıyor ve boğazını temizliyor. Şimdi ayaklarına bakıyor. Bana bu kadar uzun süre tutunduğu için utandığına şüphe yok.

"Neden bana teşekkür ediliyor?" Sormaya cesaret ediyorum.

Yukarı bakıyor ve ben onu görebiliyorum. Kısa bir an için, ama beni içeri alacak.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin," diyor sonunda. "Ne yapmak?"

"Bir kartvizit al."

Şimdi kafam karıştı çünkü bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu anlamıyorum. Ben de ona "Ama neden bu kadar zor?" diye sordum.

"Çünkü o zaman onları aramak isteyeceğim. O zaman umut etmek isterim. Ve umut benimle iyi g e ç i n e m e z . En azından artık değil."

Beklediğim bu değildi. *Hope benimle anlaşıyor.* Bu da ne demek şimdi? Orada durmuş bana bakıyor. Öfkelendim.

"Detay vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor arkasını dönüp benim için kapıyı açarken.

"Tamam," diyorum ve yanından geçip arabasına tırmanıyorum.

Ön tarafa doğru rahatça yürüdü ve yanıma bindi. Arabayı hemen çalıştırmıyor. Bana baktığını hissedebiliyorum ama ona bakm a y ı reddediyorum.

"Maura," diyor sessizce. "Sana söylemek istemediğimden değil. *Henüz* sana söylemek i s t e m i y o r u m . Ayrıca, anlatılacak olan sadece benim hikâyem değil."

Anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırırken cevap vermiyorum. Arabayı çalıştırdıktan sonra teybi en sevdiğim istasyona çeviriyorum ve o da konuşmasa da sesini bastırmak için sesi açıyorum.

Bu sadece onun hikayesi değil mi? O zaman başka kime ait?

Teyzemin garaj yolunda kapımı açarken Tucker'a "Benimle kapıya kadar yürümene gerek yok," diyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Eminim teyzen pencereden dışarıyı izliyordur. Seninle kapıya kadar yürümezsem muhtemelen kahvaltıda taşaklarımı yer. Ayrıca, ben tam bir centilmenim."

Buna homurdanıyorum.

"Süper ateşli, Maura," diye mırıldanıyor.

Bu sefer gözlerimi deviriyorum. "Buradayız. Arabadan yirmi metre uzağa güvenli bir şekilde ulaştık. Tebrikler, sen bir beyefendisin," diyorum ona ön verandaya ulaştığımızda.

"Tatlı sözlerin ruhumu okşuyor," diyor Tucker göğsünü tutarak. "Neden göğsünü tutuyorsun? Senin ruhun sensin, kalbin değil." "Bu çok güzeldi," diyor, yüzünde inançsızlık ifadesi beliriyor.

"Biliyorum."

Beni görmezden geliyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

Omuz silkiyorum ve kayıtsızmışım gibi davranıyorum. "Fena değildi. Vasat bir gitaristin tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından birini parçaladığını duydum."

"*Wonderwall* tüm zamanların favorilerinden biri mi?" diye soruyor. "Not edildi."

Sağ yanağındaki gamzenin öne çıkmasına neden olacak şekilde utangaçça gülümser ve orada durmaya devam eder. *Tamam o zaman.*

"Bu gece için teşekkürler. Sanırım."

Tucker hafifçe güler. "Bir şey değil. Sanırım." Ön kapının kilidini açmak için arkamı dönüyorum. "İyi geceler, Maura."

Sesinde aniden duyduğum utangaç tatlılık karşısında duraksıyorum ve başımı kapının pervazına yaslıyorum. "İyi geceler, Tucker," diyorum ona aynı sessizlikle.

Orada sessizce duruyoruz, ben kapıya dayanmışım, o da merdivenlerde bekliyor.

Hiçbir şey söylemiyoruz. Sessizliği içimize çekiyoruz.

Birkaç dakika sonra arabasına doğru çekilirken ayak seslerini duyuyorum ve kapının kilidini açıyorum.

Odama gittiğimde kıyafetlerimi çıkarma zahmetine girmiyorum. Doğruca yatağa giriyorum, battaniyelerimi üzerime çekiyorum, rahatlamak ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Çatlaklarımı düzeltmek için bir saniyeye ihtiyacım var çünkü bu gece onlardan çok vardı. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ama Tucker beni korkutuyor. Her zaman korkuttu. İşte bu yüzden

Ona yaklaşımdan bilerek kaçındım ve kendimi Tanner'ın kollarına attım. Göz göze geldiğimiz anda, onun hakkında bir şeyler hissetmişim. Benim içimi görebileceğini, dış görünüşümün arkasına geçebileceğini biliyordum.

Doughers olmanın ilk (söylenmemiş) kuralı: Asla kimsenin maskenizi çıkardığınıza tanık olmasına izin vermemeyin.

Ve Tucker benimkini çıkarabilecek kapasitedeydi.

Ama Tanner en başından beri güvenli bir bahisti. İdeal kız olmayı arzulayan Maura'yı kabul edeceğini bildiğim için ona sarıldım.

Bu kadar rahatlamama yardımcı olacağını düşünmüş müydüm? Hayır. Onu bu kadar arzulayacağımı düşünmüş müydüm? Hayır, hiç düşünmemiştim. Birlikte olduğumuz için memnun muyum? Kesinlikle, çünkü onunla geçirdiğim o ilk birkaç hafta benim için itiraf edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Çok eğlendik. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde kendimi serbest bıraktım ama yine de onun yanında daha fazla olmak istiyorum. Hâlâ onun yanında mükemmel olma ihtiyacı hissediyorum, hata yapmaktan korkuyorum.

Ayrıca, aileme götürdüğüm ilk erkekti. Bunu yaptığımı itiraf ediyorum çünkü ona hava atmak, onların gözünde doğru olanı yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Onu sadece hizmetine dayanarak onaylayacaklarını biliyordum, çünkü Dougher'ların onurlu bir şekilde yaptığı bir şey varsa o da askerleri desteklemektir. Ama bunun bir nedeni de o zamanlar ondan hoşlanıyor olmamdı. Hissettiğim şeyin gerçek aşkın başlangıcı olduğunu düşünüyordum.

Yanılmışım. Ona yakın değildi. Bu şehvetti. Elbette Tanner'ı istiyordum, onun arkadaşlığını ve bedenini çok fazla arzuluyordum, şehvet benim için bu anlama geliyordu. Ama onu sevmiyordum. Ona her şeyimle güvenmiyordum, onunla bir hayat kurmak istemiyordum, onun için fedakârlık yapmaya hazır değildim. *Benim* aşk anlayışım bu değildi.

Yani, evet, sadece çok fazla şehvet vardı... ve sonunda soldu. Tanner'la bunu istemiyorum çünkü onunla kalırsam bir döngüye gireceğimizi artık biliyorum. Her gün aynı şeyleri konuşacağız. Çiftlerin yapması gereken her şeyi yapacağız. Gerçek duygularımızın yüzeyini kazıyacağız ve diğer her şeyi halının altına süpüreceğiz.

Ama benim istediğim bu değil.

Bana meydan okuyacak, tüm katmanlarımı soyacak birini istiyorum. Tanner yapmayacak.

Çünkü Tanner'ın da benim gibi çok katmanlı olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlarının yanında oynadığı dik kafalı pislik kartını ya da dünyanın geri kalanı için olduğu parti hayatının adamını gördüğümü bilmiyor.

İşte bu noktada çalışmayacağız, çünkü bunu istemiyorum.

Benim Tanner'ın içini gördüğüm gibi benim de içimi görebilecek, beni sonunda pislik aileme karşı ç ı k m a y a itecek ve özenle hazırladığım mükemmellik çizgimi aşmaya zorlayacak birine *ihtiyacım var*. Ve itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Tanner bunların hiçbirini yapabilecek biri değil. Olduğu yerde çok rahat.

Bu yüzden ondan kesinlikle ayrılmam gerekiyor. Çünkü lehimize olan her *doğruya* karşılık aynı derecede güçlü bir *yanlışımız var*.

Bu savaştan yorulduğum bir savaş.

Uyandığımda Tanner'dan bir sesli mesaj ve üç cevapsız mesaj buldum. Kalbim sıkışıyor çünkü onu özlemeden ya da dün onunla hiç konuşmadığımı fark etmeden uyuyakalmışım.

İlk ikisi arka arkaya gönderildi.

Tanner: Bebeğim? Aramayı denedim.

Tanner: Belki de senin tarafına ulaşmamıştır.

Üçüncüsü ise otuz dakika sonra geldi.

Tanner: Sanırım ya uyuyorsun ya da Rae ile dışarıdasın. Seni seviyorum bebeğim.

İyi geceler.

Onu aramak istemediğim için geri mesaj attım.

Ben: İkisi de mi? Tuck dün gece oynadı ve hepimiz izlemeye gittik. Eve geldiğimde uyuyakalmışım. Akşam konuşuruz. Bu sefer cevap vereceğime söz veriyorum.

Hemen cevap veriyor.

Tanner: Eğlendin mi? Pislik kardeşim nasıl?

Tanner ne zaman Tucker'a laf etse onu savunmak istemem yeni bir şey değil. Ona her zaman pislik, sık kafalı, sık kafalı diyor, adını sen koy. İnsanların birbirlerine şakayla karışık isimler takmasını anlıyorum. Arkadaşların birbirlerine sık sık

Birbirlerine pislik derken bunu mümkün olan en iyi şekilde kastetmişlerdir. Ama Tanner'ın bunu kastetme biçiminde farklı bir şey var.

Tanner ve Tucker ideal kardeşler olmaktan çok uzaktırlar. Sürekli birbirlerinin boğazına sarılırlar ve hiçbir konuda anlaşılamazlar. Tanner, Tucker'ın "hayatında hiçbir şey yapmamış" olmasından nefret ediyor - burada tamamen ondan alıntı yapıyorum -. Ama Tucker asla - ama *asla* - *Tanner'ın* yaptığı gibi kardeşinin arkasından konuşmuyor. Tanner ne zaman eve izne gelse, Tucker ona dairesini açıyor ve Tanner da bundan faydalaniyor.

Sanırım Tucker Tanner'a orduya katıldığı için kızıyor ama Tanner'ın Tucker'la sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Her iki durumda da, ikisi arasında boktan bir danganaklık döngüsü var ve bu durum beni son derece rahatsız ediyor çünkü kardeşim olmasa da Rae ve Perry'ye sahibim. Ve onlara asla bu şekilde davranmam. *Asla*.

Son yorumunu görmezden gelmeye karar vererek ona geri mesaj attım. **Ben: Çok eğlenceliydi. Kesinlikle dışarıda bir geceye ihtiyacım vardı. Tanner: Bu çok iyi. Gitmeliyim, bebeğim. Sonra ararım.**

Sonunda dün geceden kalma kıyafetlerimi çıkarıp duş aldıktan sonra mutfığa girdiğimde Kassi'yi hastanedeki vardiyası için öğle yemeğini hazırlarken buluyorum.

"Hey, ufaklık. Dün gece nasıldın?"

"İyi idi."

"Öyle mi? Bu konuda pek emin görünmüyorsun," diye gözlemliyor.

"Hayır, gerçekten ö y l e y d i . " Tucker'ın takım elbise konusunda ne kadar tuhaf olduğunu ona söylememeyi kısa bir süre düşünüyorum ama yine de söylemeye karar veriyorum. "Hey, Kas?"

"Hmm?"

"Sizce bir insanın delicesine yetenekli olması ve bu yeteneğini dünyayla paylaşmak için aldığı tüm teklifleri elinin tersiyle itmesi olağandışı bir durum mu?" diye sordum.

Düşünceli bir şekilde beni izliyor, belli ki bu konuda çok düşünüyor. Sonra başını salladı ve "Hayır." dedi.

Omuzlarım biraz çöktü çünkü daha fazlasını bekliyordum. "Detaylandırmak ister misin?"

Yemek kutusunu yere bırakıyor ve tezgâha yaslanıp tüm dikkatini bana veriyor.

"İnsanların iyi olduklarını bilmek için her zaman şöhret sahibi olmaları gerekmez." Doğru. "Ama ya şöhret *istiyorlarsa*?"

Çünkü bence Tucker isteyebilir. Şöhret olması şart değil ama bence bunu her gün yapmak istiyor.

"Bazen insanlar bir şeyleri o kadar çok isterler ki başarısız olmaktan korktukları için onları kendilerinden uzaklaştırırlar. Sizce bu kişi için de durum böyle mi?" diye soruyor.

Öyle mi? "Sanırım öyle. Belki de. Bilmiyorum. Tek bildiğim ona yardım etmek istediğim. Ne kadar inanılmaz biri olduğunun farkına varmasını istiyorum. Dünyanın onun ne kadar inanılmaz olduğunu takdir etmesini istiyorum. Şu anda yapamayacağını söylüyor, ama gerçekten nedenini anlamıyorum. Hayatındaki her şey çok basit ve anlaşılır görünüyor."

Kassi sandviçini parçalayıp beslenme çantasına **d o l d u r u r k e n** ya da kahve fincanını doldururken hiçbir şey söylemiyor. Çantalarını omuzlarına yüklerken ve tezgahı arabasının anahtarlarını alırken bile bir şey söylemiyor.

Sonra nihayet dönüyor ve koyu mavi bakışlarıyla beni iğneliyor. "Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir, Maura. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Chapter Six

"Bu gece kaçta çıkıyorsun?"

Tucker'ın sesiyle sıçıyorum ve ona bakmak için arkamı dönüyorum. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve tişörtü ile açık bir fanila var, bu yüzden burada olmasının özel bir durum için olamayacağını biliyorum.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden?"

Ellerini ceplerine sokuyor ve omuz silkiyor. "Sana bir şey göstermek istedim."

Bana bir şey mi göstereceksin? "Gibi mi?"

"O kartvizitleri hiç almamamın nedenlerinden biri de bu."

"Bunun senin hikayen olmadığını sanıyordum," diyorum şüpheyile.

"Öyle değil. Ama bu sadece bir bölümü. İki bölümden oluşuyor. Bu gece sadece bir tanesi kapılabilir," diyor bana, topuklarının üzerinde bir kez geri sallanarak. Sonra küçük bir gülümseme oluşuyor. "Ayrıca, görünüşe göre sen benim menajerimsin, bu yüzden bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

Buna gülüyorum. "Müdürünüz var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hiç ihtiyacım olmadı. Ama numara yapmaya devam etmekten çekinme. Doğuştan yeteneklisin."

"Bunu yaparsam bana ödeme yapacak mısınız?"

"Hiç şansı yok," diyor kıkırdarak. "Yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Randevu mu? Bu gece işten sonra?"

Bir 'randevu'dan söz edildiğinde kalp atışlarım hızlanıyor ve neden olduğundan emin değilim. Öyle ya da böyle, olmamalı.

"Bir 'randevu' değil ama evet. Saat 11'de çıkıyorum. Sorun olur mu?" diye sordum. Bana şimdi tam bir gülümseme veriyor. "Evet."

Arkamı döndüm ve konuşmamızın bittiğini varsayarak masayı toplamaya başladım. Ama yanlış varsaymışım.

"Burada kalmam senin için sorun olur mu? Yoksa bu çok mu sapıkça olur?"

Geçen günkü kaltak saldırımı hatırlatmasına gülmek istiyorum ama gülmüyorum. Çünkü önümüzdeki iki saat boyunca burada kalacak olması beni çok geriyor.

Ve yine, olmamalı.

Ama yine de kendimi olumlu anlamda başımı sallarken buluyorum. "Güzel. Orada olacağım."

Nereye gittiğini görmek için dönüyorum ve elimi koluna koyarak hızla ona doğru ilerliyorum. Dokunduğumda dönüyor ve bana çarpmasına ramak kalıyor. Ona dokunduğum yere bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Gözlerinin ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Daha koyu, daha derin ve bir şekilde daha güzel.

Elimi çekip bir adım geri atıyorum.

"Oraya oturmak istemezsin. Clarissa bu gece çalışıyor," diyorum ona sessizce.

Clarissa... şey, o bir sürtük. Sebepsiz yere. Kaba ve kindar. Ve çok çapkın. Her gece farklı bir adamla eve gitmek ve bazen otoparktan çıkamamak gibi. Tamam, flörtten fazlası var ama ben insanlar hakkında konuşmayı sevmem.

Geçen yıl Tanner, Tucker ve çeteyle tanıştığım da Clarissa onlar hakkında çenesini hiç kapatmadı. Sürekli olarak *hepsinin* ne kadar seksi olduğundan ve her fırsatta onu "çok fena becermek" istediklerinden bahsedip duruyordu. Rae'nin ondan hoşlandığını bildiğinde ara sıra Hudson'ı da bu küçük konuşmasına dahil ederdi. Ama umurunda değildi. Erkekler her geldiğinde dikkatini gizlice başka yöne çekmemiz gerekiyordu, böylece Clyde'in yerinde bölümler olmadığı için onların masasına oturmuyacaktı. Her şey ilk gelene, ilk servis. Ve Clarissa gibi bir azgınlı çalışıyorsan bu çok kötü bir haber.

Tucker gözle görülür bir şekilde titriyor çünkü birden fazla kez ona kendini "teklif ettiğini" duydum. Ve her seferinde onu reddettiğini duydum. Bunun beni mutlu etmediğini söyleyemem.

"İck. Uyarın için teşekkürler. O zaman temizlediğiniz masayı alabilir miyim?"

Garip, çünkü barda oturabilirdi, ama bu seçeneği sunduğunu görmüyorum.

"Elbette. Son birkaç şeyi alıp temizleyeyim. Devam edin ve sahiplenin ama henüz hiçbir şeye dokunmayın."

Onun yanından hızla bara doğru yürüyorum, kirlileri dökmek için bir bulaşık küveti ve pis masayı silmek için bir bez alıyorum.

Geri döndüğümde Perry, Tucker ile oturuyordu. "Ayı başına," diyorum mutlulukla.

"Hey, Maurie. Umarım burada Tuck'la oturmamın bir sakıncası yoktur."

"*Ben mi sana* bakıyorum, Perry? Asla," diyorum ona doğru bir sırıtış fırlatarak.

Tucker'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve kalan birkaç tabağı alıp masanın önceki sakinleri tarafından yapılan pisliği temizliyorum.

Perry şimdiden kendi deyimiyle potansiyel "arkadaşlar" için etrafı kolaçan ediyor. "Size ne getireyim çocuklar?" diye sordum.

"Ben bir kola alayım."

"Jack'i benimkine koy," diye cevaplıyor Perry.

Buna kaşlarımı çatmak istiyorum çünkü Perry'yi gördüğüme ne kadar sevinmiş olsam da, sanırım biraz sorun yaşamaya başladı. İçkiyle ilgili. Ve *arkadaşlarıyla*. Ve partilerle. Hepsi bir arada sinir bozucu ve rahatsız edici.

Son zamanlarda Clyde'ı daha çok ziyaret ediyor. Bu kısmı sorun değil. Perry her zaman kendi içine kapanması gereken son kişi. Depresyonla ilgili pek de hoş olmayan bir geçmişi var.

Clyde'ın yerine gelmesinin zararlı yanı, sipariş ettiği şeyler. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ve bazen tekrar. Hep aynı şey. Jack ve kola.

Kadınlarla saatlerce flört ediyor ve tüm bu süre boyunca içiyor, ancak gecenin sonunda yalnız ve tamamen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayrılıyor.

Normalde Rae ona bir şeyler söylerdi ama nihayet şehirde bir iş bulduktan sonra artık tam zamanlı olarak burada çalışmıyor, bu yüzden benim kadar görmüyor. Ayrıca son zamanlarda pek kendinde de değil. Hudson ve Joey ile o kadar mutlu ki sanırım Perry'ye olanlardan habersiz. Gerçi onu suçlayamam çünkü benim de Tanner'la o l a n l a r l a aynı derecede dikkatim dağıldı. İkimiz de onun yanında olmalıyız.

Siparişlerini onaylıyorum ve bara gidip Benny'nin - daimi barmenimiz ve gayri resmi fedai - siparişleri doldurmasını istiyorum.

"Bir kola ve bir Jack and Coke alabilir miyim? Ama JC hafif olsun. Ekstra açık olsun lütfen," diyorum koca ayıya.

Kolları bu kadar büyük olan ya da kaşlarını çatarak yetişkin erkeklerin bir köşeye sinmesine neden olan bir adamın gelmiş geçmiş en tatlı, en verici insan olacağını düşünmezsiniz ama Benny kesinlikle öyle.

Bana bir bakış attı. "Ekstra ışıkmı?"

Perry'nin oturduğu yere doğru başımı hafifçe sallıyorum. Benny gözlerini masaya doğru çeviriyor ve sonra başını sallayarak bana bakıyor.

"Ben de fark ettim. Son birkaç haftadır artmaya başladı. Önceden o kadar kötü değildi. Şimdi biraz fazla olmaya başladı. Anladın mı?" diyor o yavaş ses tonuyla.

"Oh, anladım. Rae bir şey söyledi mi?"

Ona sordum. "Hayır. Henüz değil. Görüp görmediğinden emin değilim."

"Neyi gördüğünden emin değilim?" Rae sihirli bir şekilde yanımda belirerek soruyor. "İki tekila alabilir miyim, Big Ben?"

Gözlerimi ona doğru çeviriyorum. "Senin hakkında konuştuğumuzu nereden bildin?"

Peki sen neden buradasın?"

Omuz silkiyor. "Ben psişigim. Duh. Ve fazladan bir vardiya aldım."

Homurdanıyorum. "Sanırım yine psikopat ve medyumunu karıştırdın," diye mırıldanıyorum. Bana bir bar beziyle vuruyor. "Ew! Bu çok iğrenç!"

"Kapa çeneni. Bu temiz, seni ucube."

"Son zamanlarda Perry'de yeni bir şey fark ettin mi?"

"İçki problemini mi kastediyorsun? Evet. Bu konuda daha sonra konuşacağız." Benny'ye dönüyor ve ciddi bir parmakla onu işaret ediyor. "S a k ı n o içkiye Jack koyayım deme. Bir geceyi onsuz atlatmak zorunda kalacak."

"Orada yarattığın bok fırtınasıyla uğraşmamak benim hakkım," diyorum ona.

Çünkü Rae'nin aldığı idari kararın Perry'nin pek hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum. Hele de son zamanlarda içkiye bu kadar bağımlıyken. "Lütfen. Sanki kıcı meydan o k u m a y a cesaret edecek," diyor kendinden emin bir şekilde tepsisini doldururken. Benny'ye tekrar bakıyor, yüzünde korkutucu bir ifade beliriyor.

"Olay çıkarırsa dışarı çıkar. Anladın mı?"

Benny'nin gözleri kızın yüzündeki ifade karşısında büyür ve ceza alan bir çocuk gibi öfkeyle başını sallar.

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında, barın karşısındaki Benny'ye doğru eğildim. "Sanırım biri Joey'e kanunları uyguluyor."

Rae, kendisiyle yaşadığı onca sorundan sonra asla anne olmak istemeyen biriydi. Her zaman çocuklardan nefret ettiğini ve onlarla nasıl başa çıkacağını bilmediğini iddia etmiştir. Karşısına Hudson çıktı: seksi ve bekâr, sadık bir baba. Ona hızlı ve sert bir şekilde aşık oldu. Ve onun çocuğuna.

"Duydum!" Rae omzunun üzerinden fırlatıyor. Ona gözlerimi devirmeye başlıyorum k i , " S a k ı n bana gözlerini devireyim deme, Maura Ann!" diye ekliyor. Bu benim kötü bir alışkanlığım ve bu yüzden sürekli benimle uğraşıyor.

"Gördün mü? Bu annelik işinde doğuştan yetenekli," diye fısıldıyorum

Benny'ye göz kırparak. Bize kıkırdıyor ve içki doldurmaya devam etmek için barda ilerliyor.

Tepsimi doldurup Tucker ve Perry'nin masasına doğru ilerliyorum.

"B u y u r u n çocuklar. Yiyecek bir şeyler almak ister misiniz? Burada mutfak hiç kapanmaz, biliyorsunuz."

"Şimdilik böyle iyiyim," diyor Perry.

Tucker'a bakıyorum. "Patates kızartması mı? Peynirli mi?" diye soruyor.

"Tamamdır. Birazdan seni kontrol etmek için döneceğim."

Siparişimi vermek için döndüğümde Perry'nin sesini duydum. "Jack'imi unuttun, Maura!"

"Kuzenine söyle, Per" diye bağırmak için arkamı dönmüyorum.

"Siktiğimin Rae'si" diye duydum.

Onun için bu kadar endişelenmeseydim gülümserdim.

Tanner: Korkunç bir söz tutucusun. Ben yatmaya gidiyorum. Yarın uzun bir gün olacak. Seni seviyorum. İyi geceler.

Son otuz dakikadır görmezden geldiğim metne bakıyorum ve bunun için sadece hafif bir suçluluk hissediyorum.

Birkaç gün önce Rae'ye ayrılık planımı açıkladığımdan beri Tanner'ın telefonlarına ya da mesajlarına cevap verme eğilimim azaldı. Artık her şey ortada olduğu için daha gerçekçi geliyor ve bunu ona açıklamaktan çok korkuyorum. Tanner bunu hak etmiyor.

"Hazır mısın?"

Kapıyı benim için açık tutan Tucker'a başımla selam veriyorum ve onu otoparka kadar takip ediyorum. Arabasına biniyoruz ve yola koyuluyoruz.

Kafam karıştı çünkü daha önce hiç gitmediğim bir yere gitmiyoruz. Aslında, doğruca Hudson'ın yaşadığı Pembroke'a gidiyoruz gibi görünüyor. Ona ne yaptığımızı sormak istiyorum ama radyonun sesini açmış, gözlerini yoldan ayırmıyor.

Onu sessizce izliyorum, arabayı dikkatle nasıl yönlendirdiğini gözlemliyorum. Hayattaki diğer her şey gibi, o da sahte bir sakinlik duygusuyla araba kullanıyor. Ona bakan başka biri de bunu görürdü. Muhtemelen ben de geçen hafta tam olarak bunu görürdüm.

Ama şimdi olmaz. Maskesinin altında ne olduğuna tanık olduktan sonra olmaz. Artık onda bir tedirginlik görüyorum, taşıdığı ekstra bir endişe katmanı. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama bilmek istiyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Hudson'ın evinin yanındaki kaldırıma yanaştık. Tucker camlarını indirdi ve arabasını kapattı.

Sessiziz, cırcır böceklerinin belli belirsiz seslerini dinliyor ve temiz gece havasını içimize çekiyoruz.

"Hudson'la on beş yaşımıdayken tanıştım, biliyorsun," diye konuşuyor. "Kısa süre önce mahalledeki en kötü eve taşınmıştık ve bu yüzden bana çok sataşıyorlardı. Ama Hudson tarafından değil. Aslında, boktan evim yüzünden benimle arkadaş olduğundan oldukça eminim. Sanırım benim için üzülüyordu." Bu düşünceye hafifçe gülüyor. "Her neyse, zorbalara karşı durmama yardım etti. O gün sadece hayatımda değil, arkadaşlığımızda da bir dönüm noktası oldu."

"Gençtik. Ve gençken sahip olduğunuz tek şey arkadaşlarınızdır çünkü on beş yaşında *kimse* ailesini dinlemez. Hudson benim için bunu yaptığında, işkence boyunca yanımda kaldığında ve sonra üstesinden gelmeme yardım ettiğinde, bu bizim için bir andı. O gün onun için her şeyi yapabileceğime karar verdim. Gerekirse onun için hayatımı feda ederdim."

Tucker duraklıyor ve derin bir nefes alıyor. Mücadele ettiğini görebiliyorum ve bana daha fazlasını anlatması için sessizce yalvarıyorum.

"Joey ortaya çıktığında, temelde yaptığım şey buydu," diye devam ediyor. "Kendimi bildim bileli müzisyen olmak istiyordum. Yedi yaşında gitarı elime aldığım andan itibaren biliyordum. Müzik benim için her şeydi. Mezun olduktan sonra hep yollara düşmeyi planlamıştım. Ama Hudson'ın bana gelip on altı yaşında baba olacağını söylediği gün, onun bana benim müziğe olan ihtiyacımdan daha fazla ihtiyacı olduğunu fark ettim ve onun için müziği bir kenara bıraktım."

"Yolun her adımında onun yanımdaydım. Tüm saçmalıkları birlikte atlattık, yan yana erken mezun olduk. Ve düşündüğüm gibi, bana ihtiyacı o l d u ğ u zaman geldi, Joey'nin annesi berbat olduğu için birkaç haftalığına benim evime taşınmak zorunda kaldı. Onları yanıma aldım, zor dönemlerini atlatmalarına yardımcı oldum ve Joey'nin annesiyle aralarındaki tüm o gereksiz drama sona erdiğinde Jacked Up'a ortak oldum. Ben de hayallerimi geri plana ittim ve kendime şehirde konserler vermeye devam e d e c e ğ i m e d a i r söz verdim. Bu beni bir süreliğine tatmin etti. Sonra tatmin etmedi ve daha çok istediğim bir şey haline geldi. Ama zamanlama yine berbattı."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Tucker diğer insanlar için düşündüğümünden çok daha fazlasını yapmış.

"Neden?" Sormayı başarıyorum.

"Tanner orduya yazıldı. O zaman ayrılamazdım. Ailem sonunda parçalanırdı."

Ha? "Bekle, ne?"

"Tanner sana söylemedi mi?" Başımı sallıyorum çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tucker esprisiz bir kahkaha atıyor. "Tabii ki söylemedi," diyor sessizce. Yüksek sesle iç çekiyor ve boğazını temizliyor. "Tanner'ın kaydolmasının nedeni... aldatıcı. Wakefield'a taşındığımızda ailem boşanmanın eşiğindeydi. Eğer o da katılırsa, birbirlerine dayanmak için birlikte kalacaklarını biliyordu. Bu yüzden işinin ciddiyeti hakkında yalan söyledi ve sempati toplamak için her şeyin dağıtım kısmını oynadı. İşe yaradı. Tanrım, işe yaradı. Boşanmadılar ve her şey daha iyi oldu."

"Bu iyi, değil mi? Hâlâ birlikteler mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum.

Tucker'ın itirafı Tanner'a yeni bir ışık tuttu. Onu hiç manipülatif biri olarak görmemiştim ama yaptığı şey -iyi niyeti ne olursa olsun-

düpedüz sinsi. Anne babasının boşanmasını istememesini anlıyorum; hiçbir çocuk bunu istemez. Benim sorunum bu konuda ne kadar sinsi davrandığı, yalan söylediği, ailesini olması gerekenden daha fazla zorladığı. Tucker'ın söylediklerine bakılırsa, hala her şey yolunda değil ve belki daha da kötü.

Yaptığı şeyin benimle nasıl bağdaştığından emin değilim. Manipülasyon dolu bir evde büyüdüm ve bundan sorumlu olan insanlardan nefret ediyorum. Tanner'ın da o insanlardan biri olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Şimdi Tanner'ın en sevdiğim yanlarının ne kadar gerçek olduğunu sorgulamama neden oluyor.

"Sen iyi bir adamsın, Tucker," diyorum ona. Omuz silkti. "Bana söylenen bu."

"Ama kaldığına pişman oldun, ha? Bu yüzden hiç kart almıyorsun. Gidersen kendini suçlu hissedersin." Bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Pek çok kez müzikte bir gelecek umdun ve bu seni hayal kırıklığına uğrattı, değil mi? Bu yüzden sen de umut etmiyorsun."

Başını zar zor salladı.

"Bu...bu takdire şayan, Tucker. Cesurca. Özverili. Yukarıdakilerin hepsi. Sen gerçekten iyi bir adamsın ve bunu yeterince duyduğunu sanmıyorum."

Yine sessiziz. Tucker kucığına bakıyor, ben de ona bakıyorum. Hareket etmiyor ve göğsü zorlukla kabarıyor. Düşüncelere dalmış olduğunu söyleyebilirim ama ondan daha fazlasını istiyorum.

"Beni neden buraya getirdin?" Sessizliği bozarak soruyorum.

Bana bakarak Hudson'ın evine doğru başını sallıyor. Yönünü takip ediyorum ve eve bakıyorum. Büyük, güzel ve tam da mahallenin sahip olduğu özelliklere sahip. Pembroke harika bir topluluk. Aile dostu ve hayatın biraz lüks, zengin tarafında. Ama mütevazı bir zenginlik. Gösterişli ve göz önünde değil. Arabayla geçerken bu evlerde yaşayan insanların maddi durumlarının iyi olduğunu anlıyorsunuz ve onlar adına gerçekten mutlu oluyorsunuz. Bugünlerde bunu pek bulamıyorsunuz.

"Bütün bunlara sahip. Büyükannesi ve büyükbabasının eskiden sahip olduğu ev, yepyeni bir araba. Ve şimdi Rae ile tanıştığına göre, her zaman istediği aileye sahip. Ben de bunun bir parçasıyım," diyor gururla. "Takım elbiselilere gün yüzü göstermiyorum çünkü Joey'nin büyümesini ya da Hudson'ın sonsuza dek mutlu olmasını izlemek için burada olmak istemiyorum."

Sesinde duyduğum neşeye gülümsüyorum, ama gülümsemem tereddüt duyduğum için dağılıyor. "Bu ama-"

"Bekle," diye araya giriyor.

"Bitirmeme izin verir misin?" Başımı sallıyorum.

"Hudson'ın tüm bunları elde etmesi anlamına gelseydi her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapardım, bunu inkar edemem. Bu gurur duyduğum tek şey. Bununla birlikte

Bir kart alsaydım ya da bir telefon görüşmesi yapsaydım şimdi nerede olurum diye düşünmeden edemiyorum. Ben aptal değilim. Yeteneğimi biliyorum. Parmağımı oynatarak en az beş farklı sözleşme teklifi alabileceğimi biliyorum." Tucker ellerini dizlerinin üzerinde kenetliyor, hissettiği hayal kırıklığı neredeyse elle tutulabilir. "Bunu yüksek sesle itiraf ettiğime inanamıyorum ama buna ihtiyacım var. Yıllar önce o kartlardan birini almak Hudson'ın tüm bunları kaybetmesi anlamına gelse bile, kalarak kendime kötülük etmişim gibi hissediyorum. Ve küçük bir parçam, şimdi nerede olacağımı görmek için keşke yapsaydım diyor. Ama bu doğru değil, biliyor musun? Tatmin olmalıyım ama değilim. Buna bakabilmek ve tatmin olmamanın, daha fazlasını istemenin, hala müziğin peşinden koşturma isteğinin suçluluğunu hissetmemek istiyorum."

Gözlerinde umudun sınırlarında dolaşan ama ona tam olarak ulaşamayan bir bakışla bana bakıyor. "Sonunda hazır olduğumu düşünüyorum. Kendim için, yeteneğim için bir şeyler yapmak istiyorum. Dün geceye kadar bunu itiraf edebileceğimi ya da gerçekten ayrılmayı düşünebileceğimi hiç düşünmemiştim. En azından kendi başıma," diyor. "Beni istemeden de olsa zorladığın için teşekkürler. Kendini konuşmaya dahil etmeni ve sorumluluğu üstlenmeni izlemek, *bende* bunu yapma isteği uyandırdı. Bir kez olsun harekete geçme isteği uyandırdı. Bana umut verdi."

Başımı eğip ona bakıyorum.

"Ama gidersen her şeyin dağılacağını düşünüyorsun." Bu bir soru değil ve Tucker cevap vermiyor. Orada oturuyor ve maskesiz bir şekilde bana bakıyor.

Ve bunu görebiliyorum. Üzerindeki ağırlığı, parlama şansını ne kadar çok istediğini ama bunu yapamayacağını hissettiğini görüyorum. Hudson ve Joey için hâlâ burada olması gerektiğini düşünüyor. Ve başka bir şey için. Ama bunu bana henüz söylemiyor. Çok önemli olduğunu söyleyebilirim ama zorlamak istemiyorum.

Her şeyi açıkça görüyorum. Ondan bir parça almama izin veriyor.

Ama neden? Neden ben? Neden kardeşinin kız arkadaşı? Neden başka biri değil? Benim de istediğim şeye asla sahip olamayacağımı hissettiğimin farkında mı? Bu yüzden mi bana bu yönünü gösteriyor? Bende benzer bir ruh görüyor. Ailemin beni olmaya zorladığı her şey olmak için verdiğim mücadeleyi görüyor. Üzerimdeki tüm bu ağırlıktan kurtulmayı ne kadar çok istediğimi görüyor. Sadece farklı bir şekilde.

Tucker gitmek ve güzel müzik yapmak istiyor. Ben kalmak ve kendim olmak istiyorum. "Öncelikle şunu söylemeliyim: Sen harika bir arkadaşsın. Ciddiyim. Bilmiyorum.

Hudson için yaptıklarınızı yapacak çok insan var. Bunu unutma. Ne kadar verici olduğunu unutma. İkincisi, yapabilirsin, Tucker. Gidebilirsin. Herkes anlayacaktır. Dünyayı sen taşıyormuşsun gibi hissetmek zorunda değilsin. Sıra sende. Yeniden umut edebilirsin."

Tucker gözlerini kapatır ve derin nefes alır.

"Keşke bu doğru olsaydı. *Çok isterdim.* Ama yapamam. Henüz değil."

"Neden olmasın?" Denerim.

"Çünkü henüz her şey düzelmedi. Burada hâlâ bana ihtiyacı olan insanlar var" diyor ve anahtarı tekrar kontağa sokup arabayı çalıştırıyor.

"İkinci bölüm

mü?" Ben

soruyorum. "İkinci

bölüm."

Chapter Seven

Tanner bana kızgın ve onu suçladığımı söyleyemem.

Son sesli mesajını dinlerken, son iki gündür onu görmezden geldiğimi fark ediyorum çünkü Tucker'ın bana onun hakkında anlattıklarını tam olarak unutmuş değilim. Ne kadar hilekâr olduğunu unutmuş değilim ve onu hiç tanımıyor olmaktan duyduğum korkuyu da kesinlikle unutmuş değilim. Çünkü Tanner'ı çıkmaya başladığımızın ikinci haftasından beri en iyi arkadaşım olarak görüyordum ama bu durum bunu değiştirdi. Birdenbire bir yabancıya dönüştü.

Belki de bunca zamandır bir yabancıydı.

Yaptığı şey büyüktü - görmezden gelemeyeceğim kadar büyüktü - çünkü şimdi onun kim olduğunu hiç bilmiyormuşum gibi hissediyorum ve bu berbat bir şey. Birkaç gün önce birbirimize benzediğimizi, ikimizin de birbirimiz için çok fazla katmanı, çok fazla maskesi olduğunu düşünüyordum. Ancak Tanner'ın *bana* bir maske verip gerçekte kim olduğunu dünyaya göstermiş olabileceği ortaya çıktı ve bu istediğim son şey.

Olayların nasıl olması gerekiyorsa öyle olmasına izin verilmesi gerektiğine inanan biriyim. Tanner bunu bozdu ve bu beni rahatsız ediyor. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla, ama bu hayattan bıktım. Ben bununla büyüdüm. Usta manipülatörler. Dougher'lar sinsidir. Sizinle tanıştıkları anda kalıplarına yüzde yüz uymazsanız, beş dakika içinde uyarsınız. Böyle kurnazdırlar. Olmanızı istedikleri şey olmanız gerektiğine sizi inandırırırlar. Ve işe yarar. Her seferinde işe yarar. Kimin ayağına bastıkları ya da bunu yapmak için kaç kişiyi devirmeleri gerektiği önemli değildir.

Tanner ne yaptı? Ailesinin evliliğini mahvedip onları olmasını istediği şeye zorlamak? Acıtıyor. Acıtıyor çünkü bana ailemin yapacağı bir şeyi hatırlatıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu yüzden ondan uzak duruyorum.

Ayrıca Tanner'la kaldığım ve onu oyaladığım için ne kadar ikiyüzlü olduğumdan da kaçıyorum. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, ailesine yalan söylediği için ona kızgınım ve şimdi aynı şeyi ona yapıyorum. Bu yanlış ve bunu biliyorum. Durumlarımızın farklı olduğunu anlıyorum.

farklı, ama bu ikimizin de yanlış bir şey yaptığı temel prensibini değiştirmiyor. Kendime ne kadar farklı söylersem söyleyeyim.

Yine de bundan kurtulabileceğimi hissediyorum. Yaptığım şey Tanner'ı incitecek ama hayatını değiştirmeyecek. Ya da en azından ben böyle haklı çıkaracağım.

Telefonum elimde vızıldıyor ve cevap verip vermemeyi tartışıyorum.

Cevaplamak kazanıyor.

"Alo?" Çekinerek sordum.

"İki zil, Maura. Birini en fazla bu kadar bekletebilirsin," diye azarlıyor annem.

Vay be. Bu yaklaşık iki saniye sürdü.

"Üzgünüm, ekranım dondu," diye yalan söyledim.

"Bunu neden söylemedin?" *Çünkü bir yalan düşünmek zorundaydım anne.*

"Baban sana hemen yeni bir tane postalayacak."

"Buna gerek yok anne. Ben-" Yanlış bir şey söylemeden önce kendimi durduruyorum. "Geçebilirim," diye bitiriyorum.

"Aptallık etme, Maura. Babanın bir tane göndereceğini söyledim. Tanrım, bir kez olsun minnettar ol ve bir velet gibi tartışmaya girme."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Şimdi de bana patronluk taslıyorsun."

Birileri bugün çok neşeli.

Bu sonraki beş dakika boyunca devam etti. Onun iğnelemeleri devam ediyor, ben kendimi düzeltmeye çalışıyorum, o beni düzeltiyor. Bu hiç bitmeyen bir döngü.

"Cevap vermen bu kadar uzun sürdüğü için Beth Anne ile çay içmeye geç kaldım. Yeniden planlamam gerekecek ve bunu yapmaktan nefret ediyorum." *İki zilden fazla beklemek zorunda kaldığın için mi? Elbette.* "İki hafta sonra görüşürüz, Maura. Elbise provana zamanında geldiğinden emin ol. Ve beni utandırma."

Ve bu şekilde hattı kapatıyor. "Ben de seni seviyorum anne," diyorum kimseye.

Telefonumu kapatıyorum ve düşüncelerimi bugün daha fazla olumsuzluğa kapatıyorum çünkü buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Perakende terapi günümüz için Rae ile buluşacağım Jane's on Main'in kapısını iterek açıyorum. Joey hastalanınca birkaç gün önceki randevumuzu ertelemek zorunda kaldık.

Kapıdan içeri girdiğimde "Zamanı gelmişti be kadın!" diye bağırıyor.

Otomatik olarak dükkânın etrafına bakıyorum, annemin onu utandırmamakla ilgili sözleri aklımda taze ve beni gerginleştiriyor.

"Hey, Maurie," diyor Jane tezgahın arkasından. "Birkaç eğlenceli yeni blazer ceket getirdim. Beğeneceğini düşünüyorum."

"Teşekkürler Jane," diyorum kendimi onların bulunduğu yere doğru yönlendirirken. Haklı tabii ki. Jane güzelce hazırlanmış iki ceket kapmayı başarmıştı.

Biri beyaz ve kalın koyu pembe köşeli çift ayraçlarla kaplı, diğeri ise lacivert ve üzerinde minik deniz mavisi serçeler var. İkisini de alıp ön tarafa götürüyorum ve denemeye zahmet etmeden yığına başlıyorum.

Onları yere koyarken Jane bana göz kırpmıyor. "Sana söylemiştim." "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Ahbap, gel bana yardım et! Bu bokta berbatım!" Rae soyunma odası perdesinin arkasından bağılıyor.

Jane başını sallar. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? On dakikadır burada. On üstlük ve üç elbiseyi geri koymak zorunda kaldım. Bugün zor bir gün."

"Onu sevmemiz iyi bir şey," diye fısıldıyorum alaycı bir şekilde.

"Ah. Ben de seni seviyorum. Şimdi gel de bana yardım et," diyor Rae.

Yanına gittim ve onunla birlikte alana sıkıştım. Pembe ve mor bir güneş elbisesinin fermuarını çekmeye çalışıyor ve bunu başaramıyor. Ayrıca elbise çok çirkin.

"Hayır, hayır, hayır. Çıkar şunu. Her şey yanlış. Daha parlak ama daha az kaotik bir renge ihtiyacın var. Bu gözlerinle hiç uyuşmayacak," diyorum fermuarı geri çekerek. "Gidip sana başka bir elbise getireyim."

Berbat biri, diyorum Jane'e. O da bana başını sallayarak karşılık veriyor.

İşine yarayacak iki seçenek bulana kadar rafları karıştırıyorum. Perdenin yanından bunları ona doğru itiyorum. "Bunları dene. Ama önce bana Perry ile nasıl gittiğini anlat."

Yüksek sesle ofluyor. "Gitti. Bir süre daha Clyde'a dönmeyecek. Şimdi git lütfen."

Gülüyorum ve dükkana geri dönüyorum, onu beklerken yığına bir şeyler atmaya devam ediyorum - ki bu yığın son zamanlarda yaşadığım tüm berbat günleri telafi ettiğim için birikiyor -.

Tezgâhın üzerine yeni bir çift ayakkabı koyan Jane gözüme çarpıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "O kadar iyi, ha? Ebeveynler mi, Tanner mı?"

Kaşlarım çatıldı. "İkisi de."

"Vay be. Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Biliyorsun," diye kestirip attım.

"Paylaşmak ister misin?"

"Aynı bok, ailemle farklı bir gün. Babam hala beni görmezden geliyor ama banka hesabımı doldurmaya devam ediyor, yatırdığı tek kuruşa bile dokunmadığım gerçeğine aldırmıyor. Annem de hâlâ tam bir sürtük."

"Onun parasını harcamadığınızı nasıl fark etmez? Bir CEO'ya göre oldukça kalın kafalı," diyor Jane dürüstçe.

Mesele şu ki, ailemin Clyde'da çalıştığımdan *haberi yok* çünkü Doughers kadınları çalışmaz. Tek amacımız hayır işlerine katılmak ve topluluk kurullarında yer almak. Hepsi bu kadar. Zenginlerle evleniriz ya da statü için evleniriz. Hepsi bu.

Ailemin parasını ödediği işe yaramaz bir işletme diplomam var ve tamamen göstermelik. Teyzem hariç ailemizdeki tüm kadınların bir diploması var ve onu asla kullanmamamız gerekiyor. Ben kullanmak istiyorum. Ama babamın iş dünyasında ciddi bir etkisi var ve başvuru aşamasını asla geçemeyeceğimi biliyorum. Soyadıyla olmaz.

Babam John, Fortune 500'de yer alan bir şirketi yönetiyor ve bu şirket ile el attığı diğer tüm şirketler arasında ayda yaklaşık yarım milyon dolar kazanıyor. Bütün gün diğer zengin insanlarla ve B listesindeki ünlülerle dirsek temasında bulunurken diğer herkesin sırtından geçiniyor. Bunların hepsi saçmalık.

Öte yandan annem hayır kurumlarını yönetmekle *meşgul*; yaptığı işe inansaydı bu övgüye değer bir şey olurdu. Ama hepsi gösteriş için. Gerçek Norah Doughers -kızını doğuran ve onunla sadece onu aşağılamak ya da düzeltmek için konuşan- tam bir sürtük. Kaba ve kindar.

Ve ne yazık ki, bu boktan tavır ailemizden geliyor.

Eğer onlara Clyde'da çalıştığımı söyleseydim, anında evlatlıktan reddedilirdim. Bu kulağa korkunç bir fikir gibi gelmiyor, ama onların onayını arzulayacak kadar hastayım.

Sonuç olarak, Clyde'da gizlice çalışıyorum. Orada kazandığım parayı sadece yaşamak için kullanıyorum ve babamın hesabıma yatırdığı paraya asla dokunmuyorum çünkü o parayı almak yanlış geliyor. Kirli hissettiriyor çünkü bunun onların "Senin sahibin biziz Maura" deme şekli olduğunu biliyorum. Ve haklılar da. Çoğunlukla.

Kendimi mikroskoplarının altında kalmış bir bilim projesi gibi hissettiğimi, yirmi iki yaşında olmama rağmen hâlâ onların isteklerine boyun eğiyor olmamın ne kadar üzücü olduğunu düşünerek iç geçiriyorum. "Fark eder sanırsın,"

diyorum Jane'e. "Ama hayır. Sanırım bu ne kadar az Bana gösterdiği ilgi. Oh iyi."

Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Peki ya Tanner? O ne yaptı?"

Bunu nasıl yapacağım? Ona Tucker'ın hikayesini anlatmak bana düşmez. Tanner yüzünden hayatı askıya alındı, bu yüzden her şey ona aitmiş gibi hissediyorum. Ve bana verdiği güvene ihanet etmek istemiyorum.

Sonra bunu ne kadar tersine çevirdiğimi fark ettim. Şu anda Tucker'ın duygularını incitmeyi ve ona ihanet etmeyi Tanner'dan daha çok önemsiyorum. Bu iyiye işaret değil.

Ben cevap veremedi Jane alçak sesle ısıklık çaldı ve başını eğerek omzumun üzerinden bakmamı işaret etti. Onun için seçtiğim beyaz çiçekli sundress'in içinde kesinlikle göz kamaştırıcı olan Rae'yi görmek için dönüyorum.

"Her konuda bu kadar haklı olmandan nefret ediyorum," diyor Rae heyecanla. "Çok ateşliyim."

Gülüyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. İhtiyacım olan içten, iyileştirici bir kahkahaydı. Gözlerimi tekrar açtığımda Rae bana sırtıyordu.

"Bir şey değil." Göz kırpmaya çalışıyor çünkü *biliyor-biliyor*-ne kadar gerekli olduğunu ve bunu bilerek yaptığını söyledi.

"Neden elbise alışverişi yapıyorsun ki?" Jane soruyor.

Rae omuz silkiyor. "Farklı bir şey olsun istedim. Joey'nin doğum günü partisi bu hafta sonu ve güzel giyinmek istedim."

Gözlerinde sadece benim görebildiğim bir parıltı var. "Bir grup çocuğun etrafında mı? Bir şeyler dönüyor. Dökül."

"Bu sadece bir his. Bence bu hafta sonu güzel geçecek," diye gülümsüyor ve ben de onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Aman Tanrım. Siz iki kız çok mide bulandırıcısınız. Birbirinize aşıksınız." Jane inliyor ve çenesini ellerinin üzerine koyarak tezgâha çöküyor.

Ben ona "işaretimi" iletemeden, Rae bana acıyan bir bakış fırlatıyor.

"Onu gördüm!" Jane ayağa fırladı. "Söyle bana, Maurie."

Rae'ye ters ters bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Hiçbir şey. Her şey. Ve yine hiçbir şey," diyorum ona. "Çünkü bu kafa karıştırıcı değil," diye mırıldanıyor Rae.

"Kapa çeneni, Rae," diye karşılık veriyorum. Arkamı döndüm ve Jane'in bıraktığı rahat pozu taklit ettim. "O değil, benim." Üstünü değiştirmek için soyunma odasına geri dönen Rae klişeme gülmeye başlıyor. Yüksek sesle. "RAE!"

"Whew. Özür dilerim, özür dilerim. Lütfen devam edin," diyor kıkırdamaları azalırken.

Beni görememesine rağmen ona başımı sallıyorum. "Her neyse, her şey çok karışık. Onu seviyorum ama gerektiği gibi sevmiyorum."

"O onun 'Son'u değil!" Rae tedarik ediyor.

Jane'e "O ne dediyse o," diyorum. "Son zamanlarda birbirimizden çok uzaklaştık. Birbirimizle gerçek anlamda konuşmadan günler geçiriyoruz ve bu beni rahatsız etmiyor, yani bu ilişkinin olması gerektiği gibi olmadığının bir işareti."

Jane bunu anlayarak başını sallıyor. "Ben ilişki uzmanı değilim -kedim Moose ile olan çılgın ilişkiyi saymazsanız- ve ben bile bunun böyle olmaması gerektiğini biliyorum," diyor. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Aynı anda hem iç çekiyorum hem de sızlanıyorum. "Şey, birkaç hafta içinde ailemin yıllık yemeklerinden biri için eve gelmesi gerekiyordu, ama görünüşe göre şimdi

o hafta sonu. O zaman ondan ayrılacaktım, her şeyi ona açıklayacaktım. Ama şimdi böyle bir şey olmadığına göre, bilemiyorum. Onu bir daha ne zaman görürsem?"

"Sence beklemeli misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve ellerimi tezgâhın üzerine bırakarak başımın öne düşmesine izin veriyorum. "Ayrıca bunu telefonda yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

Jane elimi okşadı. "Seni kıskanmıyorum tatlım. Hem de hiç. Mücadeleni görebiliyorum. Ama eğer onunla doğru nedenlerle birlikte değilsen, onu özgür bırakmalısın. Kendini de."

Ona sertçe başımı sallıyorum ve Rae'nin elini sırtıma koyduğunu hissediyorum. "O haklı, Maura. Bunun için kendine işkence ediyorsun. Ona karşı dürüst ol."

Dik ve gururlu bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Bir dahaki sefere eve geldiğinde yapacağım. Söz veriyorum," diyorum.

Rae ve Jane'in bakışmalarını görmezden geliyorum ve yeni kıyafetlerimin parasını ödemek için çantamı karıştırıyorum.

"Haftaya görüşürüz kızlar," diyor Jane biz çıkarken. İkimiz de omuzlarımızın üzerinden ona küçük dalgalar fırlatıyoruz.

"Perk'te sempati kahvesi içmeye gitmek ister misin?"

Gülümseyerek, "Beni çok iyi tanıyorsun, Rae." diyorum.

Bana bir kez çarptı. "Ben buradayım, biliyorsun. Her şey için. Sana her zaman destek olacağım."

Başımı sallıyorum çünkü boğazımda oluşan yumruyu geçip konuşamayacağımı biliyorum. Sonra aklımdan geçen en tuhaf düşünceye gülümsüyorum.

Al sana, Tucker. Harika arkadaşlarım var.

Chapter Eight

Tucker: Joe'nun partisine birlikte gitmek ister misin?

Son yarım saat içinde Tucker'ın mesajını muhtemelen onuncu kez okuyorum. Hâlâ aynı şeyi söylüyor ve ben hâlâ nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Ona evet demek istiyorum. Gardımı tekrar düşürmek, herkesi, özellikle de ailemi memnun etme arzumdan kurtulmak istiyorum. Tucker'ın yanındayken bunu yapabiliyorum **a m a** başka kimsenin yanında yapamıyorum, Rae'nin bile.

Ayrıca, sadece onun yanında olmanın bana ne kadar iyi hissettirdiğine, her şeyin ne kadar normal ve doğal olduğuna dayanarak ona evet dememem gerektiğini de biliyorum.

"Evet" kesinlikle bir seçenek olmamalı, çünkü geçen Pazar gününden beri Tanner'la sadece üç kez konuştum. Üç konuşmanın ikisi mesajla oldu. Bu tamamen benim hatam değildi, çünkü Tanner bu hafta çok meşguldü, ama kız arkadaşı olarak onunla konuşmam gerekirken ben de konuşmadım. Ama yapmıyorum.

Konuştuğumuzda, çok yapmacıktı. Her iki taraf için de.

Düzeltmeye çalışmak yerine, her zamanki itişip çekişmelerimize devam ediyoruz. Çünkü biz böyle insanlarız.

O kişi olmaktan yoruldum. Daha fazla risk almaya başlamam gerekiyor. Yıllar boyunca yarattığım "güvenli baloncuğumdan" çıkmaya devam etmeli, herkesin olmamı istediği kişi ile ben olduğum kişi arasındaki çizgide dikkatle yürümeliyim. *Evet* demeye başlamalıyım.

Ve nereden başlayacağımı biliyorum.

Ben: Evet.

Tucker hemen mesaj atıyor.

1:30 iyi mi? Ben:

Evet.

Tucker: Başka kelime biliyor musun?

Ben cevap veremedim başka bir mesaj geliyor.

Tucker: Dur tahmin edeyim... evet?

Birileri çabuk anlıyor.

Ben: Evet.

Tucker: Vay canına. İçimden kahkahalar dökülüyor. Evet!

Tucker:

Ben: Evet?

Tucker: İŞİMİZ BITTİ Mİ?

Hani bazen birine 'LOL' diye mesaj atarsınız ama aslında LOL yapmazsınız ya? Ben gerçekten LOL *yaptım ama* onun bunu bilmesini istemiyorum. Bu yüzden mümkün olan en iyi cevabı veriyorum.

Ben: Evet.

Ben: Üzgünüm, son bir kez yapmak zorundaydım. Hala 1:30'da görüşüyor muyuz?

Evet.

Ben: Orada ne yaptığını görüyorum...

Telefonumu bir kenara bıraktım ve yüzümün acıdığını fark ettim. *Yüzüm neden acıyor ki?* Sonra neden olduğunu anladım, çok fazla gülümsüyordum. Çünkü Tucker'a mesaj attığımdan beri tek yaptığım buydu. Beş dakika önce.

Adımlarımda fazladan bir sıçrayışla yataktan fırlayarak doğum günü partisi için giyinmek üzere dolabıma yöneliyorum.

Sarı maksi eteğimi, beyaz v yakalı üstümü ve beyaz tığ işi Toms'umu çıkarıyorum. Duş aldıktan ve saçlarımı "plaj dalgaları" gibi göstermek için beş dakika harcadıktan sonra kıyafetimi giyiyorum ve hafif bir makyaj yapıyorum.

İşim bittiğinde beş dakikam kalmıştı. Oturma odasına gittiğimde Kassi'yi kanepede bir kase mısır gevreği yerken uyurken buluyorum. Son dört gündür çalışıyor ve geri dönmek zorunda kalmadan önce sadece birkaç saat uyuyabiliyor. Acil servis hemşiresi olmanın güzelliği sanırım.

Kaşığın ve kaseyi dikkatlice elinden alıp masanın üzerine koyuyorum ve onu nazikçe uyuma pozisyonuna getiriyorum. Üzerine bir battaniye örterken yumuşak bir "Teşekkür ederim. Seni seviyorum, ufaklık."

Bu kadın benim için dünyalara bedel. O hastanedeki herkese kendinden çok şey veriyor ama eve yorgun argın döndüğünde bana vermek için her zaman küçük bir parça bırakıyor.

"Seni daha çok seviyorum, Kass Teyze."

Mısır gevreğini mutfığa götürmek için elime aldığımda kapı hafifçe çalınıyor.

"İçeri gel," diyor Kassi uyuklu bir şekilde.

Kıkırdayarak, Tucker'la buluşmak için ön kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda yüzümde beliren gülümsemeye bir kez daha şaşıyorum. Bu gülümseme onu gördüğümde kayboluyor, çünkü o zaman fark ediyorum ki

En zahmetsiz şekilde ne kadar yakışıklı olduğunu.

"Hey," diyor bana orantısız bir sırıtış atarak.

"Selam," diyorum ben de.

"Bu benim için mi?" diye soruyor şakayla karışık, mısır gevreğini göstererek.

Alaycılık dünyasına girerek, ona kaseyi düz bir yüz ifadesiyle uzattım ve "Evet, pişirmeyi bildiğim tek şey bu. Yolculuk için teşekkür etme şeklim."

Tucker'ın kaşları anında havaya kalkıyor ve yüzünde hayatımda gördüğüm en şaşkın ifade belirliyor. "Um, teşekkürler?"

"Sorun değil. Bir arkadaş için her şeyi yaparım. Joey'nin hediyesini alayım ve yola koyulalım."

Tucker beni duymasın diye kahkahalarımı bastırmak için elimden gelen her şeyi yaparak hızla a r k a m ı dönüp mutfığa giriyorum. Çünkü gerçekten, kim böyle ıslak bir mısır gevreği kâsesini kabul eder ki?

Joey'nin hediyesini alarak, hâlâ ön kapıda duran ve ona verdiğim mısır gevreği kâsesine bakan Tucker'a doğru ilerliyorum. Kahkahalarım yine kabarmakla tehdit ediyor ama bastırmayı başarıyorum.

"Hazır mısın?"

Tucker kafasını kaldırıyor. "Um," diye söze başladı, kaseye ve sonra tekrar bana baktı. "Öyle mi?"

"Bu neden bir soru olsun ki? Geç kalmadan gidelim," diyorum ona elimden geldiğince ciddi bir şekilde. Yanından geçerken, beni tehdit eden sırıtışıma sonunda boyun eğiyorum.

Tucker yanımdan geçip kapımı açıyor. Ona bakmayı reddederek sözsüzce arabaya biniyorum çünkü *hâlâ mısır* gevreğini taşıdığından bakarsam kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Arabanın etrafında dönüyor, binmeden ve kaseyi kucağına koymadan önce sadece kısa bir süre tereddüt ediyor.

Yolun çoğunda sessizlik içinde gidiyoruz.

"Biliyor musun, seni Perk'te çok göürdüm," diyor rastgele, kafenin önünden geçerken.

Ne? "Öyle mi?"

Sert bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Geçen yıl bu zamanlar, ilkbaharda, sanırım dersten önceydi. Her neyse, her sabah oraya gider ve aynı şeyi sipariş ederdin." Kendi kendine usulca gülümsüyor. "Seni izlememek çok zordu."

Kanım kulaklarıma hücum etmeye başlıyor ve etrafımdaki her şeyi duymamı zorlaştırıyor. Nefes alışım hızlanıyor ve Tucker'ın bana bakmasına neden oluyor.

"Beni bir kez bile fark etmedin, ha?"

Başımı olumsuz anlamda sallıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutarak kendimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "Hayır ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı," diye itiraf ediyorum.

"Ben de," dediğini zar zor duyuyorum.

"Neden bana hiç yaklaşmadın?"

Dudakları hafifçe seğiriyor. "O zaman bile sınırların dışında görünüyordun."

İtirafından sonra yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama beni fark etmesinin hoşuma gittiğinden eminim.

Ayrıca Tucker, birlikte olduğum Bentley kardeş olsaydı her şey ne kadar farklı olurdu diye merak ediyorum. Daha mutlu olur muydum? *Kendim* olur muydum? İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım cevabım *evet olurdu*. Çünkü şu anki haliyle Tucker zaten bana bunları ve daha fazlasını yapıyor. Ve biz *sadece* arkadaşız.

Düşüncelerimi bir kenara iterek, Tuck arabayı park ederken rahatlamaya çalışıyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum. Bakışlarına karşılık veriyorum ve o da önce kaseye, sonra tekrar bana bakıyor ve bu konuda ona bir şey söylememi bekliyor.

Bilmiyorum.

Joey'nin hediyesini kaptığım gibi kapıyı iterek açıyorum ve hızla kapatıyorum, hâlâ ne yapacağını anlamaya çalışan Tucker'ı içeride bırakıyorum.

Yüzümü eve dönmüş, ani sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum ki onun yanıma geldiğini hissettim. Ve böylece sinirlerim kayboluyor. Diğer elini belime koyarak beni nazikçe ileri doğru itiyor ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim cesareti veriyor.

"Selam," diyor Rae kapıyı açarken, üzerinde geçen gün aldığı güzel elbisesi var. Aksesuarı? Bir kaş çatma. "İçeri gelsene."

Onu Hudson'ın mutfağına kadar takip ediyoruz. Küçük, rahat ve kesinlikle yaşanmış bir yer. Mutfağa aşık oldum çünkü çocukluğumda sahip o l d u ğ u m m u t f a ğ ı n tam tersi. Orası kesinlikle yasak bölgeydi, soğuktu ve her zaman boştu.

"Rae?"

"Hmm?" diyor, dönüp bize bakarak. "İyi misin?"

İç çeker ve başını sallar. "Hayır. Arkadaşın -" Tucker'ı işaret ediyor "- bir pislik."

"Olabileceğinden şüphem yok, ama bu sefer ne yaptı?"

Rae minik yumruklarını sıkıyor ve burun deliklerinin açılmasına neden olan tuhaf bir nefes alma hareketi yapıyor. Gülünç görünüyor, korkutucu değil.

Dümdüz, ciddi bir yüz ifadesiyle, "Kahrolası keklerimi yedi." diyor.

Tucker ve ben hemen kahkahalara boğulduk. Onun keklerini mi yemiş? Bu yüzden mi bu kadar üzgün ve sinirli? *Sadece Rae*.

"Gülmeyin, sizi pislikler! Ben bir tane alamadan hepsini yedi! *Bir tane!* Çok kızgınım!" diye feryat ediyor.

Bu bizi daha çok güldürüyor.

"Rae, sakın ol. Bunlar browni," diyorum kahkahalarım yatıştığında.

"Hayır, 'sakinleşmeyeceğim'! Browni benim en sevdiğim şeydir ve o onları yedi! Yedi. Yedi onları."

Tucker gülmeye devam ederek sürgülü cam kapıya doğru ilerliyor ve yaklaşık on saniye sonra kapıdan içeri giren Hudson'a işaret ediyor.

"Hey. Neden elinde bir kase mısır gevreği tutuyorsun?" Hudson hemen söylüyor.

Tucker bakışlarını bana çeviriyor. Ona sırtarak, sanırım sonunda her şey yerine oturdu. Şimdi anlıyor ki, ne kadar dayanacağını görmek için bekliyordum. Cevabı? Çok uzun süre. "Hiçbir fikrim yok dostum," diyor Hudson'a kaseyi uzatırken.

Hudson kaseye ve Tucker'a bakıyor, Tucker'ın daha önce yüzünü kaplayan şaşkınlık ifadesinin aynısı şimdi onun yüzünü kaplıyor. *Zavallı piçler.*

Kaseyi yakındaki lavaboya bırakan Hudson, kendisine doğru keskin bakışlar fırlatan kız arkadaşına döner.

"Ne?" Bu ağzından çıkan bir soru değil. Daha çok bir şey söylemesi için ona meydan okuyor gibi.

Cesur bir adam olan Hudson gözlerini devirir ve Tucker'a döner. "Joe, Gaige ve Perry ile dışarıda. Gidip o dinsizlerin ne yaptığını görmek ister misin? ne için?"

"Yani Joey'i o aptallara bakıcılık yapması için dışarıda mı bıraktın? Bu çok cesurca," diyor Tucker.

Rae, Hudson mutfaktan çıkarken ona hırlıyor, hem de gerçekten hırlıyor. Hudson onun bu davranışına gözünü bile kırpmıyor. Sanırım buna alışıyor. *İyi oldu. Rae'nin deliliğiyle başa çıkabilecek birine ihtiyacı var.*

"Hadi gel. Gidip denetleyelim," diyorum Rae'ye.

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama onunla konuşmayacağım."

"Tucker Amca, şuna bak!" Joey'nin bağırdığını duydum.

Partinin neredeyse büyük bir bölümünü Tucker'ın çocuklarla *Adventure Time* oynamasını izleyerek geçirdim, hepsi de diziden farklı karakterler gibi giyinmişlerdi. Çoğu insan küçük bir kızın prenses gibi giyineceğini düşünür ama Joey öyle değil. Finn gibi giyinmiş ve bu onun kişiliğine zahmetsizce uyuyor.

Tucker'ı izlediğim her an, onun hepsine karşı gösterdiği sabra hayranlık duyuyorum. Sonra bana bakıyor ve Joey'e duyduğu sevgi ve hayranlıkla dolu bir gülümseme gösteriyor. Ona bu şekilde gülümsemem gerektiğini fark etmeden önce ben de ona gülümsüyordum ama en iyi arkadaşının kızına gösterdiği sevgi ve onun için her şeyi yapabileceği gerçeği onu daha çekici kılıyor, bu yüzden elimde değil.

Daha fazla mı?

Kafamı bu düşüncelerden temizlemem gerekiyor çünkü bu düşüncelere sahip olmamalıyım. Ama gelmeye devam ediyorlar.

Sikeyim.

"Pekâlâ millet, hediye zamanı!" Rae bağıyor ve sonunda bana odaklanabileceğim başka bir şey veriyor.

Çocuklar koşarak geliyor ve Joey hediyelerine "ooh" ve "aah" derken hepimiz etrafta oturuyoruz. Arkadaşlarından gelen hediyelerin hepsini açtığında, gerçek Joey modasına uygun olarak ayağa kalkıyor ve Tucker, Gaige ve benim oturduğumuz yere doğru gidiyor. Onun için bir şeylerimiz olduğunu biliyor.

"İyi miydin?" Gaige onun için her zamanki sorusunu soruyor. Joey başını sallıyor ve neşeyle gülümsüyor. "Şey, bu çok sıkıcı. Ama yine de buyurun."

Gaige ona bir kutu uzatıyor ve tek başına taşıyamayacağı kadar ağır olduğu için yere indirmesine yardım ediyor. Joey kâğıtları yırtmaya başlıyor ve hediyesini çıkarmaya odaklanıyor.

"Olamaz," diye duydum. "ASLA OLMAZ! G Amca, sen en iyisisin! Teşekkür ederim! Seni seviyorum!" Kendini onun kollarına atıyor ve ona sıkıca sarılıyor.

"Hey!" Tucker alaycı bir şekilde söylüyor.

Gaige omzunun üzerinden ona sırtıyor. "Üzgünüm dostum, ama ona Harry Potter'ın tüm ciltli setini aldım. Ben kazandım."

"Teknik olarak ben ve Joey için çifte hediye. O seni yenebilir," diyor Hudson.

Etrafta çocuklar olmasaydı, Tuck'ın Hudson'a orta parmağını çevireceğini biliyorum. Ama o kaçınıyor.

"Pekala, Joe," dedim. "İşte hediyem."

Ona küçük çantamı veriyorum ve o da hemen Gaige'i bırakıp kâğıtları çıkarmaya başlıyor. İçindeki kutuyu görünce minik yüzü aydınlanıyor.

"Vay canına! Bu harika!" diye haykırarak açıyor.

Yüzünü süsleyen gülümsemeye gülümsüyorum. Ona aldığım antika altın kolyeye bakıyor. Yaprak şeklinde ve üzerinde küçük bir uğur böceği var. Yanında da üzerinde isminin yazılı olduğu 'J' harfi bulunan yuvarlak bir kolye sallanıyor.

Sanırım bu yıllar önce başlayan bir şey - uğur böceklerine olan takıntısı yani. Üzerinde uğur böceği olan her şeyi topluyor ve hatta hemen hemen herkes ona "böcek" diyor. Bir çocuğun farklı şeylere bu kadar meraklı olduğunu görmek çok güzel.

"Bana takabilir misin?"

"Tabii ki! Buraya gel, ufaklık," diyorum ona mutlulukla.

Zinciri boynuna geçirdikten sonra bana sarılmak için arkasını döndü. Tucker'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Gözlerindeki bakış beni

Dur.

Huzurlu görünüyor. Geçen gece bana Joey ve Hudson için yaptıklarını anlattığı anı düşünmeden edemiyorum. Vazgeçtikleri ve onlara olan bağlılığı çok ilham verici. Aynı zamanda beni üzüyor çünkü kendisi için o kıvılcımı bulmaktan vazgeçmiş gibi hissediyorum. Ama bulmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.

O uzaklaşırken Tucker'ın gözleri Joey'e kayıyor ve normalden daha parlak bir şekilde parlıyor.

"Hediyem için hazır mısın, böcek?" diye soruyor ona.

Ona doğru yaklaşıyor ve küçük ellerini uzatıyor. Tucker hediyesini ellerine koymadan önce onları tutuyor ve doğrudan gözlerinin içine bakıyor.

"Sana *her zaman* yeni bir uğur böceği getirdiğimi biliyorsun, değil mi? Ve sen de hepsini böcek rafına koyuyorsun?" Joey başını sallıyor, kuzguni renkli saçları dalgalanıyor. "Bu sefer *sana her zaman* üzerinde taşıyabileceğin bir şey aldım."

Joey heyecanını dizginlemeye çalışıyor ama ben onun titrediğini hissedebiliyorum. Bu çok değerli.

Tucker bir elini bırakarak arkasına yaslanıyor ve cebinden, üzerinde kızın sekiz yaşındaki aklının kavrayabileceğinden çok daha fazla şey ifade eden bir isim yazan küçük siyah bir kutu çıkarıyor. Sonra öne eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kızın birkaç kez başını sallamasını izliyorum. Hediyeği görmeden önce kollarını ona doluyor. O da sarılmaya karşılık veriyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Joey usulca, "Seni seviyorum Tuck Amca," diyor ve Tucker ona daha sıkı sarılıyor. "Sanırım kalbim durdu," dediğini duyuyorum Rae'nin sessizce.

Benimkini de.

Hudson yanaklarını sıvazlayarak, "Kulübe katıl," diye karşılık veriyor.

Rae onun yanında bir şey söylüyor olmalı, çünkü kafası dönüyor ve ona alay ediyor.

Joey nihayet kutuyu açtığı anda, ciyaklaması yüksek ve haklı. Çünkü o kadife siyah kutunun içinde hayatımda gördüğüm en güzel altın uğur böceği küpeleri duruyordu.

Joey bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve şöyle bağırıyor: "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Eeeek! *Bayıldım* onlara!"

"Öyle mi? İyi bir şey. Onları kaybetme, tamam mı?"

"Scout'un onuru!" Joey diyor ki.

Tucker hafifçe gülüyor. "Sen bir izci miydin?"

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmeyen Joey öne doğru eğilir ve fısıldar, "Hayatım boyunca öyleydim, Tuck Amca."

Tüm yetişkinler -bu terimi gevşekçe kullanıyorum- gülüyor ve bu durum çocukların da kıkırdamasına neden oluyor, bu da çok sevimli çünkü neye güldükleri hakkında hiçbir fikirleri yok

bitti.

"Çok tatlı bir çocuğun var Hudson. Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," diyor Rae. "Pekâlâ, hanımefendi. Bugünkü olayınız nedir?" Hudson yüksek sesle sorar.

Rae kollarını göğsünde kavuşturuyor ve "Sen. Sen benim anlaşılmıyorsun." diye homurdanıyor. "Peki ben tam olarak ne yaptım?"

Gözlerini kısıyor ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyor. "Biliyorsun."

Gülmemek için kendimi zor tutan tek kişinin ben olmadığımıdan emin olmak için Tucker, Gaige ve Perry'ye bakıyorum. Ben değilim.

O zaman grupta olmayan Haley'i ne kadar özlediğimi fark ettim. Sanırım Rae ile aralarını düzeltmeyi henüz bitirmemişler. Son duyduğumda konuşmaya başlamışlardı ama hala eskisi kadar yakın değiller. Haley'nin ondan anneleriyle ilgili büyük bir sır sakladığını öğrendiğinden beri değil. Rae kızgın ve bunun için onu hiç suçlamıyorum.

Hudson'ı bugün ikinci kez ona gözlerini devirirken yakalamak için tam zamanında bakıyorum.

"Biliyor musun, bugün o deli kıcına yanıma taşınmasını teklif edecektim ama şimdi o kadar emin değilim."

Rae donup kalır. "Seninle yaşamamı mı istiyorsun? Bir brownie hırsız mı? Bu hayatta olmaz!"

"Mesele *bu mu yani*?" Hudson elini ağzına kapatıyor ve şimdi ona başını sallayan Rae'ye gülmemek için kendini zor tutuyor. Kıs kıs güler ve "Bana kızmayı bırakmanı sağlayacaksa gidip sana daha fazlasını yapacağım" der.

"Şimdi mi?" diye soruyor.

Hudson başını sallar. "Evet. Hemen şimdi. Ama delice davranmayı bırakacağına söz vermelisin."

Rae bunu düşünür ve bir uzlaşma önerir. "Evet dersem, yine de taşınabilir miyim?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor ama hepimiz onun için her şeyi yapacağını biliyoruz. "Sanırım. Ama sadece browni tepsisinin yarısını alırsam."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyor, küçük bir mutluluk dansı yapıyor ve kendini Hudson'ın bekleyen kollarına bırakıyor.

Gaige, "Evet, az önce neye tanık olduğumdan emin değilim" diye seslendi.

"Rae taşınıyor!" Hudson bağırıyor, minik arkadaşımın etrafında dönüyor. "Ve ben de kek alıyorum!" diye ekliyor.

Perry hariç herkes güler. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturur ve mırıldanır, "En tuhaf. Çift. Şimdiye kadarki."

Joey arkasını döner ve Perry'ye bakar. "Yani: En iyi. Doğum Günü. Hiç."

Kalp, zeminle tanış.

Chapter Nine

Mutfakta durmuş pasta kesiyorduk ki Rae bombayı patlattı.

"Tucker'ın senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

Ne? "Öyle mi? Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Hayır," diyor bir kaşık vanilyalı dondurma alıp bir kaseye koyarken. "Senden hoşlanıyor, senden hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanıyorum, ben de ondan hoşlanıyorum" dememek için kendimi zor tutuyorum.

Ama ben kaçınıyorum.

Çünkü hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ve kesinlikle hoşlanmamalıyım. Bu doğru değil ve bu sabahtan beri ilk kez aklıma gelen Tanner için de adil değil.

Ben yürüyen bir klişeyim. Erkek arkadaşım şehir dışında, ben ne yapacağım? Kardeşine aşık olmaya başlıyorum. Harika.

Ancak dürüst olmak gerekirse, ilk başta direndiğim kişi Tucker'dı. Başından beri dikkatimi çeken Tucker'dı.

Ama kalbimi kazanan Tanner oldu.

Çünkü ona izin verdim. Çünkü Tucker'ı istememe izin vermedim. Her türlü berbat durumdayım.

Kalp mi? Berbatsın.

"Tamam," diyorum.

"Tamam mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum, çünkü kendim için kocaman, derin bir çukur kazmaktan başka bir şey yapmayacağımı biliyorum. Kazmak istemediğim bir çukur. En azından burada, bir doğum günü partisinde.

"İlginç. Erkek arkadaşının kardeşi sana deli gibi aşık ve sen 'tamam' mı diyorsun? Değil mi?"

"Doğru," diye tekrarlıyorum.

"Ve sen de ona aşık olduğunu itiraf etmeyeceksin, öyle mi?" diye soruyor. Elimdeki kek ve dondurma kasesi yere düşüyor.

"Peki, neden bütün güzel yiyecekleri ziyan etmiyorsun?"

Bana bunu yaptığı için onu boğmak istiyorum. Ama bu Rae. Çılgınca şeyler söylüyor ve sonra herkes çenesini yere dayamış dururken o her şeyi geride bırakıyor.

"İyi olacak mısın?" diyor elini yüzümün önünde sallayarak.

Bilmiyorum. Tüm bunları yüksek sesle duymak...bunaltıcı. Kafamın içinde düşünmek çok daha güvenli görünüyor.

"Ben... Ben..."

"Seni yargılamayacağımı biliyorsun, Maura. Tüm bunlar hakkında bana gelebileceğini düşünmediğin için kızgın mıyım? Elbette. Ama seni yargılamayacağım. Kimi seveceğimize biz karar veremeyiz," diyor yumuşak bir sesle ve eğilip kâseyi alıyor.

İçinde bulunduğum tuhaf trans halinden sıyrılıp bir kâğıt havlu almak için harekete geçiyorum. "Ben kötü bir insan mıyım?" Diyorum, pisliğimi temizlemek için yanına çömeliyorum.

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve şöyle diyor: "Senin asla kötü biri olduğunu düşünmeyeceğim Maura. Sen tanıdığım en iyi insansın."

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, çünkü lanet olsun. Bu benim için düşündüğümünden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum. "Teşekkür ederim." "Ne zaman istersen. Şimdi-" beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor "-söyle bana."

Kağıt havluyu atıyorum ve dondurma ve kek kepçelemeye geri dönüyoruz.

"Bu... karmaşık."

"Ne değil ki?" diye mırıldanıyor.

"Bu hiç adil değil. Sen ve Hudson hiç de karmaşık değildiniz. Aşık oldunuz ve BAM! Sonsuza kadar mutlu."

Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Evet, öyleydi, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Ama her zaman güzel değil. Yani, bugün bizi gördün."

"Dört saat falan tartıştınız. En iyisi. Siz ikiniz hiç kavga etmezsiniz. Akıp gidiyorsunuz."

"Pek çok konuda anlaşıyoruz. Hudson bazen götün teki oluyor, ben de çılgın bir kaltağım. Sırrımızı bilmek ister misin? Her şeyi olurlarına bırakıyoruz. İkimiz de kötü şeylere odaklanmayı sevmiyoruz. Geçmişimizde yeterince yaşadık. Değer verdiğiniz birini ne kadar çabuk kaybedebileceğinizi biliyoruz. Şimdi ve burada çalışmak, her zaman yarına bakmak, bizim için önemli olan bu."

Söylediklerini düşündüm ve sanırım aynı fikirdeyim. Düne çok fazla odaklanıyorum. Geleceğe odaklanmaya başlamalıyım.

"Her neyse. Bu Hudson ya da benimle ilgili değil. Bu işi burada ve şimdi karmaşık olmaktan çıkaralım. Beni içeri al Maurie," diyor, bana hafifçe dirsek atıyor ve kaşlarını oynatıyor. "İstedğini biliyorsun."

"İyi," diye homurdandım. "İlk fark ettiğim Tucker oldu. Sen orada içki siparişlerini alırken ben de onları kontrol ediyordum. Hudson'ın masası olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle ilgimi çekti."

"Tucker'da," diye açıklıyor.

"Tucker'da." Başımı salladım. "Onunla ilgili bir şey her zaman beni çağırmıştır. Her zaman." Dudaklarını yukarı kaldırıyor. "Bunu görebiliyorum. Peki, Tanner'la nasıl birlikte oldun?" Sözümü kestiğinde konuşmaya başlıyorum.

"Dur tahmin edeyim, ailen."

"Ding, ding, ding! Bir kazananımız var." Rae, Rae olarak, kalabalığın kükremesini taklit ediyor ve yumruklarını sıkıyor. *O bir kaybeden olabilir ama benim kaybedenim.* "Tucker'a her baktığımda tek düşünebildiğim onlardı. Gözüme çarpıyordu ama tek duyabildiğim annemle babamın onu yerden yere vurduğu ve bana onun hakkında her zaman ki saçmalıklarını söyledikleriydi."

"Yani anlaştınız," diye

bitiriyor. "Evet."

Rae yüzünü buruşturur ve "Bu... aptalca" der.

"Evet."

"Ee. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne olacak?" da ne demek? Seçimimle yaşıyorum. Tanner'dan ayrıldım çünkü yürümüyordu ve numara yapmaya devam edemezdim. Sonra kayıplarımı keser ve ilerlerim. Son."

Rae bariz bir öfkeyle, "Bu saçmalık," diyor. "Ne?"

"Sen! Sana *onun* gibi hissettiren birinden vaz mı geçeceksin? Bunun adil olduğunu sanmıyorum."

"Ve bir kardeşimden ayrıldıktan sonra diğeriyle yatağa girmemin doğru olacağını sanmıyorum."

"Kalp kalbin istediğini ister, Maura. Hikayenin sonu," diyor kibirli bir şekilde ve dondurmayı neredeyse buzluğa geri atıyor.

Bunun işe yarayacağını mı düşünüyor? Kalbimin ne istediğini söyleyip Tucker'la birlikte olmamı *sağlamaya* çalışmak işe yaramayacak. Hem de hiç. Hayatım boyunca benim adıma karar veren yeterince insan oldu.

"Ben hikayenin sonu diyorum. Zararımı karşılayacağım. Anlaştık mı? Anlaştık mı?" Kaseleri bir tepsiye dizip dışarı taşıırken ona kararlı bir şekilde söylüyorum.

Çocuklar ve Perry, elimde tuttuğum şeker şenliğini kapmak için hemen yanıma koşuyorlar.

Tucker'ın gözlerini üzerimde hissetmem uzun sürmüyor. Beni okumakta çok iyi olduğu için, sinirli ruh halimi sezdiğinden eminim.

Son kaseleri de dağıtmayı bitirdiğimde, tepsiyi dışarıdaki küçük masaya bırakıyorum. Tucker'a doğru ilerliyorum, çünkü kendimi en rahat hissetmeye başladığım yer orası, Rae'den aldığım sivri bakışları görmezden geliyorum.

Yanına oturduğumda "İyi misin?" diye sordu.

"Hmm."

Hafifçe kıkırdıyor ve ben göz ucuyla onun o güzel gülümsemesini görebiliyorum. "Evet. İyisin. Her zamanki gibi şımarıksın."

"Sassy" mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Utangaç, uysal belki ama arsız değil. Bunu sevdim."

Tucker eğilip, "Ben de Maura. Ben de." Bunun üzerine usulca gülümsedim.

"Bunu daha sık yapmalısın."

"Neyi yapmalıyım?" Ben soruyorum.

"Böyle gülümse. Çok şirin," diye karşılık veriyor ve Rae'den tatlı almak için ayağa kalkıyor.

Tucker bana şirin mi dedi? Hayır, asla. Gülüşüne şirin dedi, Maura. Sana değil. Ama yine de. Sayılmalı. Değil mi?

Siktir et. Sayıyorum.

Nasıl yapmamam gerektiğini düşünmeyeceğim. İltifatlarının benim için ne anlama geldiğini düşünmeyeceğim. Ve kesinlikle beni nasıl olduğum gibi kabul ettiğini, beni asla zorlamadığını düşünmeyeceğim.

Yapmayacağım. Yapmayacağım. Yapamam.

"Haklı," diyor Gaige alçak sesle, beni düşüncelerimden çekip Tucker'ın koltuğuna oturarak. "Harika bir gülümsemen var. Ya da onun için gülümsemen harika mı demeliyim?"

Gaige'e bu kadar meraklı olduğu için ters ters bakmak istiyorum ama bunun yerine onu görmezden geliyorum ve ona doğru bakmayı reddediyorum.

Bir yanıt beklemiyor, çünkü yanıt alamayacağını biliyor.

"Onunlayken farklısın. Hatta o etraftayken farklı oturuyorsun.

O kadar sert değilsin. Bence senin için iyi olabilir."

"Biliyor musun, senin hep sessiz ve yakışıklı biri olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle mi? Bu kadar sessizken ne halt ettiğimi sanıyorsun? Ben bir gözetmenim, Maura," diyor bana. Nasıl bir sırtış takındığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yok.

"Ve bir sapık."

"Bazen."

Buna hafifçe gülüyorum. Gaige...farklı. Güzel olduğu kesin ama aynı zamanda sessiz. O kadar sessiz ki genellikle on dakika geçene kadar hiçbir şey söylemez.

küçük grup toplantılarımızdan birinde. Sessizliği büyüleyici, insanı meraklandırıyor. Ayrıca, beş mil çapındaki herkesi kendisine aşık eden bir havası var. Bu bir kalp için asla iyi değildir. Ve içimden bir ses yol boyunca pek çoğunu kıldığını söylüyor. Ölümcül biri.

"Ciddiyim, o etrafımdayken olduğun kişiyi seviyorum. Sonunda daha kendin gibi görünüyorsun."

Aptal, gözlemci, yakışıklı pislik.

"Hissediyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

Başını sallayışını periferimden yakalıyorum.

"İyi. Çok iyi. Ama, Maura? Onun kalbini kırma, tamam mı? Tuck iyi bir adam. Bunu hak etmiyor."

Ağzımdan bir kahkaha havlaması çıkıyor ve sonunda ona bakıyorum. "Gaige Addams, bana 'konuşma' mı yapıyorsun? Bu çok sevimli."

Alaycılığım karşısında dudakları kıpırdamıyor bile. "Öyleyim."

"Onun kalbini kırmak gibi bir niyetim yok Gaige," diyorum ona ciddiyetle.

Bir an için söylediklerimi düşündü ve o koyu kahverengi, duygulu gözleriyle beni süzdü. "Ama bu bir söz değil."

Omuz silkiyorum ve tekrar başka tarafa bakıyorum. "Benimkinin de kırılmayacağına dair bir söz alana kadar alacağın tek şey bu. Bu iki yönlü bir yol."

Ayağa kalkıyor ve sessizce "Ya da senin durumunda üç," demeden önce iki adım atıyor.

Pislik.

"Yola çıkmaya hazır mısın?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Tucker'ın üzerimde dikildiğini gördüm. Ekranımdakilere o kadar odaklanmıştım ki onun geldiğini görmedim.

Tekrar aşağı bakarak Tanner'dan gelen mesajı bir kez daha okudum. **Özür dilerim.**

Tek söylediği bu.

Ne için?

Sanırım son birkaç gündür onunla **k o n u ş m a m a m ı** gerektirecek yanlış bir şey yaptığını düşünüyor. Varsayımı hem doğru hem de yanlış olabilir. Ona hala kızgınım, ama aynı zamanda kaltak kartını çekiyorum ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Telefonumu Tanner'la ilgili tüm endişelerimle birlikte cebime geri koyuyorum. "Ne zaman istersen hazırım," diyorum ona, ayağa kalkıp gerinerek.

Tucker'ın bal rengi gözlerinin vücudumda gezinmesini özlemiyorum. Ve bundan ne kadar zevk aldığımı da özlemiyorum.

Değerlendirmesi yavaş ve samimi, ama sanırım bunun çoğu beni ne kadar derinden görebildiğiyle ilgili. Sanki bana baktığında, tüm katmanlarımı kendi boş zamanlarında metodik olarak soyuyor, sanki beni ruhuma kadar soyuyor, beni gerçekten olduğum her şeyle görüyor.

Beğenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama söz konusu Tucker olunca her şeyi seviyorum. Beni nasıl hissettirdiğini, bana nasıl sırtıttığını, benimle nasıl güldüğünü seviyorum. Ciddi olduğu zamanları seviyorum. Rahat olduğunda hoşuma gidiyor. Hepsini seviyorum.

Ondan hoşlandım.

"Maurie?" Rae temkinli bir şekilde arkamızdan yaklaşıyor. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Tucker başını eğip sessizce 'ne oldu' diye soruyor, ben de ona 'şimdi değil' anlamında küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. O da bunu olduğu gibi kabul etti. "Sizi biraz yalnız bırakayım kızlar."

Hemen arkamı dönüp Rae'ye bakmıyorum, yüzümü anlaşılmaz bir ifadeye büründürüyorum.

"Lütfen bana kızmayı bırak."

Bu beni geri döndürdü. "Sana kızmayı bırakayım mı? Kızgın değilim, Rae. Hayal kırıklığına uğradım."

Bu kelimeyi kullandığında kaşları kalkıyor, çünkü bunun Maura dilinde deliden daha kötü bir şey olduğunu biliyor.

"Bana orada yaptıkları gibi davranıyor, benim yerime karar vermeye çalışıyordun.

Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun." Tercümesi:

Bundan *nefret* ediyorum.

"Sana söylediğim şey bu değildi," diye açıklamaya çalışıyor, bana yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Bir şeyi anlamanı istiyorum Maura. Bana bak." Bakıyorum çünkü Rae'nin gözlerine bakmak ve onunla konuşmak kalbinin içini görmek gibi bir şey. Senden bunu yapmanı istediğinde, bu ciddi bir iş anlamına gelir. "Hissettiklerinin sorun *olmadığını* bilmen gerek. Söz veriyorum. Sorun yok. Her ikisi için de bir şeyler hissedebilirsin. Ama hayatını başkaları için yaşamaya devam edemezsin. Çizgiyi takip etmeye ve yapman gerektiğini düşündüğün her şeyi yapmaya devam edemezsin. Hepsini pencereden dışarı at. Bir kez olsun kalbinin sesini dinle, Maura. *Kendin ol*."

Rae ağzını açtığı andan itibaren kalbim daha hızlı atmaya başladı. Söyleyeceklerini duymak için gergin olduğumdan değil. Kötü davranacağını düşündüğüm için değil. Ona kızgın olduğum için değil.

Çünkü o haklı. Ve öyle olacağını biliyordum.

Rae hayatımda ne olursa olsun gerçeği yüzüme vuracak ve bu esnada duygularıma dokunmayacağına söz verecek tek kişi.

Buna *ihtiyacım var*. Dürüstlüğe ve güvene ihtiyacım var. Birinin ne olursa olsun yanımda olacağını, tüm farklı parçalarımı kabul edeceğini ve ben olmamın sorun olmadığını bilmeme izin vereceğini bilmeye ihtiyacım var. Uyumlu olmamakta sorun yok. Şansımı denemekte sorun yok.

Rae hepsini bana veriyor.

Kollarımı boynuna doluyor ve onu iyice sıkıyorum. "Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın," diyorum ona.

O da aynı vahşilikle sarılıyor. "Aynen öyle, fahişe. Orada berbat ettiğim için özür dilerim. Mutlu olmanı istiyorum. Bir kez olsun."

Hafifçe gülüyorum. *Bunu ben de istiyorum*.

Ayrılıyor. "Tamam, git. Git. Aptal gözlerim akmak üzere ve bugün bu saçmalığa ihtiyacım yok."

"Tebrikler, bu arada. Hayatta hepimizin istediği o masalsı sona kavuşuyorsun."

Rae hülyalı bir şekilde iç geçirir. "Öyleyim, ha? Ama sen de seninkini alacaksın. Söz veriyorum." Ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Belki bir gün."

"Bu hafta görüşür müyüz?" diyor umutla.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve Tucker'ı bulmak için döndüm.

Onu arkada hiçbir yerde bulamadım, ben de içeri girdim.

"Adamınız ön tarafta," diyor Perry çim sandalyesinden, biraz fazla gevşek bir şekilde arkasına yaslanmış, başı yana doğru sallanıyor.

Sanırım o içkisiz konuşma pek iyi gitmedi.

"Benim adamım, ha?"

Soda dolu olmadığından emin olduğum bardaktan bir yudum alırken, "Bana öyle geliyor," diye mırıldandı.

Onu görmezden geliyorum ve kendime bu hafta onu ve Rae'yi arayacağıma söz veriyorum, böylece belki ona neler olduğunu anlamak için bir araya gelebiliriz.

Hudson, Rae ve Gaige'e el sallayarak veda ediyorum, Joey daha önce arkadaşlarıyla içeri girdiğinde ona da veda etmişim. Sonra Hudson'ın evinin yanından dolaşıp kapıdan geçiyorum ve doğruca ön bahçeye gidiyorum.

Avlunun kenarına geldiğimde tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Tucker arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yolu seyrediyor. Çok sakın görünüyor.

Ama en sevdiğim kısmı bu değil. Ay ışığının yüzüne zar zor vurması ve sokağın gölgelerinin diğer yarısını çevrelemesi. Sanki ay, yıldızlar ve bulutlar bu gece onun için dışarıda, Tucker Bentley'in iki yüzü olduğunu gösteriyor.

En çok hangi yönünü sevdiğime karar veremiyorum - herkese gösterdiği Tucker'ı mı yoksa bana gösterdiği Tucker'ı mı? Neresinden bakarsam bakayım, Tucker.

Her iki taraf da onun kim olduğunu oluşturuyor. İki taraf da beni mutlu ediyor. Her iki taraf da hain kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyor. Ve en kötüsü, her iki taraf da onu istememem gerektiği gibi istememe neden oluyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonunda kendime itiraf ettiğim şeyle ve bunun ne kadar büyük olduğuyla yüzleşiyorum. şimdiye kadar itiraf ettiğim her şeyden daha büyük. Ama sanırım bununla bir sorunum yok. Doğru geliyor. Doğru hissediyorum. Nihayet.

şimdi onu izlerken Rae'nin ne demek istediğini anlıyorum, bazen kalp istediğini ister. *Boş ver* demeli ve peşinden gitmelisin. Tucker'ın bana Tanner'ın asla hissetmeyeceği bir şey hissettirdiğini anlıyorum. Daha önce hiç ama *hiç* böyle bir bağ kurmadığımı anlıyorum. A y l a r c a Tucker'la aynı odada bulunmaktan kaçındım, kendimi kardeşiyle bir ilişkinin içine attım, birbirimize on adım yaklaştığımızda hissettiğim her şeyi görmezden geldim, çünkü kalbimi ne kadar sert çarptırıyor. Bana bakışı yüzünden. Bana ben olma isteği verdiği için. Hepsini pencereden dışarı attım çünkü hiçbirini hissetmem gerektiğini düşündüğüm, hissetmeme *izin verilen şeyler değildi*.

Ama şimdi? Artık kalbimin sesini dinlemeye *hazırım* çünkü Rae haklı ve hayat 'ya olursa' demek için çok kısa.

Ben *hazırım*.

Neredeyse.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü Tucker'ın kafası aniden dönüyor ve bakışları benimkilere çarpıyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. Sadece birbirimizi izliyor, bu anın içimize işlemesine izin veriyoruz.

Çünkü yemin ederim, şu anda aramızda her ne oluyorsa *kabul ediyor* ve onaylıyoruz.

Sonra Tucker aramızdaki her şeyi sonsuza dek değiştirecek bir şey yapıyor, elini bana uzatıyor.

Bu her şeyi değiştiriyor çünkü tek yaptığı bu değil. Benden Tanner'la sahip olduklarımdan vazgeçmemi, kendimi vermemi ve özgür olmamı istiyor. En önemlisi, her şeyin *onunla* olmasına izin vermemi istiyor, beni destekleyeceğini bilmemi istiyor.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, göz temasını hiç kesmeden, kalbim göğsümden çıkmakla tehdit ediyor. *Boom. Bum. Boom. Boom. Boomboomboomboom.*

Elimi Tucker'ın elinin içine koyuyorum ve o da beni kendine çekerek alnını benimkine koyuyor. Gözlerimizi kapatıyoruz ve nefeslerimizin aramızda karışmasına izin veriyoruz.

"Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Beni *elde* etmenden, seni istememden nefret ediyorum. Bu durumda olmamızdan nefret ediyorum çünkü hepsini tutamayacak kadar götün tekiyim.

İçinde. Bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum ama artık içimde tutamıyorum. Sen bana böyle bakarken olmaz," diyor usulca.

Hay sikeyim. Şuradaki mi? Benim de nefret ettiğim her şey. "Ben daha çok nefret ediyorum," diye sessizce cevap veriyorum.

Bu doğru; yapıyorum. Bundan nefret ediyorum çünkü bunun ne kadar yanlış olduğunu, ona bir şey söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama o aklımdan geçenleri çok iyi anlıyor. Onu her gördüğümde dudaklarımı dudaklarına bastırma dürtüsüne sahip olmamalıyım.

Ama ne olursa olsun, ben Tanner'dan ayrılana kadar hiçbir şey olamaz.

Hiçbir şey.

Bu yüzden derinlere inip cesur bir yüz ifadesi takınıyorum ve aramızda bir karış mesafe kalana kadar geri çekiliyorum.

"Sanırım artık eve gitmeye hazırım," diyorum ona toplayabildiğim en güçlü sesle.

Beni dikkatle inceliyor ve ne dediğimi tam olarak anlayarak bir kez başını sallıyor.

Tucker benim için kapıyı açıyor ama ben içeri girmeden önce bileğimi nazıkçe tutuyor. "Seni ailenle yemeğe götürebilir miyim?"

Elinin kolumun etrafında dolandığı yere bakıyorum ve tenlerimizin ne kadar farklı olduğunu gözlemliyorum. Onunki dövmelemlerle kaplı, benimkine ise dokunulmamış. Birlikte çok güzeller ve birbirlerini hiç beklemediğim bir şekilde tamamlıyorlar.

Birlikte olmamız daha önce hiçbir şeyden hoşlanmadığım kadar hoşuma gidiyor. Gülümseyerek ona doğru dönüyorum ve "Bunu isterim" diyorum.

Chapter Ten

Sonraki birkaç gün boyunca Rae ve Perry ile öğle yemeği yemeyi başardım - Perry bize annesinin onunla iletişime geçtiğini açıkladıktan sonra içkiyi azaltacağına söz verdi. Rae ve ben bize söylemek için neden bu kadar beklediğini anlayamıyoruz ama Tanner/Tucker olayını gizli tuttuğum için ödeştığımızı düşünüyoruz.

Ayrıca annemden gelen iki telefonu da atlatmayı başardım, çünkü şu anda olduğu gibi her gün işte meşguldüm.

Ancak, Tanner ile iki kez konuştum. Her iki konuşma da cehennem gibi garipti ve bu sadece benden kaynaklanmıyordu. Sessiz ve mesafeliydi. Ona sorunun ne olduğunu sormak istedim ama sormadım. Bunun yerine diğer uça sessizce oturdum, Cumartesi gecesi Tucker'la olanlar için kendimi suçlu hissettim, birbirimize karşı hissetmememiz gereken duygular beslediğimizi itiraf ettiğimiz için suçluluk duydum.

Tucker ve ben fiziksel olarak bir şey yapmıyor olabiliriz -ve Tanner'la birlikte olduğum sürece asla yapmayacağız- ama Joey'nin partisinden sonra duygusal düzeyde yaşananlar ona haksızlıktı.

Ama bu kadar harika hissettiren bir şey nasıl bu kadar yanlış olabilir?

Kafamdan çıkmalı, her şeyi bir kenara itmeli ve önümüzdeki haftayı ve ailemin partisini atlatmaya odaklanmalıyım.

Sildiğim masayı temizlemeyi bırakıyorum ve az önce gelen mesajı kontrol ediyorum.

Tucker: Elbisen ne renk? Ben: Mavi mi?

Tucker: Bu neden bir soru? Ben: Henüz görmedim...

Telefonum anında çaldı.

"Ne giyeceğini onlar mı seçiyor?" diyor selamlama yerine. "Sana da merhaba, Tucker."

"Özür dilerim. Merhaba, Maura. Kıyafetlerini onlar mı seçti?"

Kendini düzeltme çabasına gülüyorum. "Bazen," diye iç geçiriyorum.

"Ama neden? Sen yetişkin değil misin?"

"Böylesi daha kolay. Kendi seçtiğim bir elbiseyle gelirsem çok daha kötü olur." "Sana yaşattıkları bazı şeyleri zaten bilmeseydim, derdim ki Ailen berbat. Ama sizin korunaklı kulaklarınızda kullanmaktan **ç e k i n e c e ğ i m** daha pek çok tanımlayıcı kelimeye layıktırlar."

Tucker'ın korumacılığına gülümsemeden edemiyorum. Geçen gece Joey'nin partisinden eve dönerken Tucker'a ailemin bana ne kadar boktan davrandığını anlattım. Tucker da arabayla oraya gidip onları azarlamak istedi ama ben onu vazgeçirmeyi başardım.

"Teşekkürler, Tuck."

"Demek mavi, ha? Hangi tonda olduğuna dair bir fikrimiz var mı?"

Biz.

"Gözlerime uyacağını söyledi," diyorum ona.

"Temel olarak, mavinin en güzel tonunu bulmam ve onunla devam etmem mi gerekiyor?"

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye takılıyorum.

"Sadece senin için Maura," diyor alçak bir sesle ve ben onun sevimsiz olmaya çalışmadığını, ciddi olduğunu biliyorum.

"Hey, sık kafalı! Telefonu kapat!" Hudson'ın arka planda söylediğini duyuyorum. "Joey yokken çok güzel bir ağzı var," diyorum.

Tucker gülüyor. "Ve kumbarasının neden bu kadar dolu olduğunu merak ediyor." Hudson yine bir şeyler söylüyor ama bu sefer net duyamıyorum. "Pekala, onu yumruklamak zorunda kalmadan önce gitmeliyim. Sonra görüşür müyüz?"

Sesinde duyduğum umut beni kısa bir süreliğine gülümsetiyor. Ama sonra kaşlarımı çatıyorum çünkü buna gülümsememeliyim. O da böyle konuşmamalı.

Ne halt ediyorsun, Maura? O hala erkek arkadaşının kardeşi. Senin erkek arkadaşının. Erkek arkadaşın. Onlardan bir tane var. Flört etmeyi bırak. Onu cesaretlendirmeyi bırak.

"Dinle, Tucker, ben-"

"Söylediklerimi unut Maura," diye araya giriyor. Sesindeki pişmanlığı ve suçluluğu duyuyorum. Bundan en az benim kadar nefret ediyor, en az benim kadar korkunç hissediyor. "Ben... Gitmeliyim. Sonra görüşürüz."

Kulağımı sessizlik kaplıyor. Telefonumu yere bırakıyorum ve hayal kırıklığı içinde başımı arkaya atıyorum.

Birbirimize böyle şeyler söyleyebilmeyi, yanlış hissetmeden, onu bu kadar çok istediğim için kendimi suçlu hissetmeden baş başa vakit geçirebilmeyi istiyorum.

Ama henüz yapamam. Tanner'la ilişkiimi bitirene kadar olmaz, ki bu da onu tekrar görene kadar olmayacak, çünkü sonunda kendime ve Tucker'a nasıl hissettiğimi itiraf ettiğim için ona bu kadarını borçluyum.

Daha azını yapmak benim için yanlış olurdu.

Tucker'la gerekli olanın dışında zaman geçirmekten kaçınacağım.

İşte! Bu yeterince kolay. Tamamdır.

Üzerinde çalıştığım masayı fırçalamayı bitirdikten sonra bara gidiyorum.

"İyi misin kızım? Streslisin," diye yorum yapar Benny.

"Meh. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var, hepsi bu."

"Çocuk sorunları mı?"

"Öyle de denebilir."

Benny dramatik bir ürperti verir. "Bazen berbat olabiliyorlar. Onlar hakkında her şeyi **b i l i r i m** , tatlım. Yaşlandıkça daha da kötüleşiyorlar."

"Moral konuşması için teşekkürler."

Bana bir göz kırptı ve bara doğru ilerledi.

Vardiyamın geri kalanı uçup gidiyor ve ne olduğunu anlamadan eve, en sevdiğim eşofmanlarıma ve muhtemelen dondurmaya doğru yol alıyorum.

Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırırken, önümde ne olduğuna dikkat etmiyorum, bu yüzden konuştuğunda beni çok korkutuyor.

"Karanlık otoparklarda her zaman anahtarlarınız elinizde yürümeniz gerektiğini biliyorsunuz."

Yüksek sesle irkildim ve bir metre kadar geriye sıçradım.

"Siktir, Tucker!" Göğsümü tutarak ve anahtarlarımı yere düşürerek bağıríıyorum. "Ödümü kopardın."

Bana doğru üç beş adım yürüyor ve anahtarlarımı almak için eğiliyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona dokunmamaya dikkat ederek uzattığı elindeki anahtarları alarak soruyorum.

"Buralardaydım," diyor biraz geriye doğru sallanarak.

Ona bana saçmalama bakışı atıyorum. "Peki gerçek neden?"

Uzun bir nefes veriyor ve sonra boğazını temizliyor. "Özür dilemek istiyorum. Daha önce için. Haddimi aştım."

Devam etmesi için ona küçük bir baş selamı veriyorum.

"Bütün bunlar çok garip, Maura. Aramızda her ne oluyorsa garip. Bok gibi hissediyorum. Cumartesi gününden beri bok gibi *hissediyorum*. Hiçbir şey yapmadığımız halde kendimi suçlu hissediyorum. Berbat hissediyorum çünkü senden bu kadar hoşlanmamalıydım. Burada durup kardeşimden ayrılmam için sana yalvarmamalıyım çünkü

Bana baktığında, sonunda biri benimle ilgili her şeyi anlamış gibi hissediyorum. Olması gereken bu değil."

Bana bir adım daha yaklaşıp kulağıma doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuşmaya başladığında hâlâ bir şey söylemiyorum. "Bir şey söyle. Lütfen."

Ona küçük bir baş selamı veriyorum çünkü onu duyduğumu göstermek için yapabileceğim tek şey bu.

"Seni öpmek istiyorum ama yapamıyorum. Elini tutmak istiyorum ama yapamıyorum. Ayaklarını yerden kesmek istiyorum ama yapamıyorum. Hiçbirini yapamıyorum ama istiyorum. Gerçekten, *gerçekten istiyorum*." Tekrar başımı salladım çünkü istediğim buydu. "Ama ne kadar çok istersek isteyelim, bu gerçekleşemez."

Başımı çeviriyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Onunki normal parlak altın renginden daha koyu ve göğsü benimkiyle aynı anda hareket ediyor - ki bu hâlâ çok hızlı.

"Hissediyorum, Tucker. Tüm bunlar her neyse, *hissediyorum*. Ama haklısın. Yapamayız.

Ve biz de onu burada bırakıyoruz."

Karşılıklı sessiz bir anlayışa vardığımızda birbirimize bakmaya devam ediyoruz ve kalplerimiz doğal hızına geri dönüyor.

"Peki *dostum*, yarın buluşup o takım elbiseyi aramak hakkında konuşmak ister misin?"

Dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum. "Bunu çok isterim. Öğle yemeği molası?" "Bir on beş gibi iyi mi?"

"Mükemmel."

Tucker bana göz kırpmıyor. "Biliyorum, öyleyim."

Ve böylece, birkaç dakika önce üzerimizde dolaşan tüm gariplik ortadan kalkıyor ve Maura ve Tucker olmaya geri dönüyoruz.

Arkadaşlar.

"Öğle yemeği yemek ister misin? İki saat daha burada olmam gerekmiyor ve burada yiyecek bir şeyimiz de yok," diye soruyor Kassı mutfaktan.

"Um..., " diye başladım.

Aniden köşeden belirir. "Uh oh. Ateşli bir randevun var, değil mi?" Yüzündeki sırıtiş muzipçe. "Dökül bakalım kadın! Tucker mı?"

Yanımdaki yastığı kapıp ona doğru fırlatıyorum. "Erkek arkadaş, Kass, erkek arkadaş," diye hatırlatıyorum ona.

Yalandan esniyor ve yastığı kanepeye geri götürüp yanıma oturuyor. "Sıkıcı."

"Bu sizi ilgilendirmez ama evet, Tucker'la görüşeceğim. Desteğe ihtiyacı var ve bunu ona vermemi istedi."

Kassi'nin kaşları şüpheyile kalktı. "Neden sen?"

"Şey, dedektif, çünkü en başta onu teşvik eden bendim. Müzik kariyerinde bir sonraki adımı atmaya nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalışıyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Gitmesine hazır mısınız?" diye sordu.

Başımı kanepeye yaslıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Buna hazır değilim. Tucker yanımda tamamen kendim olabildiğim tek kişi gibi görünüyor ve onu kaybetmek istemiyorum, özellikle de şimdi, onu yeni bulmuş gibi hissederken - bu arkadaşlığa gerçek bir şans vermeye yeni karar vermişken.

Ama benim ne kadar hazır olmadığım önemli değil; önemli olan onun inisiyatif alması ve her zaman yapmak istediği şeyi nihayet yapmaya çalışması. Ve onun adına daha mutlu olamazdım. Hayatta buna sahip olmasını *istiyorum*. Hayallerini gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapmasını istiyorum. Her şeyin ötesinde, tüm bunları gerçekleştirmesine yardımcı olan kişi olmak istiyorum. Bunu istemesinden onur duydum.

"Değilsin," diyor.

"Son derece yetenekli arkadaşının muhtemelen daha büyük ve daha iyi şeyler için seni geride bırakacağını bilmek hiç eğlenceli değil," diyorum ona, başımı kucağıma doğru eğip tırnaklarımı karıştırarak - göz temasından kaçınmak için her şeyi yaparak. "Hayır, hazır değilim. Ama onun için mutluluktan başka bir şey istemiyorum, bu yüzden onun yanında duracağım, onu neşelendireceğim ve her iyi arkadaşın yapacağı gibi ihtiyacı olan tüm dürtüklemeleri yapacağım."

Elini koluma koyuyor ve beni ellemeyi bırakmaya ikna etmeye çalışıyor. Sonunda ona bakıyorum ve gözlerinde sempatiden başka bir şey görmüyorum. Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Seviyorum çünkü önemsedğini biliyorum ve bu benim için dünyalara bedel. Nefret ediyorum çünkü henüz ona söylemediğim bir şekilde Tucker'dan hoşlandığımı anladığını biliyorum. Bu konuda hiçbir şey söylememesini seviyorum. Bunu itiraf etmenin çok yanlış gelmesinden nefret ediyorum.

"Bunun üstesinden geleceksin. Her zaman zor durumları atlatıp artık o kadar da zor olmayan bir hale getirebildin. Bence bunun da üstesinden gelebileceğini göreceksin. Ekstra yapışkan olsa bile," diyor, çifte anlamı açık.

"Teşekkürler, Kass."

"Sorun değil, ufaklık. Şimdi, öğle yemeği için bana ne getireceksin?"

"Hiçbir şey," diye kaşlarımı çattım. "Clyde'ın yerinde buluşacağız ve sonrasında kısa bir mesaim var."

Kollarını bir çocuk gibi göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bu çok kötü," diye somurtuyor. "Ne yiyeceğim ben şimdi?"

Bana yaptığı gibi bacağını okşuyorum ve koltuktan kalkıp hazırlanmaya başlamak için yatak odama doğru ilerliyorum. "Sen bir yetişkinsin, Kass. Bir yolunu bulacağına inanıyorum."

Bana hiç de kadınsı olmayan birkaç kelime mırıldandığını duyunca kıkırdadım. Kendimi tam bir kaçık gibi göstermeden, Tucker'la olan küçük randevum için yarı şirin, işe uygun bir kıyafet -ki üniformalarımız turuncu gömlek ve siyah şorttan oluştuğu için bu pek bir şey sayılmaz- bulmayı başardım.

Tarih?

Rimelimi sürerken duraklıyorum ve bir an aynadaki yansıma bakıyorum.

Ne halt ediyorsun Maura? Erkek arkadaşım olmayan biri için dış görünüşüme ekstra çaba harcıyorum, ki bu çok boktan bir durum, birbirimize zar zor tutunuyor olsak da olmasak da. Bunu yapmamalıyım. Aklımdan bile geçmemeli.

Ama öyle ve ben de öyleyim.

Tucker yüzünden. Beni nasıl hissettirdiği için. Onunlayken ben olduğum için.

Ben.

Siktir! Daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum ve her şey Tucker'a geri dönüyor.

Yansıma gördüğüm, herkes için öyleymiş gibi davrandığım kızı inceliyorum. Bu kızın dışı güzel, ama içinin ne kadar kusurlu olduğunu biliyorum. Bu kız sadık, ama ne kadar sadakatsiz olmak istediğini biliyorum. Bu kız ailesine *itaat ediyor, ama* onlara karşı gelmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Bu kız, büyük, yuvarlak, berrak mavi gözleriyle bana bakan kız, *iyi kız, kusursuz* ve kendinden *emin diye* bağırıyor, ama bunların hiçbirini olmadığını biliyorum.

Keşke bütün, meydan okuyan, kendinden emin biri olsaydım. Ama değilim. Bu özellikler, gerçek Maura'ya ait. Olmaktan korktuğum kişiye. Olmak istediğim kişi.

O anda, ailemle akşam yemeğinden sonra Tanner'dan ayrılmaya karar veriyorum çünkü etkinliğe dövmeli bir müzisyen getirmenin üzerine bir de bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Ya yüz yüze ya da telefonda. Artık bahane yok. Artık kendim olamam. Hissettiklerimi inkâr etmeye devam edemem.

Yapamam ve yapmayacağım. Hayatımın kontrolünü elime almamın zamanı geldi.

"Hey."

Otomatik olarak gülümsüyorum ve sesini duyunca kalp atışlarım hızlanıyor.

"Selam," diye karşılık veriyorum Tucker karşıma oturduğunda, sırtışı benimkiyle eşleşiyor.

"Sipariş verdin mi?"

Başımı salladım. "Seni bekliyordum."

"Ah, sevimli ve kibar. Ben şanslı bir adamım." Bunu söylerken kaşları çatılıyor ve kelime seçiminden hemen pişman olduğunu söyleyebiliyorum. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Onu görmezden gelerek -ve bunun aptal nefesimi nasıl kestiğini- soruyorum: "Ne istiyorsun biliyor musun? Siparişi bizim için arkaya götüreceğim. Burada çalışan birini tanıyorum. Eminim sıranın önüne geçebiliriz."

Kaşları düzeliyor ve bana küçük bir sırtış atıyor. "Peynirli patates kızartması lütfen. Ve bir su."

"Ucuz randevu. Hoşuma gitti," diye takılıyorum, siparişlerimizi vermek için ayağa kalkıyorum.

Masaya dönerken olduğum yerde duruyorum, çünkü Tucker'la paylaştığım masamda Clarissa oturuyor.

Ve ona dokunuyor. Çok fazla.

Ellerim kendiliğinden yumruk oluyor, gözlerim yarıklara dönüşüyor ve nefes alışım hızlanıyor. Görünüşe göre ayaklarım da kendi kendine hareket etmeye başlıyor, çünkü aniden masanın kenarında durmuş, Clarissa'ya dik dik bakıyorum.

Ne kadar aptalca davrandığımı anlamaya çalışıyorum ama kızın ona ne kadar yakın oturduğunu, *hâlâ* ona dokunduğunu ya da göğüslerini her zamankinden daha fazla açarak yüzünün önünde durmalarını sağladığını görmezden gelemiyorum. Kendime üzülmenin bana düşmeyeceğini söylemeye çalışıyorum. Haksız kızgınlığımla nefes almaya çalışıyorum.

Ama her zamanki gibi kendime hiç dikkat etmiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor o sinir bozucu, çocuksu sesiyle, burnunun ucuyla bana bakarak.

Dik duruyorum ve başımı dik tutuyorum, bu da yapmak üzere olduğum şey için bana sahte bir güven veriyor. "Evet, yapabilirsin. Benim yerimdesin.

Çekilmeni istiyorum." Clarissa - Meek Maura'ya alışkın olan ve genellikle benimle aşağılayıcı bir şekilde konuşmaktan kaçınan biri - cevabım karşısında irkiliyor. Çabucak toparlandı ve

"Hayır. Buraya ilk ben geldim."

Tucker'ın kıkırdaması dikkatimi çeken tek şey oluyor. Kendini Clarissa'dan uzaklaştırıyor ve bana sırtıyor.

"Aslında," diyor bana bakmaya devam ederken, "önce benim kız Maura geldi." Clarissa itici bir şekilde homurdanıyor. "Kız arkadaşın mı? Erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum.

Gördüğüm kadarıyla şimdiden kardeşiyle takılmaya başlamışsın. Bu uzun sürmemiş." "BEN... BEN..."

"Ne fark eder ki? Kiskandın mı?" Tucker dikkatleri benden ona çevirerek şöyle diyor.

Clarissa gözlerini deviriyor ve taburemden kalkarken saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Yanımdan geçerken, gerçek kötü kız tarzıyla, "Sürtük" dediğini duydum.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Onu görmezden geliyorum ve hâlâ sahte cesaretimi koruyarak yerime oturuyorum. Tucker'ın gülmeye başladığını duymak yerine hissediyorum.

"Ne?" Daha sert gülmeye başladı. Bikkın bir nefes verdim. "Bana mı gülüyorsun?"

"Evet. Hayır," diye cevap veriyor nefes nefese kalırken. "Onun seni arayıp durmasına gülüyorum.

bir sürtük."

"Bunun hayır kısmı olduğunu anladım. Evet kısmı ne?"

"Kıskanıyordun," diyor.

Alay ettim ve şaka yapmaya çalıştım, "Hayır. Yıkayamayacağın bir şey kapmanı istemedim."

"Ben de Chris Hemsworth."

"Keşke," diye mırıldandım.

"Ve bunu duydum. Kıskanmıştın. Yüzünden okunuyordu."

Çoğu kız çekingen davranır ve kıskançlığı başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışırdı.

Ama Tucker'ın söyledikleri bana hiç de hoş olmayan bir şekilde uyuyor.

Kıskançlığım gerçekten bu kadar belirgin miydi? Duygularım *bu kadar* açık mıydı? İnsanlar beni ve Tucker'ı birlikte gördüklerinde, çıktığımızı mı düşünüyorlar? Tanıdığım insanlar Tanner'ı aldattığımı mı düşünüyor? Tucker'la yaşadığım şey o kadar somut mu? Ben bir sürtük müyüm?

"Hey," diyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Tucker uzanarak parmak ucunu kaşımın üzerinde gezdiriyor ve düzeltmeye çalışıyor. "Kaşlarını çatıyorsun. Kes şunu. Buna neden olacak ne söyledim?"

"Bana hissettirdiklerin bu kadar şeffaf mı? Aldatıyor muyum? Fiziksel değil ama bu aldatma mı? İnsanlar Tanner'ın yatağından seninkine zıpladığımı mı düşünüyor?"

Tucker iç geçiriyor ve ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Bunların hiçbirine cevap veremem, Maura. Hepsi beni bok gibi hissettirecek," diyor somurtkan bir şekilde, ellerinin arkasına saklanarak.

Bu beni boktan duygularımdan kurtarmaya yetmedi.

"Bence bu kötü bir fikirdi," diyorum ve bir korkak gibi dışarı çıkmak için kendimi taburemden itiyorum.

"Bekle." Elini bileğime doladığını hissediyorum ve sıcaklıktan içim aydınlanıyor. Tüm gereken bu. Basit bir dokunuş ve vücudumu titretiyor.

enerjiyle, istekle, *ihtiyaçla*. *Tek*, basit bir dokunuş ve dizlerim zayıflıyor, kalbim daha hızlı atıyor ve ağzım kuruyor. *Aptal, hain beden*.

Arkamı dönüyorum ve gözlerimi kolundaki zarif sanat eserinden yavaşça kaldırıp onun çekici altın bakışlarına dikiyorum. Eminim dikkatli gözleri, bakışlarımız buluştuğunda nefesimin kesilmesini ya da havadaki ani değişimi kaçırmıyordur.

"Gitme," diye yalvarıyor, sadece sözleriyle değil, gözleriyle de. "Arkadaşlar, hatırladın mı? Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Diğer herkesi siktir et."

Gerçek. Gerçekte ne olup bittiğini bildiğimiz sürece, önemli olan tek şey budur.

Nefesimi üfleyerek başımı sallıyorum ve tekrar yerime otururken beni serbest bırakıyor. "Arkadaşlar," diye tekrarlıyorum.

Neyse ki Benny bu anı seçerek içkilerimizi getirdi çünkü henüz erken ve ölü bir saatti.

"B u y u r u n çocuklar. Yemek bir dakika içinde hazır olacak," diyerek Tucker'ın suyunu ve benim Sprite'ımı b ı r a k t ı .

İkimiz de bu dikkat dağınıklığını olduğu gibi kabul ediyor ve bir süre sessizce içkilerimizi yudumluyoruz.

"Ee," diyoruz aynı anda ve sonra ikimiz de rahatlamış bir kahkaha atıyoruz, etrafımızı saran hava donuk bir cızırtıya dönüşüyor.

Önce onun konuşması için elimi salladım.

"Takım elbise hakkında biraz araştırma yaptım," diyor bana, sesinde biraz gerginlik var.

"Daren Darren?"

"Ne isim ama, ha?" Belli belirsiz gülüyor. "Evet, o. Uygun olabilir. Belki de. Pek çok iyi sanatçıyı temsil etti."

"Ama sana benzeyen sanatçıları temsil etti mi?" Bana doğru ukala bir sırtış fırlattı. "Kimseyi temsil etti mi?"

Boğuluyormuş gibi yapıyorum ve Tucker bana endişeli bir bakış atıyor. Heimlich yapmak için masanın etrafında dönmek üzereyken duruyorum. Gözlerini bana dikti.

"Bu da neydi böyle?"

"Oh, *o mu*? Buradaki tüm havayı emen senin egundu."

Tucker sırtıyor ve kafasını bana doğru sallayarak tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Her neyse," diyor, "açıkçası onunla iletişime geçmeyi, bir buluşma ayarlamayı düşünüyorum. Belki bir sonraki gösterimden sonra? Sen ne dersin?"

Aşçı Curt, peynirli kızartmalarımızı bize uzatıyor ve ona cevap vermeden önce düşünmem için bana bir an veriyor.

Temsilci bulması gerektiğini düşünüyorum muyum? Elbette. Birinin onun yeteneğini istismar edeceğinden endişeleniyor muyum? Tabii ki endişeleniyorum. Endişelenmemek aptallık olurdu. Ama yine de, insanlar sanatçı olarak bu riski alıyor. Tucker'ı izlemekten başka bir şey istemiyorum.

Her gece sahneye çıkıp, kalbinden geçenleri söylüyor. Çünkü tam olarak ait olduğu yer orası. Tucker sahnede olmak için doğmuş. Bu onun çıkış noktası, tutkusu, neşesi, her şeyi ve onu performans sergilerken gören herkes bunu anlayabilir. Tucker'ın sahnede olması *gerekıyor*. O böyle biri. Müziğe bir sonraki nefesine ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var. Ona yardım etmek için her şeyi yaparım ve Tucker gibi Daren Darren hakkında da içimde bir his var. Onu kendim araştırdım ve iyi bir uyum sağlayacağını umuyorum. Ayrıca kadere inancım var ve doğru zamanda adım attığımı düşünüyorum. Darren için değilse bile genel olarak.

"Ne yapacağınızdan oldukça eminsiniz. Bana neden ihtiyacın var?"

"Seni orada istiyorum," diyor bana kesin bir ifadeyle, bir çatal dolusu patates kızartmasını ağzına atarken.

"Güzel. Zaten beni alman için seni zorlayacaktım." "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ben senin menajerinim. Seni yönetmek için orada olmam gerekiyor."

Yüzünü süslemek için yalvaran gülümsemeyle savaşırken dudakları seğiriyor. Kaşları çatılıyor. Tucker ciddi gözlerle bana bakıyor.

"Ama ya yanıyorsam? Yani, iyi olduğumu biliyorum, ama ya iyi olmak yeterli değilse?"

Elimdeki patates kızartması çatalını bırakarak Tucker'a tüm dikkatimi veriyorum. "Tucker, sana söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum. Tamam mı?" Yavaşça başını sallıyor. "Sen tanıdığım en yetenekli adamsın." Benimle tartışmak için ağzını açıyor. "Hayır," diyorum elimi kaldırarak ve ağzını kapatıyor. "Tartışmak yok. Sana yalan söylemem; bunu yapmaktan hiçbir çıkarım yok. Ham, büyüleyici, eşsiz bir yeteneğin var. Eğer kayıt dünyasına girmeye karar verirsen, onu parçalayacaksın. Buna söz veriyorum. Endişelenecek bir şey yok. Asıl endişelenmesi gereken benim."

Çatalımı tekrar elime alıyorum ve Tucker'ın içimi yakan bakışlarını görmezden gelerek patates kızartmalarımı mideye indirmeye devam ediyorum. Görmezden gelinmesi zor bir adam çünkü yüzünde bir sırıtış bulmak için ona bakmadan önce sadece on saniye kadar dayanabiliyorum.

"Şimdi konuşabilir miyim?"

"Sanırım," diye takılıyorum.

"Endişelenecek neyiniz var?"

İç çekiyorum. "Gidiyorsun. Senden hoşlanıyorum, Tucker. Sanırım bunu zaten anlamıştık. Ayrıca zamanımı birlikte geçirmekten hoşlandığım biri haline geldin. Gitmeni istemiyorum ve gitmek zorunda kalacağını da biliyorum. Ama aynı zamanda hayallerin olduğunu da anlıyorum.

-ulaşılabilir hayaller, ekleyebilirim- peşinden gitmen gereken. Kalbinin sesini dinle, Tuck. Müziği takip et."

Sözlerim üzerine gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve tekrar açıp keskin bir nefes alana kadar bunun ne anlama geldiğinden emin olamıyorum. Bana bakışından anlıyorum ki

Söylememesi gereken ama yine de söyleyeceği bir şey duymak üzereyim. "Ama ya kalbim ve müzik farklı yönleri işaret ediyorsa?"

Evet. Bunu söylememeliydi.

Vücuduma aniden hücum eden kan nedeniyle görüşüm bulanıklaşıyor ve lanet olası kalbim, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakmamı gerektirecek kadar yüksek sesle çarpmaya başlıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor. "Ayağımı ağzıma sokmakta iyiyim, ha?" Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü buna söylenecek ne var ki?

Tucker rahatsız bir şekilde kayar ve boğazını temizler. Tekrar vites değiştirerek, "O zaman onu arayacağım," diyor.

"Ben de seninle geleceğim."

"Anlaştık." Suyundan bir yudum alıyor ve tekrar yerine koyuyor. "Tanner'la işler nasıl?"

Çatalımı yere atıp iç geçiriyorum. "Bugün kelimelerle aran çok kötü."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Belki de oraya gitmemeliydim."

"Hayır, hayır, sorun değil. İşin üzücü tarafı, oraya gidebilmelisin. Ama gittiğinizde cehennem gibi garip oluyor."

Homurdanıyor ve ben bunun onaylama mı yoksa hoşnutsuzluk mu olduğundan emin olamıyorum. "Arkadaşız, Maura," diyor. "Biz arkadaşız. Bu konuyu birbirleriyle konuşurlar."

Başımı sallıyorum çünkü o haklı. Bu sadece arkadaşlar arasında bir öğle yemeği ve eğer gerçekten sadece arkadaşsak onunla bu konuyu konuşmamam için hiçbir neden yok.

Ama onun için kardeşinden ayrılıyorsun. Bekle. Hayır. Ayrılmıyorum! Bu benim için. Benim için. Benim için.

"Her neyse, işler... işler mi? Hala aynı. Son birkaç gündür pek konuşmuyoruz."

Tucker kaşlarını çatı. "Bu konuda garip bir şekilde iyisin."

Bir kez daha iç çektim. "Öyleyim ve bu korkunç bir şey."

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" Az önce bana kardeşiyle arasının nasıl olduğunu sorduğunu düşünerek ona *Gerçekten mi, ahmak?* bakışı atıyorum. Kıs kıs güldü. "Tanner'la ilişkinizde tam olarak ne sorun var? Mesafe mi? Birbirinize bağlanamıyor musunuz? Seks mi?"

"Tucker Cameron!" Tıslıyorum.

Ellerini savunmak için havaya kaldırıyor ve dudaklarının kenarı seğiriyor. "Özür dilerim, özür dilerim. Ama bu *arkadaşıma* soracağım bir şey," diye mırıldanıyor. "Ne olmuş yani?"

Gözlerimi devirme dürtüsüne direnerek ona şöyle diyorum: "Birbirimize çok benziyoruz. O benim varsaydığım kişiden farklı ve her şey benim inandığımdan farklı."

Kaşlarını çatıyor. "Çok mu benziyor?"

"Hiç *Shrek* izledin mi?" Bana *gerçekten mi, ahmak?* bakışı atma sırası ondaydı. "Yani, devler gibi katmanlarımız var. Farklı insanlar olmamıza rağmen dünyaya kendimizi başka türlü gösteriyoruz. Sadece Tanner söz konusu olduğunda, yakın zamana kadar bana gösterdiğinin gerçek benliği olduğuna inanıyordum. Ama şimdi bunu sorguluyorum. Ve kendimi ona nasıl gösterdiğimi sorguluyorum."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Sen. Ailen ve onun usta manipölasyonu hakkında söylediklerin. Bu bana şunu düşündürdü: Ya şu anda kandırdığı kişi *bensem?* Ya bunca zamandır gerçekte kim olduğu konusunda bana yalan söylüyorsa?"

Tucker elindeki son peynirli kızartmayı ağzına atıyor ve bana cevap vermeden önce benimkini bitirmek için uzanıyor.

"Kardeşimin hangi versiyonunu anlıyorsun?"

Bu soruyu beklemiyordum.

"Tatlı olan. Şefkatli olan. Dikkatli olan."

"Dürüst olmalıym; o bunların hepsi olabilir. Ara sıra. Ara sıra derken, neredeyse hiç demek istiyorum. Tanner'ın tek derdi *kendisini* mutlu eden şeyleri yapmak. Sonunda ona ne yardım edecekse, onun için ne faydası olacaksa onunla ilgilenir," diyor Tucker. Son patates kızartmasını da yutuyor ve büyük bir bardak su içiyor. "Kardeşimle uğraşmaya çalışmıyorum Maura, ama sanırım bunu biliyorsun. Bu benim tarzım değil. Sadece sana karşı dürüst oluyorum."

Omuzlarım yenilgiyle çöktü çünkü korktuğum şey buydu. İlk başta, Tanner tam da onu tarif ettiğim gibi görünüyordu: kibirli, kendine güvenen ama etrafındaki herkes tarafından yanlış tanıtılan biri. Şimdi ise *sahte* görünüyor. Bunu itiraf etmek bana da acı veriyor, çünkü Tanner'ın sahte olmasını istemedim. Tanner'ın gerçek olmasını istedim. Ama şimdi düşünüyorum da onu kafamda bu şekilde kurgulamışım. Sanırım kendimi daha iyi hissetmek için onu bu *hale getirmiş* olabilirim. İçten içe onunla görüşmeye başladığımı biliyordum çünkü ailemin seveceği biri olduğunu biliyordum.

Sanırım birbirlerine çok benzedikleri için böyle olacağını bilmiyordum.

"Duymak istediğin bu değildi, ha?" diyor. Sesinde duyduğum sempati karşısında şok olduğumu itiraf etmeliyim.

"Pek sayılmaz. Bana devam etmemi ve onun içten içe iyi bir adam olduğunu söylemeni istedim. Ama sanırım gerçek cevabı başından beri biliyordum. Nasıl bir insanla karşılaşacağımı tahmin etmek zorunda kalmamalıydım zaten."

Tanner'ın kötü *biri* olmadığını biliyorum, sadece *bana* göre değil.

Tucker'a bakarken, bana attığı bakış karşısında irkiliyorum. İçinde sıcaklık var, belki biraz da arzu. Yoğunluktan istemsizce ürperiyorum. Bu bana bakmaması gereken bir bakış ve benim de bu kadar hoşuma gitmemesi gereken bir bakış.

"Sana gerçek beni gösteriyorum Maura" derken aniden susadım ve sodamdan bir yudum aldım.

Yüksek sesle yutkunuyorum ve bakışlarını tutarak titrek ellerimle bardağımı indiriyorum. "Biliyorum, Tucker. Biliyorum."

Chapter Eleven

"Elbise provanı ektiğine ve giymek için yeni bir elbise aldığına inanamıyorum. Birileri cesur olmaya başladı," diyor Kassi yatağındaki rahat pozisyonundan. Nadiren izinli olduğu bir günü ailemin yemeğinde geçirmeyi reddediyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

Kıkırdayarak küpemin arkasını takmayı bitiriyorum ve ellerimle elbisemi düzeltiyorum. Bir adım geri çekilip boy aynasında kendime bakıyorum. Tucker'ın küçük elbise konuşmasından sonra haklı olduğuna karar verdim. Ailemin benim için seçtiği bir şeyi giymek zorunda olmamalıydım. Giymek için kendi elbisemi alabilmeliydim. Ben de öyle yaptım ve seçimimden dolayı daha mutlu olamazdım. Geçen hafta Tuck ile öğle yemeğinden sonraki sabah doğruca Jane'e gittim ve bana mükemmel elbiseyi bulması için envanter yardım saatlerini değiş tokuş ettim. Jane'in bir nimet olduğunu söylememe izin verin! Bana, üzerime tam oturan, ampir bel, yere kadar uzanan şampanya rengi şifon bir elbise buldu. Elbisenin üst yarısı boyunca karmaşık ve şık bir tasarıma sahip şeffaf boncuklu bir ağ var. Sırt kısmı benim en sevdiğim kısım, çünkü anahtar deliği tasarımı elbiseyi seksi ve çekici kılıyor. Elbiseme uygun bir çift ayakkabım var. Kısa sarı saçlarım zarif bir şekilde bir tarafa doğru şekillendirilmiş, pembe uçları annemin çok büyük bir kalp krizi geçirmemesi için hafifçe gizlenmiş. Dumanlı gözler ve sade takılarla görünüm tamamlandı.

Tasarımcı kim? Hiçbir fikrim yok, bilmek de umurumda değil. Etiketlere önem veren annemdir, ben değil.

"Aygırla olan bu şeye hazır mısın? Ailen çıldıracak. Sadece dövme, tamirci, müzisyen ve günahkâr derecede seksi değil, aynı zamanda Tanner da değil. Erkek arkadaşın. Bu başlı başına bir kargaşaya neden olacak, biliyorsun," diyor Kassi bana.

Haklı; bu ailemle aramda sorun yaratacak. Babam zaten benimle ilgilenmediği için muhtemelen umursamayacaktır, ama annem çılgına dönecektir - tabii ki özel olarak. Bunu şimdi görebiliyorum.

dudaklı bir gülümseme, göstermelik bir yanak öpücüğü ve kulağıma ne kadar rezil olduğumu fısıldamak. *Sabırsızlanıyorum.*

Bir de Tucker'la gitme meselesi var. Dün gece Tanner'a hala yemeğe gideceğimi söyledim ama ona kiminle gideceğimi söylemedim. Birlikte gitmemizin nedeni Tanner'ın ekmesi olduğu için ona söylememde büyük bir sorun görmedim. Ona söylemediğim için kendimi suçlu hissettiğimi söyleyebilirim çünkü gelemediği için sürekli özür diliyor ama bu bir tür yalan olur. Ciddi olup olmadığını nasıl bilebilirim? Her konuda ne kadar samimi olduğunu nasıl bilebilirim? Şu anda söylediği ya da yaptığı her şeyi sorguluyor olmam korkunç ama elimde değil. Artık onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.

Bu akşamki yemeği atlattıktan sonra Tanner için endişelen.

Düşüncelerimi bir kenara iterek aynada son bir kez kendimi kontrol ediyorum. Görünüşümden memnun bir şekilde etrafımda dönüyorum, elbisem ayaklarımın altında sallanıyor. "Eee?" Kassi'nin gözleri kocaman açılıyor ve gözyaşları oluşmaya başlıyor. "Bir hayal," diyor mutlulukla.

"Kesinlikle inanılmaz görünüyorsun, Maurie. Her zaman öylesin." "Teşekkürler," diyorum sessizce.

Kassi tam konuşacakken kapı çalıyor ve ben donup kalıyorum.

"O burada!" diye ciyaklıyor. "Gidip getirmemi ister misin?" Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Nefes al, kızım. Nefes al." Görünüşe göre bunu da yapmamışım.

Kassi'yi yatak odamdan çıkıp dar koridordan oturma odasına kadar takip ediyorum. O köşeyi dönüp küçük giriş kapısını açarken ben içeride bekliyorum.

"Hey sen! Maura'yı sevdiğim ve benden daha genç erkeklerle çıkmaya karşı ürkütücü bir bakış açısına sahip olduğum için şanslısın, çünkü *lanet olsun, çok yakışıklısın!*"

Tucker'ın küçük bir kahkaha attığını ve "Teşekkürler, Kassi. Erkek arkadaşının bunu söylediğini duymasına izin verme."

Tanner'dan bahsetmek, kaslarını en iyi şekilde saran sade siyah smokiniyle Tucker'ı gördüğümde tüylerimin diken diken olmasını engelleyemiyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve dizlerim titriyor. Kesinlikle göz kamaştırıcı. Sonra gülümsüyor ve bu sanki bir işaret fişeği gibi, çünkü otomatik olarak ona doğru yürümeye başlıyorum.

"Dur," diyor elini kaldırarak. "Seni biraz takdir etmek istiyorum."

Ve yapıyor. Tanrım, *öyle*. Tucker'ın bana bakışı ilahi bir his. Gözlerindeki parıltı büyüleyici ve arzu dolu. Daha önce hiç kimse

Bana şu anda baktığı gibi bakıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Bir parmağını kaldırıyor ve havada döndürerek dönmemi işaret ediyor. Bir parçam bunu yapmak istemiyor ve ona arkasını dönerek sürpriz yapmak istiyor ama ben ona göstermeden gitmemize asla izin vermeyeceğini biliyorum çünkü Tucker böyle inatçı. Bu yüzden yavaşça ve dengesizce dönüyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Yüzümü tamamen ona döndüğümde, keskin bir nefes alış veriş ve bana yaklaşan ayaklarının ağır gümbürtülerini duyuyorum. Sonra vücut ısısını ve sıcak nefesini boynumda hissediyorum.

"Sadece arkadaş olmamızdan nefret ediyorum," diyor kısık bir sesle, dudakları hafifçe bedenime değiyor.

Yüksek sesle yutkunuyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Son zamanlarda çok fazla çizgiyi aştık ve listeye bir tane daha eklemek istemiyorum, ama dönüp kollarımı boynuna dolamaktan ve onu nefesim kesilene kadar öpmekten başka bir şey istemiyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum ona, sesim hâlâ kalın.

Kendime geniş bir alan yaratarak etrafından dolaşıyorum ve koridora çıkıp hava serinlerse diye el çantamı ve hafif hırkamı alıyorum.

Kassi benimle Tucker'dan önce orada buluşuyor. "Vay canına. Bu..." diye başladı.

"Biliyorum," diye kestim sözünü.

Kaşlarını çatıyor. "Her zaman böyle midir?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, her zaman değil. Zorlandığımız anlar oluyor."

Kassi öne çıkar ve alçak sesle konuşur. "Onunla gitmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Öyle mi? Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar mı bilmiyorum ama bana o şekilde baktıktan sonra geri adım atmamın imkanı yok. Ayrıca, çizginin nerede olduğunu biliyorum ve onu geçmeyeceğim.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Cevabımı kabul ediyor ve Tucker küçük alanda bize katılırken geri adım atıyor. "Hazır mısın?" Bir kolunu uzatıyor.

"Hiç olamayacağım kadar."

Tucker vale istasyonunda benim için kapımı açmakta ısrar ediyor ve annemin işe aldığı yardımcısının tuhaf bakışlarına maruz kalıyor.

"Kahretsin," diye ısıklık çalıyor. "Burası biraz çılgınca." "Bu hafif kalır."

Büyüdüğüm devasa eve bakıyorum. Yarım daire şeklinde araba yolu ve fiskiyesi olan on bir yatak odalı mini bir malikane. Geniş, özenle bakımlı çimlerden ve yer altı havuzundan bahsetmiyorum bile. Bu kadar büyük bir evde büyümenin lüks ve herkesin hayali olduğunu düşünürsünüz ama benimki öyle değil. Bu ev soğuk, yalnız ve kötü. Benim için üzücü anılardan başka bir şey barındırmıyor, bu yüzden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum.

"İyi mi?" Tucker kulağıma söylüyor. "Elbette," diyorum ona suratsızca.

Uzanıp elimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve ben de merdivenlerden yukarıya, kendi kişisel cehennemime doğru yaptığımız yürüyüş hakkında aniden daha iyi hissediyorum.

Onu gördüğüm anda, yarı düzgün bir akşam geçirme umudum yok oluyor. Dışarıdan bakıldığında kimse annemin ne kadar kızgın olduğunu anlayamaz. Kimse gözlerindeki gölgeleri ya da sert omurgasındaki hayal kırıklığını göremez. Kalabalık odadaki diğer herkese mutlu ve asil görünürdü. Ama bana tehditkâr görünüyor.

Bize doğru ilerlerken, Tucker'a yoğun ve nefret dolu gözlerle bakmasını izliyorum. Komik çünkü adamı tanımıyor ve sinir bozucu çünkü asla tanımaya çalışmayacağını biliyorum. Sanırım dövmelerinden hiçbirini görememesi iyi bir şey. "Maura," diyor sertçe ve o meşhur yanak öpücüğü için eğiliyor. Ağzının kulağıma yaklaştığını hissettiğimde irkiliyorum. "Senin iğrenç dövmelerini tartışacağız.

kıyafetini ve *tarihini* sonra belirleriz." Konuştuğu her kelimeden tiksinti damlıyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve ona ters ters bakmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü *kimse* Norah'ya ters ters bakmaya cesaret edemez.

"Seni görmek çok güzel canım." Ve işte böyle, "mükemmel anne" moduna geri dönüyor, herkesin görmesi için oynuyor. "Arkadaşın kim?"

Tucker sırtıma güven verici bir el koyuyor ve nazik dokunuşuyla tenimi ısıtıyor. Hareketi bana ona güvenmediğini ve söylediği her şeyi anladığını söylüyor. "Tucker Bentley, Bayan Doughers. Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Maura bana sizden bahsetti," diyor sesinde en ufak bir alay ya da hoşnutsuzluk belirtisi olmadan.

Annem bilmiyor ama Tucker az önce yalan söyledi. Annemle tanışmak bir zevk *değil*. Annemin ne kadar kötü olabileceğini çok iyi biliyor.

"Bentley mi? Tanner'la akrabasınız o zaman?" diye soruyor. "Evet, ben onun küçük kardeşiyim."

Annemin kaşları hafifçe kalkıyor ve dudaklarını büzerek bana tiksinti dolu bir bakış atıyor. "Bu akşamki etkinliğimize kardeşinizin kız arkadaşına eşlik mi ediyorsunuz Bay Bentley? Ne kadar... naziksınız."

Tercümesi: Kızım bir fahişe ve hepsi senin suçun.

"Evet, hanımefendi."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Tipik Norah, sadece birinin sosyal statüsünü önemsiyor.

"Anne!" Feveran ediyorum.

Bana öyle bir bakış atıyor ki, içime kapanıp Tucker'a yaklaşıyorum. Beni kendine çekiyor ve çaresizce ihtiyaç duyduğum desteği veriyor.

"Ben bir tamirciyim, hanımefendi. Yaşamak için ellerimle çalışıyorum ve boş zamanlarımda müzik yazıyorum. Ara sıra bar işletmeciliği de yapıyorum. İşimi çok tatmin edici buluyorum."

Annemin sırtı geriliyor ve Tucker'ın ikisinden biri hakkında kötü konuşması için ona açıkça meydan okumasına gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Çok hoş değil mi?" diyor her zamanki küçümseyici ses tonuyla.

Tucker, kız ne derse desin bunun onu rahatsız etmeyeceğini vurgulamak için aşırı bir coşkuyla "Çok," diye cevap veriyor.

Bakışları ona doğru daralıyor. "Maura, konuşalım."

Tucker'a geniş gözlerle bakıyorum. Neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle başını eğiyor ve bana burada tetikte bekleyeceğini söylüyor.

Annem beni sessiz bir köşeye götürüyor. Küçük bir mahremiyetimiz olduğu anda, tüm eldivenler çıkıyor ve tanıdığım kaltak ortaya çıkıyor.

"Tam olarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz, genç bayan? Sizin için seçtiğim tasarımcı elbisesini giymek yerine bu... frakla gelmekle kalmayıp bir de onunla mı geliyorsunuz?"

Sesindeki tiksinti çok belirgin. Tucker'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde, tanıdık utancın üzerimden akıp gitmesine izin vererek daha da içime kapanmaya başlıyorum. Sadece orada olduğunu ve beni izlediğini bilmek bile cesaretimi toplamama yardımcı oluyor.

"Anne, sen-" diye başlıyorum.

"Hayır, yapamazsın," diye araya giriyor. "Bu karmaşadan çıkış yolunuzu açıklamaya çalışamazsınız. Bunun bizi nasıl gösterdiğine dair bir fikrin var mı? Sanki sosyal merdivenden aşağı doğru kayıyormuşuz ve *fahişe* kızımızın aşağı inerken herkese çakmasına izin veriyormuşuz gibi! Sen bu aile için bir utanç kaynağısın ve sana kızım demekten utanıyorum. Terbiyeli davranmayı ve bana saygı duymayı öğrenene kadar bir sonraki hayır yemeğimize gelemezsin. Şimdi oraya git, gülümse ve beni daha fazla utandırma."

Sırtını dikleştirip çok pahalı bir topuğun üzerinde dönerek kalabalığın içinde uzaklaşırken çenem açık bir şekilde öylece kalakalıyorum. Gözlerimde yaşlar oluşmaya başlıyor ve Tucker yanıma gelip beni anında kollarıyla sardığında düşmekle tehdit ediyor.

Başımı göğsüne yaslariken, "Bunu izlemek canımı yaktı," diyor.

"Bunu duymak canımı acıttı," diyorum ona boğuk bir fısıltıyla. "Bana fahişe dedi ve kızım demeye utandığını söyledi."

Beni daha sıkı sıkıyor, söylemeden özür diliyor. Yavaşça çekiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor, böylece birbirimize bakıyoruz.

"Maura, sen çok güçlü, güzel ve zekisin. Sakın onun söylediği tek bir kelimeyi bile dinleme. Anladın mı?"

"Anladım."

"Dans etmek ister misin?"

Ben daha cevap vermeden beni dans pistine çekiyor çünkü ev küçük bir balo salonuna sahip olacak kadar büyük. Tucker sanki Sindirella'yımışım gibi beni selamlayarak bir gösteri yapıyor. Gösterisine biraz fazla yüksek sesle gülüyorum çünkü bunu beni bir şahin gibi izlediğini bildiği annemi kızdırmak için yaptığını biliyorum.

Tucker beni hazırlıksız yakalıyor, kahkahamın ortasında beni kendine doğru çekiyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Bakışlarına bakıyorum, her türlü şakacılığın gittiğini ve yerini filtrelenmemiş arzunun aldığını görüyorum.

"Bunu yapmana bayılıyorum. Gülüşün çok hipnotize edici," diyor çakıllı bir sesle.

Küçük, neredeyse hiç dolu olmayan dans pistinin etrafında resmi, dostça dansımıza devam ediyoruz. Kendi dünyamızda kaybolmuş, birlikte bulduğumuz rahatlığa kaçıyor ve diğer her şeyden saklanıyoruz.

"Nerede barmenlik yapıyorsun?" Dikkatimi dağıtmak için ve delicesine merak ettiğim için soruyorum.

"Mikrofonlar, ama bunu o kadar sık yapmıyorum. Sadece

Gary'nin bana ihtiyacı olduğunda." "Hiç bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Çok önemli bir şey değil. İstedğim zaman orada oynamama izin veriyor ve benim için takım elbiseleri savuşturmaya yardımcı oluyor, ben de ona geri vermek için elimden geleni yapıyorum."

"Gary iyi bir adam, ha?"

"En iyisi."

Ses tonundan Mic's'in sahibine saygı duyduğunu ve onun için yaptığı her şeyi gerçekten takdir ettiğini anlayabiliyorum. Çoğu insanın yapacağını bildiğim gibi, hiçbirini hafife almadığını bilmek onu daha çok sevmemi sağlıyor. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken, "Bu gece için teşekkür ederim, Tucker. Geldiğin ve sana yaslanmama izin verdiğin için teşekkürler. "Her zaman. Gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

Onun sözlerini alıyorum, katlıyorum ve daha sonra kullanmak üzere kalbimin derinliklerine yerleştiriyorum. Çünkü bu dokuz kelime benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor ve içimden bir ses gelecekte onları tekrar çıkaracağımı söylüyor.

Şarkı sona eriyor ama biz ayrılmıyoruz. Bu, Tucker aniden durana kadar iki şarkı boyunca devam ediyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum ve orada öylece durup birbirimize bakıyoruz.

Neredeyse sol taraftan, Tucker başını eğiyor ve nereye nişan aldığını biliyorum. Dudaklarımı. Uzanıp öpücüğünü karşılamayı o kadar çok istiyorum ki, ama bu geçmek istemediğim çizgileri **a ş m a k** olur.

Çizgileri aşmak istemesem de başımı çevirmiyor ya da yolumdan çekilmiyorum. Bunun yerine orada donup kalıyor, her şeyin ağır çekimde gerçekleşmesini izliyorum.

Tucker acı verici bir yavaşlıkla bekleyen dudaklarıma yaklaşıyor, kalbimin fazla mesai yapmasına neden oluyordu.

Bakışlarında dans etmeye devam eden saf arzunun ateşi, doe benzeri gözlerim ve ayrılmış dudaklarım arasında gidip gelirken.

Sert nefeslerimiz birbirine karışıyor ve o yaklaştıkça göğüslerimiz hızla hareket ediyor.

Ama sonra, mümkün olan en son saniyede, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğimde, sağa dönüyor ve yanağımı hafifçe öpüyor.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve dansımıza geri dönüyoruz, Tucker beni öncekinden daha yakına çekiyor.

"Özür dilerim," diyor kısık bir sesle.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve oluşmak üzere olan yeni gözyaşlarını uzaklaştırmak istiyorum. Beni neredeyse öptüğü için, annem için, beni istediği gibi istediği için özür diliyor. Ve bunu benim için daha zor hale getirmek için yaptığı her şey için.

Benim de özür dilemem *gerektiği halde dilemiyorum*. Çünkü biliyorum ki ağzımı açarsam bir hıçkırık çıkacak, annemi daha da utandıracak ve beni onun bok listesinde daha üst sıralara çıkaracak.

Neredeyse beni öpmesine izin verdiğim için, annemin ona karşı şirret tavrı için, ikimiz de bundan hiçbir şey çıkmayacağını bilmemize rağmen onu istediğim ve onun beni istemesine izin verdiğim için özür dilemeliyim. Her şey için. Ama dilemiyorum çünkü bencil ve muhtemelen aptalım.

Şarkı sona eriyor ve birbirimizden ayrılıyoruz. "Tuvalet," diye ciyaklıyorum, kendime bir an ayırmak için acele ediyorum. Adımı söylediğini duyuyorum ama hava almak için en yakın balkona ulaşmak üzere merdivenlerden yukarı koşmaya odaklanmış durumdayım. Korkuluklara adım attığımda, ceketimi almak için durmadığıma otomatik olarak pişman oluyorum çünkü hava soğumaya başlıyor. Kollarımı kendime doluyorum ve gecenin içine bakıyorum.

Önümdeki manzara burada büyümekle ilgili en sevdiğim şeydi. Arka bahçemizin ortasında kocaman, yaşlı bir ağaç vardı. Ağaç ölmüştü ama hala çok güzeldi. Aslında, bence bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Ben yapmayacağım

Tucker'ın dövmesine ne kadar benzediğini düşünün, çünkü bu Tucker'la ilgili tüm düşüncelere yol açacaktır ve o tam olarak kaçmaya çalıştığım şey.

"Ne kadar rahat, değil mi?" diye sorduğunu duyuyorum arkamdan.

Ses bana ulaştığında dönüp bakıyorum. "T-Tanner?" Sesim çok yüksek ve biraz paniklemiş gibiyim çünkü kardeşiyle dans etme şeklimin uygunsuz olduğunu biliyorum, üstelik neredeyse öpüştüğümüzü söylemiyorum bile. Her şeyi görmesinden korkuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Tanner iki adım daha yaklaşıyor, ay ışığı bu kez yüzüne vuruyor. Gergin görünüyor. Pek kızgın değil ama mutlu da değil. Yüzünde gördüğüm hoşnutsuzluk karşısında bir adım geri çekiliyorum ve korkuluklara çarpıyorum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Maura." Bir adım daha yaklaşıyor.

"Sana geleceğimi söylemiştim. Gelmezsem annem kıcıma tekmeyi basar."

Tanner bana bakıyor, çenesinin bir kez kıpırdadığını görene kadar duygularını hâlâ anlamamıştım. Kesinlikle sinirli, muhtemelen daha önce hiç görmediğim kadar sinirli. "Neden hâlâ kendini kollarıma atmadın?"

Hemen ilerledim ve özür dilemeye başladım. "Özür dilerim. Beni şaşırttın, hepsi bu."

Kollarımı ona dolamaya çalıştım ama o geri çekildi. Keşke tüm bu olanlar karşısında afalladığımı söyleyebilseydim ama değil. Artık Tucker'la beni birbirimize çok yakın dans ederken gördüğüne eminim, bu da muhtemelen neredeyse öpüşmemize de tanık olduğu anlamına geliyor. Utanç içinde başımı eğiyorum.

"Ne kadar sürecek?" diye boğuk bir fısıltıyla soruyor ve irkilmeme neden oluyor. Vücudumdaki her şey acımaya başlıyor çünkü onu ne kadar kötü incittiğimi biliyorum. "Ne zamandır ona aşıksın?"

Sorusu karşısında başım dikleşti. "Ben- ben-"

Elini kaldırdı. "Kendine sakla. Yüzünün her yerinde yazıyor. İnsanlar benim aptal olduğumu düşünebilir Maura, ama seni temin ederim ki değilim. *Arkadaşlar* birbirlerine bu şekilde bakmazlar."

Suçlaması karşısında ağzım açık kaldı. *Aşık mıyım? Tucker'a aşık mıyım? Ama nasıl olabilirim ki?*

Ona başımı sallıyorum ve Tanner homurdanıyor. Ondandır dalga dalga yayılan tiksintiyi hissedebiliyorum. "Bok gibi hissediyorsun, ha? Aldatmak insana bunu yapar."

"Ben hile yapmadım!" Hemen itiraz ediyorum, çünkü hile yapmadım. En azından kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

Alay ediyor ve bana doğru savuracağını *bildiğim* incitici sözlerle karşı kendimi *çelikleştiriyorum*, çünkü dürüst olacağını biliyorum. "Belki fiziksel olarak değil ama bana senin ona, onun da sana aşık olmadığını söyleme. Bu duygusal bir şey Maura ve bu yine de aldatmaktır."

Gözlerimi kapatıyorum, onu engellemeye çalışıyorum ama o durmuyor. "Bunun ne kadar acı verdiği hakkında bir fikrin var mı? Ona aşık olmanın sana onu becermeni tercih ederim, ama eminim bunu da yapmışsındır. İyi biri miydi? Benim veremediğimi sana verdi mi? Peki ya aleti? Benimkinden daha mı büyük?" diye homurdanıyor. "Tucker her zaman her konuda benden daha iyiydi, o zaman neden benim kızımı sikmekte benden daha iyi olmasın?"

Şu anda beni incitmeye çalışmak için bir pislik gibi davrandığını biliyorum. Gözyaşlarım akmaya başladığında elim göğsüme gidiyor, ona verdiğimi bildiğim acı yüzünden vücudum hıçkırıklarla **s a r s ı l l ı y o r .** Tanner bir asker. Duygular ve fiziksel tepkiler ona göre değil. Bunun yerine, nasıl hissettiğini sözleriyle ifade eder ve bana resmen kalbini kırdığımı söyledi.

Tekrar öne çıkıp elini tutmaya çalışıyorum ama beni itiyor. "Onun gibi kokuyorsun!" diye bağılıyor. "Kahretsin!"

Uzaklaşıyor ve ellerini saçlarında gezdirerek volta atmaya başlıyor. Bir an Mic's'in otoparkındaki Tucker'ı hatırladım, onu ilk kez soğukkanlılığını kaybederken görmüştüm.

Tucker. Nerede o?

Düşüncelerimin gittiği yöne bir gözyaşı daha düşüyor. Burada, erkek arkadaşıyla yüz yüze duruyorum, onu incittiğimi biliyorum ve *hala* Tucker'ı düşünüyorum. Bu berbat ötesi bir şey.

"Buraya sana sürpriz yapmak için geldim çünkü tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bunu buldum. Bunu buldum! Sen benim küçük pislik kardeşimin kollarında, sanki ikiniz de on beş yaşındaymışsınız gibi birbirinize sokuluyor ve oynayıyorsunuz. Bu mide bulandırıcı," diye devam ediyor. Tanner burnunun kenarını sıkıyor, gözlerini kapatıyor ve başını öne eğiyor. "O benim kardeşim," diyor sessizce. "Lanet olası *kardeşim*. Seni sevdim, Maura. Dürüstçe, gerçekten sevdim seni. Sen-"

"Ama sen yapmadın," diye sözünü kestim. Gözyaşlarımın arasında nefes alıyorum ve onun sözleri karşısında daha dik duruyorum. "Beni tanımıyorsun, beni nasıl sevebilirsin?"

"Seni tanıyor muyum? Sen ne içiyorsun be kadın? Sekiz aydır birlikteyiz. Seni nasıl tanımam?"

Kalın kalın yutkunuyorum. "Görmeni istediğim kişiyi görüyorsun ve asla bunun ötesini keşfetmeye çalışmıyorsun, Tanner. *Beni* görmüyorsun."

"Oh, Tanrı aşkına! Bu saçmalık bu mu? Lanet olası duygusal 'derin bağ' şeyi mi? Ben bu saçmalığı yapmam, Maura! Diğer insanlar gibi bir şeyler hissetmiyorum. Bu boku kapatmak için eğitildim, böylece aynı şekilde incinmem. Beni ezmek için çok şey gerekir. Ama bu? Bu beni mahvediyor."

"Tanner, ben çok-"

"Sakın buna cüret etme," diye öfkелendi. "Ne kadar 'üzgün' olduğunu duymak istemiyorum. Bunun olmasını istemediğini duymak istemiyorum. Duymak istemiyorum"

hiçbiri." Tanner volta atmayı bırakıp bana doğru dönüyor ve kızgın bakışlarıyla beni kısıtıyor. Sonra yüzüne neredeyse uğursuz bir ifade yerleşiyor ve bir sonraki söyleyeceği şeyden nefret edeceğimi biliyorum. "Ne istediğimi bilmek ister misin? Seni unutmak istiyorum. Seninle tanıştığımı unutmak istiyorum. Kendim olmaya geri dönmek istiyorum. Ve bir daha asla seninle ya da sık kafalı kardeşimle konuşmak istemiyorum. Bunu benim için ona söyleyebilirsin, değil mi?"

"Tanner!" Geri çekilirken biraz fazla yüksek sesle bağıriyorum.

Yürümeyi bıraktı ve bana bakmadan ölü bir sesle şöyle dedi: "Sana özürlerini duymak istemediğimi söyledim. Seni sevdim Maura ve sen benim lanet kalbimi kırdın. Ama en çok acıtan bu değil. O benim kardeşim. İkiniz de daha iyi bilmeliydiniz."

"Bu hiç adil değil. Burada değilsin ve artık neredeyse hiç konuşmuyoruz."

Dönüyor ve bana doğru geliyor. Sırtım korkuluklara çarpma kadar geri çekildim. "Ben lanet olası ordudayım. Tam olarak ne bekliyorsun? Senin için her şeyi bırakmamı mı istiyorsun? Ne zaman istersen koşarak gelmemi mi? Her saat başı seni aramamı ya da mesaj atmamı mı? Bunu yapamam bebeğim. Ülkem, ailem ve kızlarım. Bu benim sloganım ve her zaman da öyle oldu. Sanırım son ikisini artık bırakabilirim."

"İstediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun. Ülkeni sevmene bayılıyorum.

Tucker bana katılmanın gerçek nedenini söyleyene kadar bu yönüne hep hayranlık duymuştum." "Katılma sebebim bencilce olabilir ama katıldığımdan beri çok değiştim. Beni verdiğim kararlara göre yargılayamazsınız. ben gençken yapılmış. *Bu hiç* adil değil."

Şu anda ikimiz de ürkütücü derecede sakiniz ve onun tarafında bunun ne kadar yanlış olduğundan emin değilim, ama içten içe çıldırdığımı biliyorum.

Ben bir şey söyleyemeden tekrar konuşuyor. "Sanırım sana da ilk önce seni istediğini söyledi, ha? Evet, ilk başta onu kızdırmak için senin peşine düştüm ama konuştukça senden daha çok hoşlandım ve sonra gidip aşık oldum."

Tüm bu konuşmada umursadığım tek şey, kardeşini kızdırmak için benim peşime düşmesi. *Kim kardeşine böyle bir şey yapar ki?* Bekle. Tucker'ın yaptığı şey bu mu? Ödeşme mi? Tucker'ın benimle oynadığını düşününce ürperiyorum.

Hayır, hayır, hayır. Mümkün değil. Tucker'la farklı hissediyorum. Ne kadar gerçek olduğunu hissediyorum.

Buna tutunarak kötü düşüncelerimi bir kenara itiyor ve karşımda duran adama ters ters bakıyorum. "Bunu başlatan bu mu? Tucker yüzünden mi peşime düştün? Bana aile ve onu ne kadar onurlandırdığın hakkında vaaz vermek istiyorsun. Bu kana yapılacak en boktan şey, Tanner. O yokken onun hakkında nasıl konuştuğundan bahsetmeyeceğim. Çifte standartların biktırıcı."

Alay ediyor. "Her neyse. Her şeyi berbat ettiğini kabul etmek istemiyorsun."

"İstemiyor muyum? Güzel. Evet, Tucker'a karşı hislerim var. Ne anlama geldikleri ya da ne kadar derin oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama senin ve benim asla ulaşamayacağımız bir seviyede birbirimize bağlanıyoruz. Bir süredir ayrılma planlarım vardı ama bunu yüz yüze yapmak istedim."

"Çünkü seni ve Tucker'ı birlikte görmek *çok* eğlenceliydi," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Hayır, öyle olmadığına eminim. Ama şimdi, beni boktan nedenlerle takip ettiğini itiraf ettikten sonra, senin hakkında çok daha az şey düşünmeme ve ne tür bir adam olduğunu - zaten olduğumdan daha fazla - sorgulamama neden oluyor."

Sanırım her şeyi bu şekilde yüksek sesle duymak Tanner'ı daha önce hiç olmadığı kadar etkiledi. Eve doğru geri çekilmeye başladı. Yüzünü ukala bir alaycı ifadeye büründürürken bana bakıyor ve açıkça sahte bir kabadayılıkla, "Ben senin için fazla iyi bir adamım," diyor.

Kapının klik sesiyle dönüyor.

"Mau-" Tanner'ı gören Tucker'ın dudaklarında benim adım canlanıyor. Endişe dolu altın rengi bakışları kardeşine dönmeden önce kısa bir süreliğine benimkini buluyor. "Burada ne işin var?"

Tanner hiçbir şey söylemiyor. Tek bir kelime bile. Onun yerine kolunu geriye doğru kaldırıyor ve yumruğunu Tucker'ın yüzüne bir kez indiriyor. Tucker tökezleyerek geri çekiliyor, kırıldığı kesin olan cam kapıyı kıl payı kaçırıyor ve yere düşüyor. Tanner yüzüne doğru eğilip kardeşine üç, bana dört kelime söylerken öne atılıp adını haykırıyorum.

"Siktir git, Tucker," diye tükürdü. Öfkesini bana doğru çeviriyor. "Sen de siktir git."

Kapıyı saksıdaki bitkiye çarpana kadar açarak - onu kıldığını da eklemeliyim - evin içinde kaybolur.

Yüzünü ellerinin arasına almış, burnundan derin derin nefes alan Tucker'a doğru koşuyorum. Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup kaldırıyorum, çenesini yukarı kaldırıyorum ve hasarı inceliyorum.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

Gözlerini açıyor ve her zamanki parlaklığı suçluluk, utanç, kalp kırıklığı ve gözyaşlarıyla gölgeleniyor. "Çok üzgünüm Maura," diyor hırıltılı bir fısıltıyla. "Üzgünüm."

Gözyaşlarım neredeyse anında yüzümden aşağı akıyor. Sesi çok kırık geliyor. Bunu ona ben yaptım. Onu kıldım. Tanner'ı da kıldım.

Tucker öne uzanıyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Bunu sana yapmak istememiştim. Kimsenin zarar görmesini istemedim."

Sözlerini durdurmak için başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Bu senin hatan değil. Ben hatalıydım. Senden uzak durmaya devam etmeliydim."

"Seni takip etmemeliydim."

Şimdi çok uzun zaman önce olmuş gibi görünen bir konuşmaya yaptığı göndermeye hafifçe gülüyorum.

Her şey nasıl bu kadar berbat oldu? Tanner'a veda öpücüğü verdiğim ve kalbimi alıp gidişini izlediğim gün sanki dünmüş gibi hissediyorum. Telefonumda onun adını gördüğümde heyecanlandığımı, onu göreceğim için sersemlediğimi hatırlıyorum. Arkadaş grubumla eğlendiğimi ve Tucker'la her zaman çok uzun süren bakışmalarımızı hatırlıyorum.

Sonra bu bakışmalar uzadıkça ve sıklaştıkça Tanner'la böyle bir şey yaşamadığımı fark ettim. Bu yüzden heyecanlanmayı bıraktım. Çok mutlu olmayı bıraktım ve aptal maskemin arkasına daha fazla saklanmaya başladım. Her şey... soldu.

Tucker'a kadar.

Bu hep ona geri döndü ve içimden bir ses hep döneceğini söylüyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor şaşkın bir ses tonuyla. *Öyle miyim?* "Yumruk yedim ve sen gülümsüyor musun? Bu berbat bir şey."

Az önce olanlara rağmen birbirimizle şakalaşabiliriz. Hala gülebiliyoruz. Bence bu, birlikte ne kadar iyi çalıştığımızın iyi bir kanıtı.

Gülüyorum ve içgüdüsel olarak öne eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. İçime girdiğini hissettiğimde geri çekilerek ona sırtıyırım ve "Buradan çıkmak ister misin?" diyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Birbirimizi yukarı çekmeye yardım ediyoruz. Elbisemi iyice fırçalıyorum ve makyajımı silmeye çalışıyorum çünkü annemin beni gözyaşı lekeleriyle görmesini kesinlikle istemiyorum. Tucker elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri ve kocaman evin içine doğru yönlendiriyor. Kimseyle konuşmak için durmuyoruz ve annemin bizi görmemesi için dua ederken zar zor nefes alıyorum.

Bu gece şans bizden yana değil gibi görünüyor, çünkü aniden önümüze çıktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye ters ters bakıyor. Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Eve."

"Hayır, kesinlikle değilsin. Git kaynaş." Onun emriyle kaçmamı ve tüm parti misafirleriyle iyi geçinmeye başlamamı beklediğini biliyorum ama bunu yapmıyorum. Gözlerindeki öfke büyümeye devam ederken orada durup onun çıkmasını bekliyorum. "Maura," diye sıkılmış dişlerinin arasından tehdit ediyor.

"Anne."

"Ne yapıyorsun?" Soru değil.

Tucker beni tutuşuna hafif bir baskı uyguluyor ve yerimde durmam için beni cesaretlendiriyor.

"Ben gidiyorum."

"Neden?" diye soruyor annem.

"Çünkü istiyorum."

Ağzı bir O harfi oluşturuyor ve nutku tutuluyor. Uzun zamandır ilk kez kendimi iyi hissediyorum. Umutlu hissediyorum.

"Güzel parti, Bayan Doughers. İyi geceler," diyor Tucker, dudaklarında küçük bir sırıtışla beni onun yanından geçirirken.

İlerlemeye devam ediyoruz ve ben babamı görüyorum. Adımlarımdaki hafif duraklama Tucker'ı bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarmak için yeterli.

"Ne oldu?" diye endişeyle sorar.

Gözlerimi kısaca ona çeviriyorum ve sonra başımı yaşlı bir grup adama doğru sallıyorum.

"Şu beyaz smokinli adamı görüyor musun? Koyu sarı saçlı olanı? O benim babam."

Baba kelimesi dudaklarımdan döküldüğünde John Doughers bana bakıyor ve üç saniye bile geçmeden arkadaşlarına dönüp beni tanımlıyor.

"Ne oluyor lan?" diye ısırtıyor Tucker. Çenesini sıkıldığını, kaşlarının kararan gözlerinin üzerine eğildiğini görmek için ona bakıyorum. "Senin varlığını zar zor fark etti."

Elimi koluna koyup onu yatıştırmaya çalışıyorum. Zor bir gece geçirdik ve kolayca sinirlenebildiğini görebiliyorum. "Sorun yok, Tuck. Beni görmezden geldiğini söylerken şaka yapmıyordum. İnan bana, o üç saniyeye uzun süre değer vereceğim."

İşin üzücü tarafı, şaka yapmıyorum. Beni o kadar görmezden geliyor ki bana baktığı günler hayatımın en kayda değer günlerinden biri oluyor.

Ne olduğunu anlayamadan Tucker babama ve ultra zengin arkadaş grubuna doğru koşmaya başladı. Herkesin arasına girip beni yaratan adamın yüzüne yaklaşmasını izliyorum. Etraflarındaki herkes bir şey yapamayacak kadar şaşkın, bu yüzden Tucker yaklaşırken aval aval bakmaya devam ediyorlar ve babamın kulağına konuştuğunu varsayıyorum. Söylediği her neyse, benimkine çok benzeyen parlak mavi gözlerin milisaniyeler içinde bana dikilmesine neden oluyor.

Anında daha dik duruyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum, anneme göre benim *standartlarımdaki* tüm kadınların sahip olması gereken poz. Bakışlarımızı ayırmıyoruz, ben gizlice her anın tadını çıkarıyorum çünkü yemin ederim bu babamın *yıllardır* bana en uzun bakışı.

Tucker geri çekilirken sert bir şekilde başını sallıyor. Babamın gözleri tekrar önündeki adama kayıyor ve Tucker'ı görmezden geliyor. Tuck topuklarının üzerinde dönüp bana doğru yürümeye başlamadan önce birkaç dakika geçiyor.

Tucker bana ulaştığında hâlâ şok içinde duruyordum. Bir elini dirseğime koyuyor ve beni kapıya doğru yönlendirmeye başlıyor.

"Ona ne söyledin?" Ana kapıya ulaştığımızda sessizce sordum.

Tucker ağzının kenarından cevap verirken bana bakmıyor. "Duymaya ihtiyacı olan şey."

Çok muğlak?

Küçük konaktan çıkıp berrak bahar gecesine adım attığımızda ikimizin de üzerinden bir ağırlık kalkmış gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyorum ve nefes verirken bu gece olan tüm boktan şeyleri dışarı itiyorum. Annemi düşünmek istemiyorum. Tanner'ı düşünmek istemiyorum. Bu gecenin Tucker ve benim aramda her ne halt oluyorsa onun için ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. Unutmak ve bir geceliğine unutmak istiyorum. Ya da gecenin geri kalanı için.

Merdivenlerden inerken ne yapmak istediğimi fark ediyorum. Tucker biletini valeye uzatırken ona dönüp "Bu gece sarhoş olmak ister misin?" diye soruyorum.

Gözleri parlıyor ve yüzünde muzip bir gülümseme belirliyor. "Tabii ki evet."

Chapter Twelve

"Şşşt! Burada olmamamız gerekiyor," diye azarlıyor Tucker kahkahalar atarak.

Ben parlak "hadi sarhoş olalım" fikrimizin yaklaşık yarım şişesindeyim, Tucker ise arabayı o kullandığı için bir kadeh içti. Şu anda hala açık olan Mic's'in çatısına gizlice çıkmaya çalışıyoruz. Evet, sağlam bir plana benziyor. Bir çatıda sarhoş olmaya kararlı iki kişi. Ne yanlış gidebilir ki?

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, muhtemelen hiçbir şey yaşadığımız gece kadar korkunç olmayacaktır.

"Tuck! Acele et!" Çatıya açılan kapıyı açmaya çalışırken ona biraz fazla yüksek sesle söylüyorum. "Ha ha. Tuck. Yukarı. Kafiye."

Yaptığı işi bırakıyor ve küçük alanda bana doğru dönüyor. Yüzündeki ifade ciddiye ve "Hayır, öyle değil" dedi.

Ben hemen sarhoş kıkırdamalarına başlıyorum ve Tucker da kahkahalar atarak beni takip ediyor. İkimiz de o kadar zorlanıyoruz ki nefesimi bulamıyorum, bu da gözyaşlarımın oluşmasına ve kafamın içinde basınç oluşmasına neden oluyor. Yalpalıyorum, ayaklarım zaten en üst basamağın kenarında zar zor duruyor.

"Maura! Dikkat et!" Tucker iki kolumdan tutup beni kendine çekmeden önce ancak fark edebiliyorum.

Ağzımdan yüksek sesli, aşırı abartılı bir nefes çıkıyor. Dik basamaklardan neredeyse geriye doğru düştüğümü yavaş yavaş anlamaya başladığım bu noktada gözlerim muhtemelen yüzümün yarısını kaplıyor.

"Neredeyse ölüyordum," diye fısıldıyorum kurtarıcıma bakarak. Ya da en azından bunun bir fısıltı olduğunu düşünüyorum. "Sen benim hayatımı kurtardın. Gerçek hayattaki bir Disney prensi gibisin."

"Seni her zaman kurtaracağım prenses." Gülüyor, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kapının kilidini açıp itiyor.

"Ama sen hangi prens olacaksın? Sarışın olan mı? Ama hiçbirinin gözleri senin gibi güzel değil."

"Tek duyduğum güzel gözlerim olduğunu düşündüğündü. Bana iltifat etmeyi kes, Maura. Benden hoşlandığını düşünmeme neden olacaksın," diye dalga geçerek beni eşikten geçirip dışarı çıkardı.

"Ama ben-" diye söze başlıyorum ama çatıyı incelerken küçük bir solukla sözümü kesiyorum. Manzaraya hayranlıkla bakarak beceriksizce bir daire çiziyorum. Yarı sarhoş halime rağmen, aval aval baktığım şeyin müthiş bir manzara olduğunu biliyorum. "Aman Tanrım! Çok güzel! Çok güzel. Bütün bu yıldızları benim için koyduğuna inanamıyorum."

"Güzel bir kız için güzel yıldızlar," diyor Tucker flörtöz bir sırıtışla.

Alay etmeye çalışıyorum. "Benden hoşlandığını düşünmemi sağlayacaksın."

Sözlerini ona geri fırlattığımda yüzündeki sırıtış yerini kızarmaya bırakıyor.

Temiz hava yaklaşık beş dakika içinde harikalar yaratmaya başlıyor, çünkü yaşadığım güzel vızıltıyı kaybetmeye başlamıştım bile. Artık kafam daha berrak olduğu için çatının kenarına çıkarken daha dikkatli oluyorum. Bel hizasında bir duvarla hizalamanın iyi bir fikir olacağını düşünen kişiye sessizce teşekkür ediyorum çünkü hala biraz sallanıyorum.

Gece gökyüzünü inceliyorum ve yıldızları saymaya başlıyorum, kötü bir gün geçirdiğimde balkonumda hep yaptığım bir şeydi bu. Eski alışkanlıklar falan.

"Ne gece ama, ha?" diye yanımdan Tucker'ın yumuşak sesi geliyor.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Som-" diye başladı ama ben uzanıp ona bir tokat atınca yerini bir "oomph" a bıraktı. "Ne kadar da kötü bir kolun var."

"Böyle devam edersen ne kadar kötü olduğunu anlayacaksın." "Testy, testy," diye dalga geçiyor.

"Ama gerçekten, kafan nasıl?" "Yüzün nasıl?"

Sırıtiyorum.

Tucker esprisiz bir kahkaha atıyor. "Ouch. İyi bir tane."

Bir an sessiz kaldık. Araba kornaları çalıyor ve yakındaki barlardan rastgele sarhoş insanlar bağıriyor. Ayaklarımızın altındaki çatı, Mic's'teki setler arasında çalan yüksek sesli müzikten dolayı gümbürdüyor.

"Bu gece hakkında konuşmak istemediğimi söylesem kötü mü olur? Unutmak istiyorum. Sadece bu gece için," diye sessizce yalvarıyorum.

"Alkol burada mı devreye giriyor?"

Başımı salladım. "Evet. Çok ama çok fazla."

"Bana bir plan gibi geldi."

"Biliyor musun, bu benim ilk sarhoş oluşum," diye itiraf ediyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayatta olmaz. Bunun doğru olmasına imkan yok. Kaç yaşındasın sen?"

Ona ters ters baktım. "Yirmi iki yaşında olduğumu biliyorsun, göt herif." "Gençsin."

"Daha yirmi dört yaşındasın!" Ona doğru dönüyorum ve dudaklarındaki küçük sırıtışı yakalıyorum.

"Evet, üç ay kadar daha."

"Her neyse. Her neyse, ben içki içen biri değilim. Gençken dışarı çıkma şansım olmadı," diyorum ve dikkatimi inanılmaz manzaraya veriyorum.

"Üniversitede değil misin?" diye sorar. "Hayır. Üniversiteye bile gitmedim."

Tucker alçak sesle ıslık çalıyor. "Çok mu korunaklı?"

"Hem de çok. Kendimi serbest bırakma şansım olduğunda bunu yapmaktan çok korktum. Son seneme kadar çalışmadığım ilk bara gitmemiştim."

"Nasıl gitti?"

"Berbat bir zaman geçirdim. Bar ortamı kesinlikle bana göre değil. Evde oturup film izlemeyi, kitap okumayı ya da Instagram'da seksi modelleri takip etmeyi tercih ederim."

Tucker sırıtıyor. "Kulağa çok... tatmin edici geliyor."

"Dalga geçme. Bu benim tarzım değil." Omuz silkiyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum çünkü ben de bir barda çalışıyorum. Ama bir barda çalışmak ve bir bara gitmek iki farklı şeydir."

"Bunu anlayabilirim. Pek benim de değil. Genelde barlara sadece çalmak için giderim. Yani daha önce de sarhoş olup trollük yaptığım oldu ama bunu alışkanlık haline getirmedim." Duraklıyor ve göz ucuyla bakmama neden oluyor. "Trollük" yorumundan kaynaklandığını tahmin ettiğim küçük bir irkilme yakalıyorum. Çoğu kızın bunun üzerine atlayacağını biliyorum, ama flört oyununda neredeyse hiç deneyimim olmadığı için bunu büyüleyici buluyorum.

Tucker boğazını temizler. "Peki, neden şimdi? Neden şimdi sarhoş olalım?"

Omuz silkiyorum, nedenini gerçekten bilmiyorum. "Bir ayrılığa verilen tipik tepki gibi görünüyor ve ben bir geceliğine normal olmak istiyorum."

Başını öne eğiyor. "Yeterince makul. Ama her zaman evime gelip benimle dondurma ve peynirli puf yiyebilirsin. Ben hep böyle yaparım."

Kahkahalar anında patlıyor ve ne olduğunu anlamadan Mic's'in tozla kaplı çatısında karnımı tutuyorum ve muhtemelen deli gibi görünüyorum. Bu gecenin kahkaha gecesi olmadığını bilsem de, kendimi bırakmanın ve tüm çılgınlığı dışarı atmanın ne kadar harika bir his olduğunu inkar edemem.

Şimdi başımda dikilen Tucker'a bakıyorum, altın rengi gözleri gecenin içinde kahkahalarla parlıyor ve cep telefonuyla fotoğrafımı çekiyor.

"Bunu bir daha tekrarlarsan inkar ederim, herkese bu resmi gösteririm ve onlara senin deli olduğunu söylerim," diye tehdit ediyor, bunu asla yapmayacağını söyleyen bir sırıtışla.

Şimdi uzattığı elini tutarak kendimi yukarı çekiyorum ve bu gece ikinci kez elbisemi fırçalıyorum.

"Ee, ne dersin? Dondurma ve peynirli puflar benim evimde?" diye soruyor tereddütle.

Teklifini düşünmeme gerek yok çünkü Tucker'la birlikte olmak tam da istediğim şey. Tüm bunlara bu kadar dahil olduğu için biraz garip ama aynı zamanda son bir ayda iyi bir arkadaş oldu. O kadar ki onu görmezden gelerek boşa harcadığım zamanı düşünmek beni üzüyor ama Tanner için adil olan da buydu.

Bak bu senin için ne kadar iyi oldu.

Eski erkek arkadaşım ile ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek Tucker'a yarı zorlama bir gülümseme veriyorum ve "Bir iki şişe şarap da eklersen ben varım" diyorum.

Tucker BMW'sini en yakın açık mağaza olan Walgreens'e park ediyor ve biz de Tucker'ın deyimiyle "süslü kıyafetlerimizle" içeri giriyoruz. İçeri girdiğimizde selam veren kasiyerdan tuhaf bir bakış ve dikkatli bir göz alıyoruz. Kıyafetlerimizden ve Tucker'ın şişmiş yüzünden kaynaklandığını tahmin ediyorum.

Birbirimizin aklından geçenleri okuyor olmalıyız -ya da gerçekten çok iyi dikkat ediyoruz- çünkü ben dondurmaya, Tucker da cipslere yöneliyor.

"Ne cipsi istiyorsun?" Birkaç koridor boyunca bağırdığımı duydum.

Etrafta beni izleyen biri var mı diye bakmaya başlamadan önce kendimi kontrol ediyorum, kendime bu gece serbest kalmak istediğimi, normalde olduğum gibi paranoyak bir kız olmayı bırakıp her şeyi akışına bırakmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Sıcak Cheetos var mı?" Ben de bağıryorum.

"Tam benim tarzım bir kadın!"

Ben durduramadan sırtış yüzümü ele geçiriyor. Sonra Tucker'ın bana söylediği sevimsiz şeylere sırtımdan artık sorun olmadığını fark ediyorum. Ben de öyle yapıyorum. Noel günündeki bir çocuk gibi sırtıyorum, çünkü sırtabiliyorum.

Küçük dondurma reyonuna şöyle bir göz gezdiriyorum ve ne tür dondurma sevdiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı sonucuna varıyorum. **B u** yüzden onun kitabından bir sayfa alıp "Naneli kurabiye mi yoksa şekerlemeli kek mi?" diye bağıryorum.

"Tanrım, Maura. Bağırmaya gerek yok. Ben buradayım," diyor Tucker arkamdan.

"Tanrım!" Bağırdım ve onunla yüzleşmek için etrafımda zıpladım. "Ödümü kopardın!"

"Tucker'ı tercih ederim," diye göz kırptıyor.

Göğsüne vurmak için uzanıyorum, ama benden kaçıyor, neredeyse bir rafa düşmeme neden oluyor. "Göt," diye mırıldanıyorum.

"Ama ben *senin* kışını."

İfadesine ve hafifçe *senin* vurgusuna karşılık olarak gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Bunun onun otomatik bir tepkisi olduğunu varsayıyorum. Ya da en azından kendime böyle söyleyeceğim. Hep böyle mi hissedeceğim, Tucker bu tür şeyler söylediğinde hep suçlu mu hissedeceğim, yoksa her şey çok taze olduğu için mi böyle hissediyorum diye düşünmeden edemiyorum.

Her neyse onu görmezden gelerek rastgele iki pint dondurma alıp içkilere doğru ilerliyorum. Pek de etkileyici olmayan koleksiyonların önünde dururken Tucker'a bakarak "Kırmızı mı beyaz mı?" diye soruyorum.

"Beyaz," diye cevap veriyor, bakışları sessiz bir özürle dolu, bu gecenin bu tür ifadeler için uygun bir gece olmayabileceğini hissediyor.

Benim cevabım mı? Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

"Demek bekâr evi böyle bir yermiş."

Küçük, seyrek dairenin etrafına bakıyorum. Nispeten temiz. Şaşkınlığıma rağmen tezgahta sadece bir boş pizza kutusu, üç dağınık su şişesi ve bir kase var.

"Evet. Dağınıklık için üzgünüm. Misafir beklemiyorduk" diyor, kutuyu ve şişeleri alıp atıştırmalık ve şarap dolu çantamızla birlikte küçük mutfağa taşıyor.

"Biz mi?"

"Biz. Gaige de burada yaşıyor."

"Huh. Bunu bilmiyordum," diyorum, gerçekten şok olmuş bir şekilde.

"Ne kadar zamandır?" "Birkaç aydır. Evde sorunlar yaşıyordu."

"Bekle. Hâlâ evde mi yaşıyor? Gaige'in süper sorumluluk sahibi falan olduğunu sanıyordum."

Tucker bana ciddi gözlerle bakıyor. "Öyle."

Bu iki kelimeyle ne demek istediğini anladım. Sanırım Gaige'in söylediğinden çok daha fazlası var. Buralarda bir tema gibi görünüyor.

"Nasıl oluyor da teyzenle yaşıyorsun?"

Beni göremeyeceğini bildiğim için omuz silkiyorum. "Annemle tanıştın. Bu yeterli bir sebep olmalı."

"Anlaşıldı," diyor Tucker, oturma odasıyla mutfağı birleştiren duvara yaslanarak. Kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, meraklı gözlerle beni izliyor.

"Peki ya gerçek neden?"

"Bu işin büyük bir parçası. Ayrıca Kassı harika biri. Eğlenceli biri ve onunla kolayca ilişki kurabiliyorum. Liseden sonra onun yanına taşındım, üniversiteden eve döndüğümde tüm zamanımı orada geçirdim ve diplomamı aldıktan sonra da kalmaya devam ettim."

"Nasıl oldu da geçen bahar neredeyse her gün Perk'e gittin?"

"Sadece birkaç dersim vardı, o yüzden Kassi'nin evinden gidip geldim." Omuz silktim.

Oturma odasında dolaşırken beni inceliyor, karalanmış kelimelerle dolu kağıt parçalarına ve ilk bakışta gözden kaçırdığım rastgele gitar notalarına bakıyor.

"Ailen onunla yaşamandan ne kadar nefret ediyor?"

"Çok fazla," diyorum ona. "Annem bu konuda beni rahatsız ediyor. Babam hiç ilgilenmiyor ama bu yeni bir şey değil."

"Seni gerçekten görmezden mi geliyor? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bu duruma gerçekten şaşırdığını duyunca utangaç bir sırıtış atıyorum ve şarkı sözleri olduğu belli olan bir yığını elime alıyorum. Tucker itiraz etmiyor, ben de konuşmamıza devam ederken sayfalarını zar zor tarıyorum.

"Beni hep görmezden geldi. Ama annemi de görmezden gelmesi beni biraz daha iyi hissettiriyor. Aslında, genç sekreteri ya da işi olmayan her şeyi görmezden geliyor. Bu benim için her zaman bir norm olmuştur."

Tucker kaşlarını çattı. "Bu çok... üzücü."

Başımı salladım. "Peki ya sen? Ailenle ilişkin nasıl?"

Cevap vermeyince ona bakıyorum. Ayaklarını izliyor, rahatsız ve emin görünmüyor. Tam ona cevap vermek zorunda olmadığını söyleyecekken, cevap veriyor.

"Değil."

Şimdi şaşkınlık sırası bende. "Tanner öyle demiyor. Senin altın çocuk olduğunu söylüyor. Ailen sürekli senin hakkında konuşuyormuş. Bu yüzden seni hep kıskanmış."

Tucker yüksek sesle homurdanıyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Tanner sana bunları zaten anlattıysa neden sordun?"

"Değerlendirmesinde bir terslik olduğuna dair içimde hep bir his vardı."

Duvarı iterek yanıma geldi ve notları elimden aldı, onları üzerinde durdukları manila klasörün içine geri soktu ve meraklı gözlerimden sakladı.

"Hey! Ben de onlara bakıyordum," diye itiraz ediyorum.

"Gizli şaheserime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordun," diyor alaycı bir şekilde. Belki de.

"Nasıl oluyor da Mic's'te orijinal şarkı söylemiyorsun?"

Dosyayı odadaki tek kitaplığın üzerine koyduktan sonra Tucker bana döndü.

"Çünkü henüz onları dünyayla paylaşmaya hazır değilim."

İ s t e s e m de onu daha fazlası için zorlamıyorum. Sayfaları çevirirken elimde birkaç önemli şarkı tuttuğumu söyleyebilirim.

"Televizyon izlemek ister misin?" Ben sorarım. "Gaige evde mi?"

Tucker mutfağa doğru ilerlerken, "Bu gece pizza dağıtım işinde çalışıyor, bu yüzden ev bize kaldı," diyor. "Sen bir şeyler seç, ben de atıştırmalıkları getireyim."

Sözlerini ve ne anlama gelebileceklerini aşırı analiz etmeye başlamadan önce (çünkü *evin bize ait olması* sizi terletmiyorsa, hiçbir şey terletmez), kanepeye yerleşiyorum ve izlemek için iyi bir film bulmaya çalışarak rehberi açıyorum. Bir şey bulamayınca kalkıp küçük eğlence merkezinin içini kontrol ediyorum.

Dolabı açıp hızla kapattığımda nefesim kesildi. *Bu ıvır zıvırı mı izliyor?*

"Dolaplarımı çarpma!" Tucker gülerek sesleniyor.

Ayağa kalkıp sesini takip ederek küçük mutfağa giriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu boku mu izliyorsun?"

Bana kaşlarını çattı. "Ne boku?"

Yanına gidip plastik bardağı alıyorum -çünkü adamın muhtemelen gerçek şarap bardağı yok -, bir paket cips alıyorum ve beni takip etmesini bekleyerek oturma odasına doğru ilerliyorum. Geldi de.

Eşyalarımı yere bırakıp, rahatsız edici dolapları işaret ediyorum ve "Şu" diyorum. Tucker dolabı açıyor ve bana gülmeye başlıyor. "Bu mu?" Başımı sallıyorum.

"Bunun için ciddi den üzgün müsün?" Tekrar başımı salladım. "Anladığım kadarıyla hayranı değilsin?" "Öyle misin?"

Utangaç bir şekilde başını sallar. "Suçluyum. Hudson beni bağımlısı yaptı."

Kendimi dramatik bir şekilde kanepeye atıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Senin lanet bir Winchester hayranı olduğuna inanamıyorum! Bir anda daha az seksi oldun."

"Aşkımı ve *Supernatural*'ı küçümsemeni bir süreliğine unutalım ve benim ne kadar seksi olduğuma odaklanalım."

"Kapa çeneni," diyorum ona, şarabıma ve cipslerime uzanıp kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Tucker eğlenen bir sırıtişla beni izliyor. "Üstünü değiştirmek ister misin? Yerleşmeden önce gidip şık kıyafetlerimi çıkaracaktım."

Başımı salladım. "Bir tişört ve şort, belki?" "Hemen dönerim."

Tuck bana kıyafet bulmaya giderken telefonumu çıkarıyorum ve annemden gelen cevapsız aramaları görünce irkiliyorum. *Altı*. Tanner'dan kaç tane cevapsız arama olduğunu görünce yine irkiliyorum. *Sıfır*.

Ben: Birkaç saat önce erkek arkadaşımın beni aldatmakla suçladığı, kardeşine yumruk attığı ve sonra hayatımdan fırlayıp gittiği zamana geri dönüyorum.

Telefonum hemen elimde çalıyor.

Kanka: N KAPIYI KAPAT!

Cevap veremedem tekrar titriyor.

Gelip seni almamızı ister misin?

Kanka: Bekle. Neredesin sen? Annenin partisinde mi?

Ben: Tucker'ın evindeyim. Bu gece rahatlamaya karar verdik.

Kankam: KAHVERENGİ TAVUK, KAHVERENGİ İNEK! (Hudson son kısmı göndermemi söyledi ama ben öyle olduğunu sanmıyorum)

Buna sesli güldüm.

Ben: Yalancı.

Kanka: Doğru. İyi olduğuna emin misin? Ben: İyiyim. Söz veriyorum.

Kanka: Tamam. Seni seviyorum, fahişe. Ben: <3

Tucker odaya geri döndüğünde telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve ağzım açık kalıyor. O fark etmeden önce hızla kapatıp gözlerimi kaçırıyorum.

Ama bakışlarımın tekrar ona kaymasına engel olamıyorum. Üstü çıplak, güzel vücudu sergileniyor ve tek giydiğı bir çift düşük bel siyah eşofman ve orap. Cehennem gibi sıcak.

Gömlekli Tucker, fanilasının içinde ne kadar inek olursa olsun, görölmeye değeri bir manzara. Tucker gömleksiz mi? İşte bu tam bir şaheser. Anne ve babasına kıyasla nasıl görüldüğüne hiç dikkat etmemiştim, ama ikisi de onun gibi yavrular yapmak için tüm havuzdaki en iyi genlere sahip olmalı.

Asıl dikkatimi çeken şey dövmeleeri. Birbirlerine bağılılar. Her zaman iki kolunu da kapladıklarını ve bu kadar olduğunu düşünmüştüm. Kalbinin üzerinde birleşip bir tür kara delik oluşturacaklarını hiç düşünmemiştim. Vücudundaki tek renk siyahın içinde yatıyor. Kollarıyla eşleşen bir kalp; bir tarafı canlı, diğeri tarafı ürüyor.

"Bu inanılmaz."

Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı, çünkü kalbimin daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı atmaya başladığına yemin edebilirim. İki parmağım çeneme hafifçe bastırıp yüzümü yukarı doğru çevirene kadar, son birkaç dakikadır baktığımın Tucker olduğunu hatırlamıyorum.

Yüzümü onun dokunuşundan çekiyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bunu sen mi tasarladın?"

"Keşke evet diyebilseydim. Sanatçıya ne istediğıme dair genel bir fikir verdim ve o da bir şekilde bunu yerine getirdi." Vücudunu işaret ediyor. "Sonuç bu oldu."

"Sanatçı kim? Eğer dövme yaptıracak cesareti bulursam, onları kullanacağım." "Sana söylesem bile bana inanmazsın." Sırıtarak yanıma oturdu.

"Dene beni," diye meydan okuyorum ona.

Sözlerim üzerine bakışlarında bir şey parlıyor ama hemen kayboluyor. "Gai'ge'di."

Nefesim kesildi. "Yok artık!"

"Way. Olağanüstü, ha? Bu pisliğin tüm potansiyelini Jacked Up'ta harcadığına inanamıyorum."

"Bu üzücü. Ciddi bir yetenek saklıyor. O dövme adam hiç modifiye etmek zorunda kaldı mı?"

Tucker yine sırtıyor ve yakınımı eğiliyor ve büyük bir sırrı açıklamak üzere olduğunu anlıyorum. "Gai'ge dövme sanatçısı." Şok içinde ağzım bir karış açık, geri çekiliyorum. "Bunu benden duymadın ama Boston şehir merkezindeki bir dükkânda çok nadiren çalışıyor. Ondan randevu almak için birilerini tanıman gerekiyor."

Gözlerimin fincan tabağı kadar büyük olduğunu biliyorum ama bir türlü aklım almıyor. "Nasıl öğrendin peki?"

Kıkırdıyor ve koltuğa geri yaslanıp çoraplı ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor. "Hudson'dan başka en iyi arkadaşım o benim. Bana o söyledi." *Evet, Maura. Aptalca bir soru.* "Şimdi git rahatına bak. Winchester'ları sevmeyi öğrenmeni sağlayacağım." Tucker koridoru işaret ediyor. "Sağdan ikinci kapı. Yürü be kadın."

İnliyorum ve masanın üzerine koyduğu kıyafetleri alıp üstümü değiştirmek için kalkıyorum. Banyoya girdiğimde ilk fark ettiğim şey ne kadar temiz olduğu. Elbette yerde kirli bir havlu, lavaboda kurumuş diş macunu ve şurada burada birkaç şüpheli saç teli var ama bir bekâr evi için neredeyse tertemiz.

Elime bir bez alarak makyajımdan arta kalanları silmeye başlıyorum, yansımana aval aval bakarak fazla zaman geçirmemeye dikkat ediyorum. Bana bakarken gördüğüm şeyi çok da umursamayacağıma dair bir his var içimde. Kalbi kırık bir kız olması gerekiyordu ama göreceğim şeyin bu olmayacağını biliyorum. Muhtemelen arkasından bakan kız daha hafif, neredeyse mutlu görünecek. Aynı zamanda utanmış ve korkmuş, belki de emin değil gibi görünecek. Ama artık üzgün olmayacağını biliyorum ve bu benim için büyük bir başarı. Ve aynı zamanda şu anda yüzleşebileceğimi bilmediğim bir şey.

Makyajımı sildikten sonra elbisemi başımın üzerinden çekirtmeye çalışıyorum. Neredeyse sıkıştıktan sonra -ki tanga giydiğim için beni dünyaya çıplak bırakacaktı- Tucker'dan fermuarımı açması için yardım istiyorum.

Bir beyefendi gibi kapıyı hafifçe çalıyor. "İçeri gel." "Sen mi çağırdın?"

"Acaba, şey..." diye başlıyorum, bu küçücük alanda Tucker'a bu kadar yakın olmak beni aniden geriyor. "Fermuarımı açabilir misin? Lütfen?"

"Benden güzel bir kadının kıyafetlerini çıkarmamı mı istiyorsun? Elbette!" diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

Bu hiç yardımcı olmuyor çünkü ona sırtımı döndüğümde sinirlerim hala çok gergin. Sıcak elleri serin ve nemli tenime temas ettiğinde keskin bir nefes alıyorum. Hava vücuduma girip çıkıyor, göğsüm onun bir sonraki hamlesini beklerken **p o m p a l a n ı y o r .** Benim açımdan aptalca, çünkü gidebileceği tek gerçek yer elbisenin alt arka yarısındaki fermuar.

Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm.

Tucker elini kaldırıp olması gereken yere götürmek yerine, parmak uçlarını yavaşça sırtımın ortasına doğru sürüklüyor ve ürpertinin vücuduma yayılmasına neden oluyor. Dokunuşundan ürperiyorum ve dengesiz bir nefes alıyorum. Tucker yaklaştıkça ürperti yerini sıcaklığa bırakıyor, o kadar yakın ki sıcak nefesini boynumda hissedebiliyorum. Fermuarı çekiştirerek beni kendine doğru yaklaştırıyor ve ağzı sırtımın açıkta kalan bölgesine ulaştığında çıkan küçük iniltiye engel olamıyorum. Öpücükleri yavaş, yumuşak ve beklenmedik. Kafam böyle dokunuşlar için çok erken olduğunu, bunun *yanlış* olduğunu haykırıyor. Ama kalbim bunun ne kadar *doğru* hissettirdiğine, bu anın ne kadar güzel olduğuna seviniyor. Hangisine inanacağımı bilemiyorum.

Dairedeki tek ses fermuar ve benim nefes alışım. İkisi de çok gürültülü. Tucker sırtıma hafifçe vurmaya, dudaklarını ileri geri hareket ettirmeye devam ediyor.

"Çok güzelsin Maura," diye nefes veriyor. "Tenin yumuşak. Narin. Söylesene, dövmeni buraya mı yaptıracaksın?" Ağır bir elini sırtımın ortasına bastırıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum. "Yaptırmalısın. Bir kuş. İhtiyacın olan şey bu. Özgürlüğü sembolize edecek bir şey."

Ben de hep bunu istemiştım. *Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.*

"Dövmelerin ne anlama geliyor?"

"Bu benim hayata karşı itme ve çekme gücüm. Sanki hayatın sadece yarısını yaşıyormuşum gibi hissediyorum." "Ama tam olarak yaşamaya başladığında ne olacak? Ne anlama gelecekler

o zaman?"

"Yarısı bir daha olmak istemediğim şeyin hatırlatıcısı olacak. Yarısı canlı." Sırtıma bir öpücük daha kondurdu. "Artık bunu istemiyorum, Maura. Tamamlanmak istiyorum."

Dokunuşuyla rahatlamaya başladığımda fermuarı indiriyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Arkasından kapının kapanma sesini duyunca gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve lavaboya yığılıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Kalbim göğsümü tırmalıyor, kafesinden kurtulmak için yalvarıyor.

Öyle. Artık öyle. Bu gece Tanner'la olanlardan sonra, serbest bırakıldı. İstediyimi yapabilirim. Ve istediğim şey Tucker.

Sanırım.

Yani, onu istediğimi *biliyorum* ama bunun ne kadar yanlış olacağını da biliyorum, özellikle de bu kadar çabuk.

Ama bir gecenin ne zararı olabilir ki? Hiçbir şey.

Ben de kendime bunu vereceğim. Tucker'la bir gece, hepsi bu. Ondan sonra, tekrar kim olduğumu bulmalıyım. Geçen yaz mezun olduktan sonra dönüşüğüm kişiyi seviyordum. Daha gürültülü, daha cesur ve daha dışa dönük olmaya başlamıştım. Ama sonra Tanner'la tanıştım ve kendimi boğulmuş hissettim, sanki tekrar kendimin kusursuz versiyonu olmam gerekiyormuş gibi. İşte ben buydum, Meek Maura, kendi gölgemden korkuyor ve birilerini hayal kırıklığına uğratmaktan kesinlikle dehşete düşüyordum.

Sanırım bu geceden sonra korkumu yendim. Çünkü Tanner'ı kesinlikle hayal kırıklığına uğrattım. Ve dürüst olursam, kendimi de.

Tezgâhı iterek elbisemi çıkarmayı bitiriyorum ve Tucker'ın kıyafetlerini giyiyorum. Aynaya son bir kez bakıyorum, bir elimi kapı koluna koyuyorum, son bir nefes veriyorum ve maskemin son katmanını da sıyrıp atıyorum.

Çünkü Tucker gibi ben de tam olmak istiyorum. Ve bunu başarmamda bana yardım edecek kişinin o olduğunu biliyorum.

"Winchester'lara aşık olmaya hazır mısın?" Ben oturma odasına geri dönerken genişçe gülümsüyor.

İnledim. "Sanırım."

Kanepeye tekrar oturmadan önce mutfaktan iki şişe şarap alıyorum çünkü bu gece alabileceğim tüm sıvı cesarete ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde.

Ben tekrar yanına yerleşirken Tucker bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Lamba kapanıyor ve kısa süreliğine karanlığa gömülüyoruz, ekran tekrar aydınlanana kadar ikimiz de nefeslerimizi tutuyoruz.

Maratonumuz başlıyor ve isteksizce de olsa diziyi sevdiğimi itiraf etmek zorundayım. Tüm o "kardeş" muhabbetiyle biraz klişe ama eğlenceli ve Tucker'la birlikte izlemekten keyif alıyorum. Onun on saniye arayla güldüğünü ve korktuğunu görmek çok sevimli. Karakterlere olan bariz bağlılığı da öyle.

Ne olduğunu anlamadan ikinci diske geçtik ve şarabımızın bitmesine bir kadeh kaldı.

"Bir shot yapmak ister misin? Bu şarap bana bir bok yapmıyor," diye teklif ediyor Tucker.

Bunu bir milisaniye kadar düşündüm. "Tabii. Daha önce hiç yapmadım, neden olmasın."

İtirafım karşısında sarsılmış gibi görünmüyor, bunun yerine sırtarak mutfağa yöneliyor. Elinde kehribar rengi sıvıyla dolu iki küçük bardakla hızla geri döndü. Hafif bir kahkaha attım, çünkü *tabii ki kadehleri vardı* ama şarap kadehleri yoktu. *Erkekler.*

"Ne olduğunu sorma. İç," diye talimat veriyor ve içkiyi bana uzatıyor.

Şerefe demek istercesine kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "İlklerle dolu bir geceye." Bardakları tokuşturuyoruz ve sıvı eğlenceyi geri atıyoruz.

Hemen öğürüyorum.

"Ugh! Bu da neydi böyle? Sanırım kusabilirim."

Tucker kıkırdıyor. "Jameson." İnledim. "İyi misin? Viski ve şarabı karıştırmak sana fazla mı geldi?"

Başımı salladım. "Ben böyle iyiyim. Benim için kusmak yok."

"Güzel," diyor ve bardağını yeniden doldurmak için mutfağa gidiyor. Odaya geri döndüğünde, "Daha fazlası için hazır mısınız?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve fincanımdaki şarabın geri kalanını yudum yudum içiyorum. Kendime yeniden dolduruyorum, büyük bir yudum alıyorum ve kanepeye uzanıyorum. Tucker kolunu bana doluyor ve hissettiğim karıncalanmanın şaraptan mı yoksa onun dokunuşundan mı kaynaklandığından emin değilim, ama her iki şekilde de hoşuma gidiyor.

"Maura," diyor titreyerek yeni bölümün beşinci dakikasında. Sesinde bunu duyabiliyorum. Pişmanlığı. Tıpkı benim gibi onu da yutuyor. "Ben çok-"

"Yapma," diye araya giriyorum. "Lütfen yapma. Bu senin hatan değil. Bu benim suçum. İlişkisi olan bendim ve daha iyisini biliyordum. Ben aldattım, sen değil."

Tucker oturduğu yerden iç geçiriyor, programı durduruyor ve bardağını masaya koyuyor. "Böyle mi söyledi? Aldattın mı?" diye soruyor, yüzünü bana dönerek. Başımı sallıyorum. "Onu seviyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ama mesele de bu. Bilmeniz *gerekir*. Düşünmeniz gereken bir şey olmamalı. Bu otomatik bir şey. Ya evet ya da hayır."

Gerçek bu. Öyle olmalı.

"O zaman hayır. Onu sevmiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı eğip kucağıma bakıyorum. "Hiç sevdim mi emin değilim."

Tucker yüzümü tekrar yukarı çekerek gözlerimi onunkilerle buluşturuyor. Gözünün ne kadar şiştiğini görünce irkiliyorum. Alkolün beni bu kadar duygusal yapmasından mı yoksa geçirdiğimiz boktan gecenin sonunda beni yakalamasından mı emin değilim ama ben farkına bile varmadan gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söylediğimi biliyorum ama *çok* üzgünüm Tuck." Burnumu çektim ve yanaklarımı sildim. "Bunların hepsi benim hatam. Kendimi çok kötü hissediyorum. Keşke... Keşke Tanner'a uzun zaman önce

onunla romantik bir ilişki yaşamak istemediğimi söyleseydim. Belki de

bu gece olmazdı. Belki de sizi içine soktuğum bu boktan durum bu kadar boktan olmazdı. Belki de son birkaç aydır olduğumdan çok daha mutlu olurdum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve Tucker beni kendisine yaklaştırıyor. "Hey," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Ağlama. Lütfen ağlama. Seni ağlarken izlemek canımı acıtıyor, özellikle de aptal kardeşim için. Sen-"

Yine sözünü kestim. "*Tanner* için ağladığımı mı düşünüyorsun?" "Yani, evet. Bu yüzden değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum esprisiz bir kahkaha atarak. "Ne kadar üzücü değil mi? Gözyaşlarımı erkek arkadaşım için değil, onun kardeşine karşı hissettiğim tüm bu aptalca ve kafa karıştırıcı duygular yüzünden döküyorum. Tüm bu sinir bozucu dürtülerim yüzünden. Ağlıyorum çünkü Tanner'ı incittiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama bittiği için kötü hissetmiyorum. Hem de hiç. Ağlıyorum çünkü ona çok daha önce bir şeyler söyleyecek cesareti kendimde bulmalıydım. Ama yapmadım çünkü ben korkak bir barış bekçisiyim. Çünkü mükemmel kız olma, mükemmel erkekle çıkma, herkesi mutlu etme ve beni neyin mutlu ettiğini umursamama gibi çılgınca bir arzum var." Sert bir nefes verdim. "Ben zayıfım, Tucker. Bu yüzden ağlıyorum. Kesinlikle zayıfım ve bu şekilde olmaktan yoruldum."

Söylenmemin ortasında bir yerde ayağa kalktım. Şimdi Tucker'ın dairesinin ortasında duruyorum, sallanıyorum çünkü alkolü *kesinlikle* hissedebiliyorum. Uyuşmuş hissediyorum ve bu iyi geliyor.

Tucker ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Bir metre iki santimlik boyu benim küçük bedenimin üzerinde yükseliyor. Ona bakıyorum, bakışlarında gördüğüm sıcaklık yüzünden bacaklarım titriyor. Ya da yine, belki de içkiden.

"Zayıf olduğunu mu sanıyorsun?" diye alay ediyor. "Seni ne kadar cesur bulduğum hakkında bir fikrin var mı? Annen tarafından sürekli aşağı çekiliyorsun ve baban tarafından görmezden geliniyorsun. *Her* zaman başkalarını kendinden üstün tutuyor, kendini başkalarının mutluluğu için fedakârlık yapman gereken durumlara sokuyorsun. Ama bunların hiçbirinden *asla* şikayet etmiyorsun. Yaptığın her şeyi başkaları için yapıyorsun ama kimse bunu bilmiyor çünkü insanları, onlar ne istiyorsa senin de onu istediğine inandırma gibi bir özelliğin var. Sen özverilisin." Tucker'ın gözleri birden parlıyor ve sırtıyor. "En sevdiğim kısmını bilmek ister misin? Mutlu olmadığında bile gülümsüyorsun. Ve bu özelliğini çok takdir ediyorum."

Gözleri az önce parladığı kadar çabuk kararıyor. "Yine de bundan yoruldun. Mükemmel kız ve arkadaş rolünü oynamaktan yoruldun. Ama birini incitmekten o kadar korkuyorsun ki bu maskenin arkasına saklanıp herkesin bunu yutmasını umuyor ve dua ediyorsun." Tucker bana doğru bir adım attı. "İnanmıyorum, Maura. Bir saniye bile inanmıyorum."

Kocaman bir nefes alıyorum, artık o kadar hissiz hissetmiyorum. Onun yerine, fark edilmiş hissediyorum. Ve bu hissiz hissetmekten çok daha iyi hissettiriyor.

"Tuck, ben... buna ne diyeceğimi bilemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Bana bir söz verebilir misin?" Yavaşça başımı sallıyorum, soracağı şey konusunda gerginim. "*Sen olacağım. Kendini mutlu et. Diğer herkesi siktir et. Mutlu ol. Mutlu ol.*"

Arkasındaki duvara bakıyorum ama cevap vermiyorum. *Ben* olmak mı? *Beni* mutlu etmek mi? Ben istiyorum. Değişiklik olsun diye herkes için değil de kendim için bir şeyler yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama yapabilir miyim? "Siktir et" deyip istediğim her şeyin peşinden gidebilir miyim?

Sarhoş Maura mı, ayık Maura mı, yoksa kafamın içinde başından beri var olan aynı kaltak mı emin değilim ama bir ses duyuyorum, "*Ona evet de Maura*" diyor. *Söyleyebilirsin. Söz ver.*

Ben de öyle yapıyorum.

"Tamam," diye söz veriyorum dürüst bir güvenle.

Sonra ben geri gidiyorum, çünkü Tucker ilerliyor. Duvara çarptığımda nefes alışım sert ve itici. Yüzüm sıcak ve karnımda yavaş, heyecan verici bir sarmalın başladığını hissediyorum.

"Seni öpeceğim," diye uyarıyor Tucker, ağzının benimkine çarpmasından sadece birkaç saniye önce.

Ve dünyam başıma yıkıldı.

Her şey bir anda oluyor. Kollarımı boynuna doladığımda Tucker'ın elleri belimi buluyor. Ayaklarım yerden kesiliyor ve bacaklarım otomatik olarak onun kalçalarına doğru yol alıyor. Ben Tucker'a bastırırken sırtım duvara çarpıyor ve o da bana bastırırken ağızlarımız birbirine kaynaşıyor. Dillerimiz düello ediyor ve dişlerimiz çarpışıyor ama bu ateşli, seksi ve olmasını umduğum her şey. Kalçaları içime doğru yuvarlanıyor ve ben inliyorum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve çeneme, oradan da boynuma doğru sert öpücükler kondurmaya başlıyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin," diye homurdanıyor. "Her lanet gün. Bana her baktığında seni öpmek, sana dokunmak istedim. Ve şimdi yapabilirim."

Dudaklarımı tekrar yakalıyor ve birbirimize daha çok dolanıyoruz. Günlerce öpüşüyoruz. Ya da saatlerce. Ya da dakikalarca. Hiçbir fikrim yok ama şu anda hissettiklerimin asla geçmesini istemediğimi biliyorum. Tucker'ı öpmemenin nasıl bir his olduğunu asla bilmek istemiyorum. Çünkü bu öpücük şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük değil. Bu öpücük, beni diğer tüm öpücükler için mahveden *öpücük*. Ve Tucker'dan geldiği için çok mutluyum.

Tucker'ın elleri gömleğimin eteklerini buluyor. Ağzımı bırakıyor ve duraklıyor, gözlerimle buluşuyor ve sessizce onu çıkarmamın sorun olup olmadığını soruyor. Başımı zar zor

hareket ediyor ve sonra bir anda başımdan aşağı yırtıyor. Tenlerimiz birbirine değdiğinde nefesim kesiliyor; onunki sıcak, benimki ise içtiğim içkinin etkisiyle nemli.

Bu düşünceyle duraksadım. *İçmek*. Bu gece çok fazla alkol aldım ve bunu yapmam gerektiğinden pek emin **d e ğ i l i m** . Ama istiyorum ve ayık olsaydım bunu yapmak isteyeceğimi biliyorum. Ama bunun bir önemi olmamalı, çünkü değilim.

Tucker tekrar eğiliyor. "Seninle ilgili her şey beni çağırıyor, Maura. Hepsini," d i y e fısıldıyor.

Kalp, boğazla buluşsun. Tüm tutarlı düşünceler, kapıyla buluşur. "Bir şey söyle. Herhangi bir şey."

"Neden senden uzak durduğumu sanıyorsun? Neden hafta sonları kendimi eve kapattım sanıyorsun? Hem seni isteyip hem de onunla birlikte olmaya dayanamıyordum. Kendimi çok yanlış hissettim."

Tucker bana bakıyor, gözleri alev alev yanıyor ve nefesleri düzensiz dalgalar halinde geliyor. "Peki ya bu? Bu nasıl hissettiriyor, Maura?"

"Doğru. *Çok* doğru hissettiriyor."

part two
him

Chapter Thirteen

"Dostum! Bu ne lan!"

Bu Gaige, benim (ikinci) en iyi arkadaşım ve oda arkadaşım. O şu anda duşta ve ben de işemek için kapıdan içeri daldım. Tabii ki aletim çalışmıyor çünkü büyük bir ereksiyonum var, bu yüzden oturmak zorundayım. Hanımlar, bilmiyorsanız söyleyeyim, bu yasal bir şey. Kalkırken işemek acı verir ve bazen oturmak işe yarayan tek şeydir. Evet, odada başka bir erkek varken yapmak zorunda kalmak çok garip ama gitmeniz gerekiyorsa gitmelisiniz.

"Oturma odasında neden iki boş şarap şişesi, bir paket cips ve yarısı yenmiş bir pint dondurma olduğunu açıklamak ister misin?" diye sesleniyor perdenin arkasından. Anlaşılan onun huzurlu düşünü mahvetmişim.

Cevap olarak homurdanıyorum çünkü bu pislik konuşmalarıyla durumu daha da rahatsız edici hale getiriyor.

"Neden, Gaige, gelmiş geçmiş en iyi oda arkadaşı, çünkü yatıya kalmıştım. Muhtemelen sarhoş bir pijama partisi," diye alay ediyor Gaige, benim gibi konuşmaya çalışarak. Normal sesine geri dönüyor. "Ne? Yok artık! Kim olabilir ki? Neredeyse bir yıldır özlemini çektiğin kız mı?" Ve tekrar "benim" sesime. "Evet, kardeşim. Bu o." Tekrar onun sesine. "Maura'ya benim için 'selam' de. Ya da daha iyisi-" dramatik etki için duraklıyor ve sonra bağırıyor, "HEY MAURA!"

Perdeye yumruk attım ve inlediğini duydum. *İyi oldu. Umarım önemsiz bir yumruktur.*

"Kes şunu, pislik. Hâlâ uyuyor. Zor bir gece geçirdi." "Zor mu? TMI, dostum."

Cevap olarak homurdandım.

"TMI'dan bahsetmişken, duş alıyorum-" Gaige perdeyi aralayıp bana bakarak söze başladı. "Vay be. Yüzüne ne oldu böyle?"

Dokunmak için otomatik olarak uzanıyorum ve temas edince irkiliyorum. *Hay sikeyim.* Neredeyse kardeşimin dün gece partide beni yumruklamasını, bir pislik gibi davranmasını ve bizi aldatmakla suçlamasını unutuyordum. Harika bir geceydi.

Sonra gülümsedim, çünkü harika bir geceydi. Punçtan sonra Maura ve ben partiyi terk ettik ve içki gecemize başlamak için Mic's'e gittik. Çabucak

iki şişe şarap ve beşte bir Jameson içtik. *Sikimin benden nefret etmesine şaşmamalı.*

"Tanner bana yumruk attı," diye mırıldandım.

"O ne!" Gaige bağılıyor ve ben öfkeyle kapıya doğru ilerliyorum. "Kahretsin, özür dilerim. Ama sana *yumruk mu attı*? En azından sen de ona karşılık verdin mi?" Başımı sallıyorum. "Sen lanet bir korkaksın."

Ona sırtıyorum. "Bu mor gözle çok fena görüldüğümü düşünüyorum."

"Dostum," diyor bana burnunu kırıştırarak. "T u v a l e t t e otururken kimse kötü görünmez."

Bu sefer yumruğumla temas edemedim yoldan çekiliyor.

Sonunda işemeyi başarıyorum, ellerimi yıkıyorum ve çıkarken ışık d ü ğ m e s i n i kapattığımdan emin oluyorum, Gaige her yerdeki denizcilere paraları için iyi bir koşu vermeyi başarırken gülüyorum.

Kapı aralığında durup yatağımdayatan güzel kadına hayranlıkla bakıyorum. Sarı saçları dağılmış, yastığının üzerine yayılmış ve battaniyeler garip bir şekilde etrafında toplanmış, çıplak bacakları dışarı çıkmış. Salyaları akıyor ve hafifçe horluyor olsa da, önümdeki bu manzara beni gülünç derecede mutlu bir adam yapıyor.

Gaige haklıydı. Neredeyse bir yıldır gizliden gizliye Maura'nın hasretini çekiyorum. Onunla ilk ilgilenmeye başladığımda, o sadece sabahları kafein alan sıradan bir üniversite öğrencisiydi. Sonra en iyi arkadaşımın aşık olduğu kızın en iyi arkadaşı oldu. Sonra da kardeşimin kız arkadaşı oldu.

Bu sonuncusu beni uzun süre uzakta tutan şeydi.

Ta ki tutmayana kadar.

Maura'yla resmi olarak Tanner'la tanıştığı gün Clyde'da tanıştım. Onu gördüğümde zamanın durduğuna yemin edebilirim. Onu birkaç haftadır Perk'te görmemiş olmama aldırmandan göğsüme görünmez bir iplikle bağlıydı ve ne zaman yanıma gelse göğsümün kafesine çarpmasına neden oluyordu. O anda, onun geçmişi, bugünü ve geleceği hakkında her şeyi bilmek istedim. Ona sahip olmak *zorundaymışım* gibi hissettim. O *benimmiş* gibi hissettim.

"Bu o. İşte o kız." Tanner kimden bahsettiğimi sordu, ben de başımı ona doğru salladım ve "O. O kız" dedim.

Kardeşim, tam bir ahmak gibi, "Lanet olsun, kardeşim. Evet, o doğru kişi. Yatağıma girecek olan. Bir hafta veriyorum."

Kabul ediyorum, ona siktirip gitmesini söylemeliydim, bana sesleniş şeklini savunmalıydim ve muhtemelen onun hakkında böyle konuştuğu için kıcına tekme basmalıydim. Ama yapmadım. Söylemedim çünkü gözleri

Tanner'da karar kıldım, benim gibi biriyle çıkmanın onun gibi biri için söz konusu olmadığını biliyordum.

Maura ve benim için hem son hem de başlangıçtı.

Ta ki artık öyle olmayana kadar.

İzninin geri kalanında benim istediğim kıza çok düşkün olduğum için kardeşimden uzak durduktan sonra, düzenli olarak planlanmış hayatıma geri döndüm. Müzik, iş, arkadaşlar. Ama Rae ile birlikte kısa sürede iyi bir arkadaş olan havalı bir adam Perry ve Maura da geldi. Doğal olarak arkadaş çevremiz genişledi. Bu da kardeşimin gitmesi ve üsse dönmesiyle Maura'nın yalnız kaldığı anlamına geliyordu.

Bir müzisyen olarak insanları okuyabildiğimi söylememe izin verin. Diğer insanların göremediği şeyleri görebiliyorum. Maura'da da durum farklı değildi.

İlk başta mutluydu. Sonra üzgündü. Sonunda, gitmişti. Grup toplantılarımıza gelmeyi bıraktı ve Rae'ye göre izin günlerinde evden neredeyse hiç çıkmıyordu. Onun yavaş yavaş kendi kabuğuna çekilmesini izledim, diğer herkes hayata o kadar dalmıştı ki bunun olmasına izin verdiler.

Bunun olmasına izin vermekten yoruldum.

Birbirimizle yaptığımız bu garip yavaş dans birkaç ay önce onu kardeşim için ağlarken bulduğumda başladı. Tanner'ı aradım ve yirmi dakika boyunca ona nasıl daha saygılı davranması gerektiğini anlattım. Bağırıp çağırımların hiçbirini kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı, ben de Maura'nın sevgiyle söylediği gibi onu takip etmeye başladım. Haftalar boyunca onu yemeğe götürmeme sürekli hayır dedi. Sonunda Mic's'te bir performansla başlayarak (çünkü hatunlar müziği sever) hayatına girdikten sonra onu yıpratmayı başardım.

Onu cezbeden kısmın en başından beri her şeyimi ortaya koymam olduğuna inanmak istiyorum. Bence Maura'nın dışarıda başka birinin onu olduğu gibi gördüğünü bilmeye ihtiyacı vardı ve ben de bunu yaptım. Onun maskesinin ardını görebildiğimi bilmesini sağladım. Çatlamasını, açılmasını s a ğ l a d ı m .

Ama asıl önemlisi? Yol boyunca bir yerlerde ona kalbimi verdim. Kendisi olmasına yardım etme girişimim sırasında, tutduğum o parça bir şekilde ona teslim edildi.

Kendimi ona kaptırdım. Ne kadar da ironik.

Ona karşı hissettiğim tüm duyguları harekete geçirmek istesem de bunu yapmadım çünkü o hâlâ kardeşimle birlikteyken bunu yapamazdım. Ve Tanrım, bunu çok istiyordum. Onu öpmek istediğim o kadar çok an oldu ki, neredeyse öpecektim! Ona sarılmak ya da sadece onu arayan bir erkeğin fısıldamasına izin verilmesi gereken şeyleri ona f ı s ı l d a m a k i s t e d i ğ i m a n l a r o l d u .

Ama dün gece itibariyle, artık onun değil.

Çünkü Maura da kalbini bana teslim etti.

Uzun lafın kısası, yumruk yedim, sarhoş olduk ve kıyafetlerim çıktı.

İşte b u r a d a y ı z . Ben bir sürünge olarak bu güzel kadının uyumasını izliyorum ve o da sonunda bana her şeyini açıyor.

Arkasından tekrar yatağa girdiğimde, hemen bana doğru bastırıyor ve horlamaya devam ediyor. Bu hareketine gülümseyerek onu uykuya kadar takip ediyorum.

Aletimin yatak arkadaşına bastırmasıyla uyandım.

"Neden erkekler her zaman ereksiyonla uyanır?" Yumuşak, kadınsı bir ses duyuyorum.

Bir kahkaha atarak ona yıllar önce sabah odununu sorduğumda aldığım cevabın aynısını veriyorum. "Çünkü uyku o kadar güzel ki siklerimiz 'Bu yatağı becermek istiyorum' diyor. İşte bu yüzden."

Gülüyor ve üzerimde kıpırdanıyor.

"Kadın," diye uyarıyorum, sesim ve iniltilim yüzümü gömdüğüm yastık tarafından boğuluyor. "Kes şunu. Bunu olduğundan çok daha utanç verici hale getiriyorsun."

Bir kolumu minik beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Saat kaç?" Esniyor.

"Çok erken."

Gerindiğini ve komodinime doğru uzandığını hissediyorum. Neye uzandığından emin değilim, çünkü orada olan tek şey dün gece onun için hazırladığım su ve Advil. İlk kez sarhoş olduktan sonra başının ağrıyacağını düşünmüştüm.

"Hadi," diye yalvarıyor. "Bırak beni. Saatin kaç olduğuna bakmam lazım." "Olmaz. Beni kendinden uzaklaştırman gerekecek."

Kolumu tutuyor, tüm gücüyle beni üzerinden itmeye çalışıyor. Ama işe yaramıyor. Ne kadar zorlandığı konusunda kendimi kötü hissetmeye başlıyorum, bu yüzden yumuşuyorum ve kolumu kaldırmasına izin veriyorum.

İşte o zaman beni neredeyse küçük ikiz yataktan itiyordu.

"Bu ne lan, Maura!" Bağırıyorum, çünkü beni çok korkutuyor. Kendimi düzeltiyorum, neredeyse ona doğru yaklaşıyorum ve tekerleklerin dönmeye başlamasını izliyorum. Dün geceyi hatırlıyor.

Ve pişmanlık duyuyor.

Kalbim anında kırılmaya başladı. *Pişman oluyor. Pişman olmasını* istemiyorum. İstemesini istiyorum. *Beni istemesini* istiyorum.

Tekrar göğsümü itiyor, ben de o yataktan fırlarken doğruluyorum ve onun - ya da benim mi demeliydim- giysilerini tekrar giymeye başlamasını izliyorum.

İçimi çektim ve aşırı tepkisini ikna etmeye çalıştım. "Maura."

Etrafta deli gibi koşturmayı bıraktı ve belki de dün gece hiçbir şey olmadığını anladı diye düşünüyorum. Ama yanılmışım.

"Biz... biz yapamayız," diye fısıldıyor. "Yapamayacağımızı biliyorsun."

"Maura," diyorum yine usulca, o giyinmeye devam ederken.

"*Lütfen.*" Başını sallıyor ve ayakkabılarını giyiyor. "Hayır."

Birden anladım. Suçlu hissediyor. Çok erken olduğunu düşünüyor. Onun düşüncesi geçerli çünkü çok erken.

"Onun yüzünden mi?" Ben soruyorum.

"Özür dilerim. Bu... bu bir hataydı. *Büyük* bir hataydı. Özür dilerim," diyerek kalbimi daha da kırıyor, kapı kolunu çeviriyor ve hızla dairemden kaçıyor.

Peşinden koşmam on saniyemi aldı.

"Bu da ne..." diyor Gaige, banyodan çıkarken havluyla kaplı kışının yanından geçerken.

"Neden hâlâ çıplaksın? Üzerine bir şeyler giy!" Omzumun üzerinden bağırlıyorum.

Ön kapımı açıp küçük koridordan aşağıya doğru koşmaya hazırlanırken o l d u ğ u m y e r d e duruyorum.

O k ır ı l m ı ş . O *kadar* kırılmış ki koridorda dizlerinin üzerinde oturmuş hüngür hüngür ağlıyor. Her acı dolu hıçkırıktaki vücudu titriyor ve ürperiyor.

Çekingen bir tavırla ona doğru yürüyorum ve çökmüş halinin yanında diz çöküyorum. "Maura," diyorum nazikçe. Cevap vermiyor, onun yerine hıçkırmaya devam ediyor.

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bir yanımda onun nereden geldiğini ve neden bu kadar kötü hissettiğini anlıyor. Suçluluk duygusunu anlıyorum çünkü ben de hissediyorum.

Ama aynı zamanda *hissediyorum*. Onun için. Kardeşimi daha fazla incitmek istemesem de Maura'yı istiyorum ve bunu inkâr etmeye devam edemem. Sevildiğini ve önemsendiğini hissetmesini istiyorum. Tüm potansiyelini ortaya çıkarmasını istiyorum. Her şeyi onun için istiyorum.

Ve bunu aldığı anda yanında olmak istiyorum.

"Bana bak." Bakışlarımla buluşana kadar çenesini yukarı çekiyorum. Gözleri şiş ve kırmızı, burnunun ucunda sümük oluşuyor. Yine de çok *güzel*.

Bana bakıyor; gözleri mavi ve kederli. Yenilmiş, kederli görünüyor. Kafasından geçen düşünceleri neredeyse okuyabiliyorum. *Aldattın, diye* düşünüyor. *Sen iyi biri değilsin. Korkunç bir insansın. Sen bir fahişesin. Baktan ailenin her zaman söylediği gibisin.*

"Dur," diyorum ona. "Düşündüğün her şeyi düşünmeyi bırak. Dün gece hiçbir şey olmadı. Birlikte uyumadık. Öpüştük. Hem de çok. Çok fazla içtik ve kontrolden çıkmadan durduk."

"Biliyorum," diye burnunu çekiyor. "Her şeyi hatırlıyorum. Bu yüzden çok acıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu neden acıtıyor?"

"Çünkü çok erken, Tucker. Hem de *çok* erken. Birkaç hafta boyunca üzgün ve hüzünlü olmam, bir ton dondurma yemem ve eski tarz Taylor Swift şarkıları dinlemem gerekiyor. Mutlu hissetmemeliyim. Doğal hissetmemeliyim. Bu yanlış. Yanlış olan *biziz*."

Bu kadar isteksiz davranması karşısında içimde kaynamaya başlayan öfkeyi yutuyorum. Kafasının karışık olduğunu anlıyorum. Tanner yüzünden bana karşı bir şey hissedemediğini anlıyorum. Ama bunu istediğini de biliyorum. Ve benim için, bu onu bu *şeye* bir şans vermeye ikna etmek için yeterli.

"Dün gece söylediğin bu değildi, Maura. *Doğru* olduğunu söyledin. Doğru hissettiğimizi söyledin. Şimdi bunu inkâr etme." Hâlâ ikna olmadığını anlayabiliyorum, o yüzden devam ediyorum. "Bir söz verdin. Neydi o söz?"

Başını tekrar eğiyor ve fısıldıyor, "*Ben* ol. *Beni* mutlu et." "Peki seni ne mutlu eder?"

Birkaç dakika sürüyor ama sonunda bana bakıyor, elektrik mavisi gözleri artık eskisinden çok daha az bulanık. *Lütfen beni söyle. Lütfen beni söyle.*

"Sen."

Tuttuğum nefesi dışarı vererek onu kollarıma çekiyor ve sıkıca sarılıyorum. "Bunun olmasına izin ver, Maura. Kalbinin sesini dinlemelisin."

Bana karşı başını salladığını hissediyorum. "Tamam." "Bunu mu demek istiyorsun?"

"İstiyorum," diyor ve gözlerindeki son yaşları da siliyor. "Ciddiyim, Tuck. Ama biraz zaman alırsa bana kızma. Takip etmemeye o kadar alıştım ki *nasıl yapacağımı* bilmiyorum."

İyi bir noktaya değindi, daha önce düşünmediğim bir şey. İkimiz de her zaman o insanlardık, herkes için her şeyi bir kenara bırakan insanlar. Ama ya artık o insanlar değilsek? Ya sonunda kendimiz için bir şeyler yapsaydık?

Aklıma bir fikir geldi.

"Bak ne diyeceğim, müzik işini tam zamanlı yapmak için ciddi bir çaba göstereceğim." Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama elimi kaldırıp onu susturuyorum. "Daha işim bitmedi. Tüm bunları yapacağım, ama *sadece* sen de yaparsan. Kullanmak istemediğin saçma bir diploman mı var? Başka bir tane al. Hayalini kurduğun bir işin mi var? Peşinden git. Ne olursa olsun. Bunu gerçekleştirmek için çalışacağız. *Birlikte*."

"Birlikte ne olarak?"

"*Biz* olarak."

Maura birkaç dakika boyunca teklifimi düşünmüş gibi görünüyor, kaşları konsantrasyon içinde birbirine kenetleniyor ve dizlerini göğsüne çekerek duvara yaslanıyor. Ben de onun duruşunu taklit ederek olası tüm cevapları gözden geçirmesini izliyorum.

"Yani sen müziğin peşinden gideceksin ve ben sadece mutlu mu olacağım?" Başımı sallıyorum. "Ve birbirimize yardım edeceğiz? Ne olursa olsun?" Başımı bu kez daha yavaş *sallıyorum* çünkü bu beni biraz endişelendiriyor. "Anlaştık."

Omzuna vuruyorum. "Güzel. Zaten sen evet diyene kadar seni yalnız bırakmayı planlamıyordum."

"Beni yine takip edecek miydin?"

"Eğer mecbur kalırsam."

O gülüyor ve benim içim sıcacık oluyor. Ama bu yeni bir şey değil çünkü onun gülüşü bana bunu hep yapıyor.

Gülümsemesi, bulutlu bir günde başını dışarı çıkaran bir güneş ışığı gibidir. Gülüşü dingin. Ve ağladığında, gözyaşları bir kasırga sırasında dalgalı dalgalar gibi göğsüme çarpıyor. O sevimli homurdanma hareketini yaptığında bile kalbim onun için çarpıyor. Onun yanında her zaman çok daha fazla *hissediyorum*. O yanımdayken hayattaki tüm sıradan anlar olağanüstü anlara dönüşüyor.

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca koridorda oturuyoruz, hiçbirimiz hareket etmiyor ya da konuşmuyoruz. Oturur, plan yapar ve hayal kurarız. Sessizliğimiz bir bağ, bir söz, bir anlayış olarak etrafımıza yerleşiyor.

"Teşekkür ederim."

Küçük, sessiz sözleri karşısında başımı ona doğru eğiyorum. "Ne için?" "Her şey için. Beni zorladığın için. İhtiyacım olduğunda bana yer verdiğin için. Olduğum için

Orada. Her şey için. Sen iyi bir arkadaşınsın, Tuck."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum. *Arkadaş. Sanırım öyle olmamızı istiyor.* Boğazımdaki ani yanmayı yutkunarak bastırıyorum ve sessizce yanımda bir şişe su olmasını diliyorum. "Biz bu muyuz?"

Niyet ettiğimden çok daha sert çıktı, bu yüzden Maura irkildiğinde şaşırmadım. *Harika hamle. Ona ne kadar büyük bir pislik olduğunu göster. Lütfen, ona Tanner'ı hatırlat. Harika bir oyunun var, ahmak.*

"Arkadaşlar. Şimdilik," diyor. "Birbirimizden hoşlandığımız bir sır değil, Tucker. Ben senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve eğer sen de benden bunun yarısı kadar hoşlanıyorsan, bu da çok fazla demektir." Bir sonraki söyleyeceği şey için daha dik oturuyor. "Sanırım - ne tür insanlar olduğumuzu düşünürsek - birbirimize bu kadar bağlı olmadığımız zaman büyük isteklerimizin peşinden gitme şansımız daha yüksek olur. Anlıyor musunuz? Yani. Arkadaşız. Şimdilik. Arkadaş gibi davranıyoruz. Etiket yok. Sanırım onlara hesap vermek zorunda olmasaydık bizim için daha kolay olurdu."

İç çekiyorum çünkü muhtemelen haklı. Bir şeylerden vazgeçmeye çok yatkınız ve ikimizin de diğeri için bunu yapmasını istemiyorum.

Ona sırtarak "Hala öpüşebilir miyiz?" diye soruyorum.

Maura gözlerime bakıyor, gözlerinde bir muziplik kıvılcımı var ve yüzünü a s m a d a n cevap veriyor. "Tabii ki."

Sonunda daireye geri döndüğümüzde Gaige küçük mutfak masasında oturuyor, tamamen giyinmiş ve kahvesini yudumlıyor. El ele tutuştüğümüzü da ekleyeyim.

"Bağırış çağırış duymadım. Ya da çığlık. Ya da inleme. Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Biliyor musun, bu kadar yakışıklı bir adam için kesinlikle sinir bozucu olabiliyorsun," diye homurdandım. İsteksizce Maura'nın elini bırakıp kafein almak için tek fincanlık kahve makinemize doğru yöneliyorum. Maura'ya bakıp sessizce bir fincan isteyip istemediğini soruyorum ve başıyla onaylıyor.

Omuz silkiyor. "Bir kusurum olmalıydı, sanırım." Gaige bakışlarını şu anda masada kendisiyle birlikte oturan Maura'ya çeviriyor ve göz kırpmıyor. "Günaydın."

Beni işaret ediyor ve onun hüzünlü flört girişimi karşısında inliyor. "Dediğini destekliyorum."

"Hepsini kazanamazsın."

"Ya da herhangi biri," diye mırıldanıyorum, iki fincana da krema ve şeker doldururken.

"Ee, Gaige," diye araya giriyor Maura, o bana daha fazla şımarıklık yapamadan. "Duyduğuma göre diğer elli kusur işinin yanı sıra zaman zaman dövme sanatçılığı da y a p ı y o r m u ş s u n ."

Gaige bana doğru bir bakış fırlatıyor ve homurdanıyor.

Oda arkadaşım özel bir insandır. Hem de çok özel. Onun hakkında bildiklerimi sadece en iyi arkadaşlarımdan biri olduğu için biliyorum. Ve her şeyi öğrenmem yıllarımı aldı. Temel bilgiler: Sessiz, sadık ve çok çekici biri. İhtiyacımız olduğunda benim ve Hudson'ın sağduyulu sesi gibi davranıyor ve fazla meraklı olmadan her zaman tavsiyelerde bulunuyor. O çok iyi bir arkadaş ve bana ihtiyacım olan gerçeklik kontrolünü her zaman yaptığı için hayatımda olduğu için şanslıyım.

"Boş ver, ahbap. Eninde sonunda öğrenecekti."

İki fincan kahveyi bırakıp karşısına oturuyorum. İç çekip elindeki fincanı itiyor, sandalyeye geri oturuyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Maura'ya sert bir bakış fırlattı. "Sessizlik. Senden istediğim de bu. Bu iyi saklanmış bir sır ve öyle kalmasını tercih ederim."

Maura parmaklarını dudaklarının üzerine kapatıyor. "Benimle güvende." Öne doğru eğilip ellerini birleştiriyor ve çenesini parmaklarının ucuna dayıyor. "Ama sormak zorundayım, neden bunu bir sır olarak saklıyorsun? Çok yeteneklisin."

"Biliyorum," diyor ukala bir tavırla, öne doğru eğiliyor ve sorusunu görmezden gelirken ona külot-pleaser gülümsemesi olarak bildiğim şeyi veriyor.

"Ve işin bitti," diyorum, kendim öne doğru oturarak. "Bir yere git. Uzaklara. Çok uzakta."

Gaige kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Şimdiden onun üzerine mi işiyorsun, Tuck? Seni hiç bölgeci bir tip olarak düşünmemiştim."

Homurdanıyorum. "Keşke seni hiç pislik olarak görmediğimi söyleyebilseydim, ama... görünüşe göre haklıymışım."

Göğsünü tutuyor, kalkıyor ve kirli fincanını bulaşık makinesine koyuyor. "Hissediyorum, dostum. Tam hissediyorum."

Ayrılırken Maura'ya dönerek, "Eğer müsait olursan Çarşamba günü bir randevum var" diyorum.

"Daren Darren ile mi? Tabii ki öyleyim!" diye bağırıyor yumruklarıyla havayı pompalarken.

"Sakin olun. Büyük bir şey değil, sadece bir ön görüşme. Onunla imzalamak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Bence iyi olabilir. Ama berbat olursa, gideriz." "*Biz*, ha?"

Bana imalı bir gülümseme veriyor (tamam, gerçekten öyle mi emin değilim ama kulağa hoş geliyor) ve "*Biz*" diyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona dürüstçe. Yüzündeki sırıtiştan onun da hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. O cevap vermeden önce, "Bu gece çalışıyor musun?" diye soruyorum.

"Saat dörtte," diye başını sallıyor. "Neden? Beni takip etmeye mi geleceksin?" Sırıtışımı gizlemeye çalışmıyorum ve "Elbette" diyorum.

Chapter Fourteen

"Takip etme konusunda sadece şaka yapıyordum, Tucker," dediğini duyuyorum yanımdan. "Evet, ama ben yapmıyordum," diye karşılık veriyorum.

Maura kıkırdıyor ve kollarını masaya dayıyor. Gözlerim otomatik olarak onun ağzına kayıyor. Bu sabah uyandığımdan beri tek düşündüğüm onu tekrar öpmek. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar. Çünkü dün gece yeterli *değildi*. Yakınından bile geçmedi.

Kollarımdaki hissi çok iyiydi. Olağanüstü. Harikaydı. Muhteşem. Buraya bir sıfat ekleyin, tam olarak buydu. Ama sonra alkolün neden olduğu öpüşme seansımız sırasında kafam yeterince boşaldı ve ikimiz de aylana kadar birbirimizin kıyafetlerini çıkarmamamız konusunda ısrar ettim. Centilmen ve aptal, işte ben buyum.

Uyandığımdan beri tek istediğim onu daha fazla öpmekti ve bunu bu sabah yapmam gerekiyordu. Ama bu hiç olmadı çünkü ağlayarak kaçtı. Sonra konuşmamızı yaptık ve hepsi bu kadar. Kahvelerimizi bitirdikten kısa bir süre sonra Maura'yı eve götürdüm, araba hala çalışır durumdayken kapıya doğru kaçtı ve beni üzgün ve şaşkın bir halde bıraktı.

"N'aber çocuklar? Öylece takılıyor musunuz yoksa?" diye sorarak beni sersemliğimden kurtardı.

Hudson ve ben hafta içi yerine bu akşam bira ve kanat yemeye gitmeye karar verdik, çünkü benim toplantım var ve onun da Joey ile bütün hafta softball antrenmanı var.

Hudson, "Rae ve Joe kız kıza bir gece geçiriyorlar, biz de bu gece fırsatımız varken sıvışalım dedik," diye cevap veriyor. Kaypak gözlerle barı tarıyor. "Burada değil, ha?"

Clarissa'dan bahsediyor, hepimizin tüylerini diken diken eden süper sürtük garson kızdan. Geçmişte Hudson'a karşı oldukça saldırgandı, bu yüzden Hudson her zaman onun yakınında bulunmaktan kaçınmaya çalışıyor.

"Güvendesin. Bu gece izinli."

"Evet, muhtemelen sakso çekmekten."

"HUDSON!"

Bağırıyorum.

"Lanet olsun. Yüksek sesle mi söyledim?" diye inliyor, başını kısa bir süre ellerinin arasına alıyor, sonra kaldırıp Maura'ya ters ters bakıyor. "Hepsi arkadaşının suçu!"

"Arkadaşım mı? Onunla yaşıyorsun!"

"Sadece brownie'lere kızmayı bıraksın diye sordum," d i y e yalan söylüyor. Çünkü kabul edelim, Rae'ye o kadar aşık ki mide bulandırıcı.

Maura güler ve devam eder. "Elbette. Ne alırsınız? Bira, peynir kızartması ve kanat mı?"

"Evet," diyoruz aynı anda.

Masaya iki kez vuruyor ve geri çekiliyor.

O uzaklaşırken Hudson rahat sırtışını bıraktı ve bana baktı. Sert. Sanki bir şey arıyor gibi.

Onun bakışları altında gergin bir şekilde yer değiştiriyorum. "Ne yapıyorsun, dostum?" "Yüzüne ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Oh, evet. Morarmış gözüm. *Neredeyse* yine unutuyordum.

"Tanner," diye mırıldandım.

"Detaylar. Yani Rae sana vurulduğunu söyledi ama ben detayları istiyorum. Sonra da Tanner'a ne zaman yumruk atacağımı söylemeni istiyorum."

Gülüyorum çünkü Hudson'ın yıllardır Tanner'ı yumruklamak için can attığını biliyorum, çünkü birbirlerinden nefret ediyorlar. Tanner, Hudson ve benim ondan daha çok kardeş gibi olmamızdan nefret ediyor. Hudson da Tanner'dan nefret ediyor çünkü Tanner zamanın yüzde doksan dokuzunda tam bir pislik.

"Bu grupta hiçbir şeyin özel olmamasına bayılıyorum," diye alay ediyorum.

"Değil mi? Her şeyi ilginç kılıyor," diyor, sanki söylediklerimde ciddiymişim gibi.

"Her neyse, dün gece Maura'yı boktan ailesinin boktan yemeğine götürdüm. Tanner gelmeye karar verdi ve sonra da bana yumruk attı."

"Çünkü kız arkadaşını sevdiğini biliyor."

Karşımda oturan başka biri olsaydı, muhtemelen göğsümü şişirir ve duygularımı inkar ederdim çünkü erkekler duyguları hakkında konuşmazlar ya da bunun gibi bir şey. Geçiştirir ve yoluma devam ederdim. Ama o Hudson ve bu saçmalığı yapacağım son kişi o.

"Temel olarak."

"Ve sen de ona karşılık vermedin çünkü..." Hudson sözünü kesiyor.

"Kıçımın üstüne yığıldığım için mi? Herif ağırlık falan mı çalışıyor?" diyorum, parmaklarımı hafifçe şişmiş yüzümde gezdirerek.

Hudson'ın benim ukala yorumuma cevap vermesi biraz zaman alıyor ve cevap verdiğinde de duymayı beklediğim şey bu değil.

"Sorun olmadığını biliyorsun, değil mi? Senin onu sevmen sorun değil. Onun seni sevmesi de sorun değil."

Kaşlarıım çatılıyor ve dudaklarıım şaşkınlıkla büzülüyor. "Ama nasıl? Bunların herhangi biri nasıl iyi olabilir?"

Hudson omuz silkiyor. "Çünkü aşk boktan bir şey, Tuck. Kesinlikle boktan. Aşk vurduğunda, hayatta nerede olduğun umurunda değildir. Başka biriyle ilişki içinde olup olmaman umurunda değildir. Aşk sadece hissedilmesi, onaylanması gerektiğini bilir. Aşk sadece *olmak* ister. Ve bu sorun değil. Buna izin vermelisiniz. Ne olursa olsun."

Ona boş boş bakıyorum, hâlâ anlamıyorum.

Huffs. "Rae ile tanıştığım zamanı hatırlıyor musun? Kendi evime taşınmaya, Joey'i, dükkânı ve diğer her şeyi idare etmeye çalışıyordum. Bir ilişkiye hazır değildim. Ama bir tane buldum. Aşk beni orospu yaptı ve bunun için çok minnettarım. Ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım en iyi zamanda geldi. Ve ne kadar çocuk istemediğini hatırlıyor musun? Geçen gece Joey bir gün evde bir bebek olup olmayacağını sordu ve Rae çıldırmadı. Hiç çıldırmadı."

Duraksıyor, sanki günlerdir ilk kez güneş doğmuş gibi gülümsüyor.

"Aşk lanet olası bir mucize işçisidir," diye devam ediyor. "Ve en kötü kabusunuzdur. Ama sonunda kaçınılmazdır, çünkü o küçük aşk tanrısı seni bulduğu anda işin biter. Hatasız olmayacak ama senin olacak. O yüzden olduğu gibi kabul et."

Onu şimdi biraz daha iyi anladığım için başımı sallıyorum. Aşk umursamaz. Sadece gerçekleşmesini ister ve Maura ile benim aramda olanlar ikimiz için de iyi olabilir. Hissettiklerime en az onun kadar ben de engel olamam. Buna k a t l a n m a l l ı ve ilerlemeliyiz. Olması gereken buysa her şey yerli yerine oturacaktır.

"Sağ ol dostum. İçimden bir ses bu moral konuşmalarından birkaçına daha ihtiyacım olabileceğini söylüyor." "Aman Tanrım. Bir ilişkiye g i r i y o r u m ve birdenbire o adam oluyorum."

Şakalar.

Ona bir paket şeker fırlattım. "Kapa çeneni, göt herif."

Bir koşucu geldi ve biralarımızı çabucak bıraktı. Hudson beni rahatsız etmeye başlamadan önce Maura'nın hangi cehennemde olduğunu düşünecek zamanım olmadı.

"Şimdi bana çarşambadan bahset."

"Tanrı aşkına, bu iki kız birbirlerine ne kadar hızlı bilgi aktarıyor?" "Hızlı, dostum. Makyaj yaparken Rae'yi Maura'ya mesaj atarken yakaladığıma eminim.

bir kez seks. O sırada."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Ciddi misin?"

Hudson gülmekten kırılır. "Hayır, seni aptal. Ama gerçekten, bilginin ortaya çıkmasından birkaç saat sonra."

Alçak sesle ıslık çalarım. "Lanet olsun."

"Evet," diyor. "Yani. Çarşamba."

Hafifçe yüzümü buruşturarak ona "Bir tanışma toplantım var. Gerginim ama eminim her şey yoluna girecek."

"Bu sefer dudaklarını kıcımdan çekip gidecek misin?"

Yüzüm kızardı çünkü...ne? Nereden biliyor ki?

Hudson küçük bir kahkaha atar. "Ne? Bektan hayatımı temizlememe yardım etmek için burada kaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyorum. Ve bunun için seni hem seviyorum hem de senden nefret ediyorum. Ama artık hayatına devam etme zamanın geldi. Yoksa sıkık."

"Yoksa" kısmına gülmekten kendimi alamıyorum. Bakışlarına karşılık veriyorum ve "Seni görüyorum." diyorum.

"Ben de seni görüyorum."

"Çıkmamın sakıncası olmadığına emin misin?" Hudson soruyor.

Rae arayıp Joey'nin gece dışarıda olduğunu söyledi ve sekiz yaşındaki çocuğunuz gece uyuyorsa, bundan faydalanırsınız.

"Yok, iyi eğlenceler," diyorum kaşlarımı oynatarak.

Gözlerini kısıyor. "Diğer gözünün de uymasını ister misin?" "İstemezsin."

"Böyle düşünmen çok hoş, Tuck," diyor ve parayı atıp kapıya doğru yönelirken sırtımı sıvazlıyor.

En iyi arkadaşım ona biraz hareket getirmek için giderken başımı sallıyorum.

Yaklaşık on dakika daha Maura'yı görmeden oturduktan sonra, çaresiz görünmeye başlamadan önce dışarı çıkmanın zamanı geldiğine karar verdim. Ya da *daha* çaresiz. Her neyse.

Son kapıyı iterek açmak üzereyken yanımdan küçük bir ses yükseliyor.

"Veda etmeden sıvışabileceğini mi sandın?"

"Ben de öyle umuyordum." Sırıtiyorum ve sonra gece için şansımı zorluyorum. "Belki bir veda öpücüğü alabilir miyim?"

Cevap vermeden önce bir an düşünüyor. "Sadece arkadaşça öpüştüğümüz için." Hepsi bu kadar. Maura'ya doğru dönüyorum ve küçük yüzünü ellerimin arasında kavrayarak kendime doğru eğiyorum. Benimkini onunkine çarptırdığımda dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Çok yumuşak, saten gibi ve tadı cennet gibi. Onu öpmeyi ne kadar sevdiğimi tarif etmenin başka bir yolu yok. Bu coşkulu ve büyüleyici.

ve bağımlılık yapıcı. Her şeyiyle.

Onu öpmek her şeydir.

Dudaklarımıza bir dokunuş yetiyor ve ardından dillerimiz yavaş, şehvetli bir düelloda buluşuyor. Tek yaptığımız birbirimize tutunmak ve öpmek. Ellemek yok ya da

Birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyorduk. Hiçbir şey. Sadece öpöşmek.

Ama bu daha fazlasını istemediğim anlamına gelmiyor, çünkü istiyorum. Kendimi fazla kaptırmak istemiyorum, çünkü teknik olarak hala onun iş yerindeyiz ve o hala *mesaide*. Düşünüyorum.

"Vay canına," diyor nefessiz bir şekilde, ben öpücüğümü geri çekerken. "şimdiden çıktın mı?"

Omuz silkiyor. "Gitmemi ister misin?" "Evet mi?"

"Bunun bir soru olmasına bayılıyorum ama evet, ben gidiyorum."

Kalbim boğazıma kaçıyor ve ağzım kuruyor, çünkü aniden gerginleşiyorum. Ona tekrar gece kalmayı teklif etmeli miyim? Bu çok mu hızlı olur? Arkadaşlar birbirlerinin evinde kalır, değil mi? *Belki ortaokul çocukları olarak, seni aptal. Belki de ona takılmayı teklif etmeliyim. Bu ürkütücü mü? Çok mu l i s e l i ? Neden bunu bu kadar çok düşünüyorum?*

"Zorlandığını görebiliyorum. Evet, Tuck. Seninle takılmayı çok isterim." Rahatlamış bir nefes aldım. "Güzel."

Güzel mi? Yine mi on üç yaşındasın, ahmak?

Bana alaycı bir gülümseme veriyor ve "Harika" diyor.

Geri çekildim ve elimi ona uzattım. Elimi tutuyor ve hissettiğim tüm o gerginlik anında buharlaşıyor çünkü onunla birlikte olmak bunu yapıyor.

Maura ile her şey her zaman doğrudur.

Chapter Fifteen

Sinirli olduğumu söylemek hafif kalır.

Çift kale maç yapan futbolcular gibi terliyorum ve midem bir haftalık Çin yemeği yemiş gibi hissediyor. Tüm bunları bir *ön toplantı* için bekleme alanında otururken hissediyorsam, kağıtları imzalamaya başladığımda nasıl hissedeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Lanet bir plak şirketinde oturuyorum, gerçek bir temsilciyle toplantı yapmak üzereyim. Vay be. Lanet olsun.

Havalı lobiye bakıyorum. Geniş ve tek duvarda pencerelerden başka bir şey yok. Mobilyalar modern ve şık ve duvara stratejik olarak çivilenmiş son moda görünümlü tuvaler var. Ve şu anda bize üç kez içecek bir şeyler teklif eden zorunlu aşırı neşeli resepsiyonist var.

Maura küçük elini uzatıp sallanan bacağıma bastırıyor. "Kes şunu," diyor o tatlı sesiyle usulca. "*Beni sinirlendirmeye başlıyorsun.*"

"Gergin *olamazsın*," diye sızlanıyorum. "Sen benim *menajerimsin*. Yöneticiler gergin olmaz."

"Bana ödeme yapmaya hazır mısın?"

"Hayır."

"O zaman sanırım henüz bir yönetici gibi *davranmam* gerekmiyor," diyor.

Öne doğru oturdum ve cüzdanımı çıkardım. Bulabildiğim ilk faturayı alıp kucağına atıyorum. "İşte ilk ödemen. Şimdi sinirlenmeyi bırak. *Yöneticiler sinirlenmez.*"

Yanımdaki güzel sarışın kız mutlu, şamatalı bir kahkaha atıyor ve resepsiyon görevlisinin ani sesle sıçramasına neden oluyor.

"Sen başka bir şeysin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Gergin olduğunu iddia edebilir ama hiç de öyle görünmüyor. Dar beyaz bir pantolon, beyaz bir üst ve bugünlerde moda dergilerinde kızların hep giydiğini gördüğümüz blazer ceketlerden birini giyiyor. Onların dışında, bu kıyafetin altından kalkabilecek tanıdığım tek kişi o. Maura şık, seksi ve zeki. Hepsi bir arada.

Maura ve Tanner ayrılalı üç gün oldu. İsa'ya gelme konuşmamızı yapıp ilişkimizin arafta olduğuna ve ikimiz de bir kez olsun kendimiz için bir şeyler yapana kadar orada kalacağımıza karar verdiğimizden bu yana üç gün geçti. Bildiğim kadarıyla Maura, Tanner ile konuşmadı. Ve eminim ki ben de konuşmadım. Daha önce pek konuşmadık ama yine de ondan tek bir ses çıkmadı.

Anladığım kadarıyla ayrılığı oldukça iyi karşılıyor. Ve yalan söylemek bana göre olmadığından, itiraf etmeliyim ki, etrafta debelenip durmaması beni çok mutlu ediyor. Bunun bana beklediğimden çok daha hızlı bir şans verdiğini hissediyorum. Son üç günü soğukkanlı davranarak geçirdik. Konuştuk, mesajlaştık ve takıldık.

Ve öpüştük. Tanrım, öpüştük. Ve ben her anını sevdim o.

Bunun aptalca ve çocukça görüldüğünü biliyorum ama Maura'yı öpmeyi ne kadar sevsem de daha fazlasını istiyorum. Sadece fiziksel olarak değil - ahmak değilim - ama duygusal olarak. Onun benim olduğunu ve benim de onun olduğumu bilmesini istiyorum. Çünkü burada dürüst olalım; ikimizin de bir değişiklik için kendimiz için bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünsem de, aramızdaki ilişkinin buna bağlı olması gerektiğini düşünmüyorum. En azından benim için. Ama belki onun için öyledir, o yüzden yapacağız.

Hayır, *yapmayacağım. Kahretsin.* Şimdi düşünüyorum. Ve Maura'yı. *Maura ile yapıyorum.*
Siktir! Kes şunu, sikik!

"Bay Bentley, Bayan Doughers, Bay Darren şimdi sizinle görüşecek," diyor kızıl saçlı resepsiyonist, masasının etrafından dolaşıp beni toplantımdan önce odunlaşmaktan kurtararak. "Bu taraftan."

Ayağa kalkarken Maura'ya endişeli bir bakış atıyorum. Uzanıp elimi nazikçe sıkıyor. Onun bu basit hareketi göğsüme çöken ağırlığı hafifletmek için harikalar yaratıyor.

Adını hatırlayamadığım Mutlu Resepsiyonist Bayan bizi devasa ahşap kapılara kadar götürüyor. Bir dizi kapıdan daha geçtikten sonra yine büyük bir çift kapının önünde duruyoruz. Rehberimiz kapıya üç kez hafifçe vuruyor ve belli belirsiz bir cevap duyuyoruz.

Kapılar itilerek açılırken Maura'ya son bir kez bakıyorum. Beni izliyor, gözleriyle bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

O yanımdayken, öyle olacağına inanıyorum.

Darren'ın ofisi çok büyük. Yaptığı işe göre çok büyük. Bekleme alanı gibi pencerelerle dolu, ama bu sefer bir yerine üç duvar kaplıyorlar. Ve her şey pahalı görünüyor. Deri sandalyeler, masa, devasa kitaplıklar. Hepsi. Her ne kadar güzel olsalar da, hiçbiri birbiriyle uyuşmuyor. Burayı ucuz gösteriyor.

"Teşekkürler, Heather." *Ah, Heather. İşte buydu.*

Darren ayağa kalktı ve elini bize doğru uzattı. Ben de sıktım. "Tucker, seni tekrar görmek harika. Bayan Doughers, benim için bir zevk," diyor, gözleri Maura'nın yüzünden göğsüne sığıyor.

Birden bu pisliği yumruklamak istedim.

Ama benim kızım başının çaresine bakabilir, çünkü Darren'ın elini sıkarken tırnağını bileğine, Darren'ın irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde bastırıyor. "Merhaba," diyor sertçe.

Darren mesajı aldı ve uzaklaşarak tüm dikkatini bana odakladı. "Lütfen, oturun." Geri dönerken deri koltuklara doğru el sallıyor.

Masasının etrafında. "Sana karşı dürüst olacağım, Tucker. Seni istiyoruz. Büyük bir gelecek vaat ettiğini düşünüyoruz ve seninle çalışmak istiyoruz. Sesin ham ve benzersiz ve bence tüm imajını satabiliriz. Sende işkence görmüş şarkıcı-söz yazarı havası var ve kadınlar bunu çok sevecek."

Maura'nın diğer kadınlardan bahsedince göz ucuyla etrafımda döndüğünü fark ediyorum. Otomatik olarak ona doğru dönmek ve onu rahatlatmak istiyorum ama şimdilik o benim menajerim olmalı, benim... her neyse o değil.

"Mesele şu Bay Darren," diye başlıyorum. "Sadece Daren," diye araya girdi.

Maura'yla mizah dolu bir bakış alışverişinde bulunuyorum çünkü ona adındaki gibi "Daren" mı yoksa soyadındaki gibi "Darren" mı dememi istediğinden yüzde yüz emin değilim. Sanırım ikisi de kulağa aynı geldiği için fark etmiyor.

"Daren," diye düzeltiyorum. "Kayıt yapmak istiyorum. Yaşamak için müzik yapmak istiyorum. Kendimi bildim bileli bu benim hayalimdi. Ama istemediğim şey 'seksi adam' rutini. Müziği satmak istiyorum, kendimi değil."

"Elbette, elbette," diye geri adım atıyor. "Bizim istediğimiz de bu. Müziğe odaklanmak istiyoruz. Yani fotoğraf çekimleri, klipler, röportajlar ve hayranlarla buluşmalar kaçınılmaz..."

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırıyorum. "Elbette," diyorum ters bir şekilde.

Bunların hepsinin müzik endüstrisinin bir parçası *olduğunu* bilmediğimden değil, ama Daren sanki müzik endüstrisi onlarmış gibi gösteriyor. Midemde iğrenç bir his oluşmaya başladı.

"Bayan Doughers, siz onun menajerisiniz. Buraya kadar her şey kulağa nasıl geliyor?"

Maura önce bana sonra Daren'a bakıyor. "Odak noktamız müzik. İsteddiğimiz şey bu. Tek istediğimiz bu."

"Harika. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim," diyor Daren sahte bir neşeyle çınlayan sesiyle. "Bir tur atmaya ne dersin? Binanın neler sunduğunu görebilir, belki de burası hakkında bir fikir edinebilirsiniz."

Onu ana ofise kadar takip ediyoruz. Asansöre bindik ve Daren konuşmaya başladı. Maura, müdürüm gibi davranarak çok iyi bir iş çıkarıyor, her türlü soruyu sormaya başlıyor. Dürüst olmak gerekirse sadece bir kısmını dinledim.

-Şirket içi stüdyolarla ilgili bir şeydi. Çünkü bundan hoşlanmadım. Farklı hissettireceğini düşünmüştüm ama şu ana kadar her şey sahte geliyor. Filmlerdeki gibi büyük bir an yaşayacağımı umuyordum. Hani şu yalnız sokak müzisyeninin havalı plak şirketine girdiği, her şeye ve herkese aşık olduğu ve sonra dev bir rock yıldızı olduğu film.

Ama sanırım sonlara doğru doğru doğru şeyi yapmadığını anladığı sahneyi hep unutuyorum, o plak şirketindeki insanlar için fazla iyi olduğunu anlıyorum.

İçimden bir ses bunun ikinci durum olabileceğini söylüyor.

Asansör çalışıyor ve Daren'ı karanlık bir koridorda takip etmek için ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. Tüm sihrin gerçekleştiğini varsaydığım, çok renkli kapıları olan birkaç oda var. İçlerine bakmak, ne tarz müzik yapıldığını kendi gözlerimle görmek istiyorum ama kaçınıyorum.

Koridorun sonuna yakın bir kapıda durduğumuzda Daren bize doğru dönüyor. "Hiçbir şeyi bölmeyeceğimizden emin olacağım. Bir dakika."

Ve sonra ortadan kayboluyor.

"Eee?" Maura kapı kapandığında sorar.

Ben duvara yaslanıyorum, o da benim karşımda aynı şeyi yapıyor. Ayaklarıma bakıyorum, tam bir aptal gibi görünmeden ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Cevap vermediğimde "Tuck?" diye dürtüklüyor.

Omuz silkerek başımı kaldırıp onun güzel, sarışın başının yanındaki duvara bakıyorum, böylece yenilgiyi kabul ederken gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıyorum. "İyi hissetmiyorum."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirir. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı. Duvarı iterek bana doğru birkaç adım atıyor ve sesini alçaltıyor. "Bunu hissetmeyen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Buraya uyduğunu sanmıyorum."

"Beynimi zorlayıp doğru hissetmediğim şeyin tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyordum ama işte bu. Bana ya da tarzıma benzemiyor. Sanki..."

"Sahte," diye tedarik ediyor.

Kapı tıkırdıyor ve Daren kafasını dışarı çıkarınca doğruluyoruz. "Hazır mısın?"

Maura ve ben bakıştık. Başını öne eğerek ilk hamleyi benim yapmama izin verdi. Tereddüt ediyorum, devam etmek isteyip istemediğimden emin değilim. Sonunda açık kapıya doğru bir adım atıyorum çünkü merakım ne zaman duracağını bilmiyor.

Ses tahtaları, masa sandalyeler, gitarlar ve insanlarla dolu küçük ve karanlık bir alana girdiğimizde kimse bizi tanımıyor. Büyük camdan (yoksa

plastik?) pencere, şu anda listelerin zirvesinde olan ve tüm dünyada kızların k lotlarını kaybetmesine neden olan şarkıcı-söz yazarı Jackson Jones. Ona karşı tepkisini ölçmek için Maura'ya bakıyorum. Onu sanki büyük bir rock yıldızı değil de normal bir adammış gibi izliyor. *Tanrıya şükür*. O da benim gibi d ğmesiz siyah bir gömlek, kot pantolon ve bot giymiş. Sahne görünüşünün çok daha farklı olduğunu biliyorum.

Akustik gitarının üzerine eğilmiş, kendini şarkıya kaptırmış gibi görünüyor ama yavaşça arkasına yaslanıp gözlerini açtığında bunu görebiliyorum. Gözleri boş. şarkı sözlerini hissetmiyor. Kalbini ve ruhunu şarkının içine d km yor. Bu, hayranları ya da müziğin dışındaki insanlar tarafından kolayca fark edilebilecek bir şey değil, ama benim için çok açık. Ve tek yaptığı zaten çok yüksek olan kırmızı bayraklarımı daha da yükseltmek.

şu ana kadar olumlu hissettiren tek şey bu oda. I indeki insanlar değil, sadece *oda*. Bu k  k kutunun içinde, tahtalar ve enstrümanlarla çevrili olmak, perde arkasında bir yapımcı, hepsi bana *buraya ait olduğunu haykırıyor*.

Ama buna inandığımdan pek emin değilim. En azından *burada*.

Ses tahtasında oturan bir adam öne doğru eğilip, "Güzel, Jackson. Gerçek gibi." *Saçmalık*. "Beş dakika ara verelim."

Jackson gitarını yere bırakır ve k  k kabine doğru y r r.

"Hey," diyor elini bana doğru uzatarak. "Jackson Jones. Neler yapabildiğini duydum. M thişsin dostum."

şaşırmış bir halde boğazımı temizleyip elini sıkıyorum. "Teşekkürler. 'Take It All Back'e bayıldım. Harika bir kanca ve basitliği şaşırtıcı."

Bunu kısmen söylüyorum çünkü bu şarkının onun tarafından yazıldığına ve gurur duyduğu bir şarkı olduğuna hiç şüphem yok. Bence duyması gereken bir şey. Ayrıca doğru olduğu için de söylüyorum.

Haklı olmalıyım, çünkü bundan bahsedince neşeleniyor.

Ama heyecanı çok kısa sürdü. Asistanı olduğunu tahmin ettiğim kişi tarafından odadan çıkarılırken omuzlarını kamburlaştırıyor, eğer iki cep telefonu ve kısık ses tonu bir gösterge ise.

"Ne düşünüyorsun, Tucker?" Daren umutla soruyor.

"Güzel," diyorum ona, o tüm durumu kastederken ben kulübeyi kastediyorum.

Beni sırtımdan alkışladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Daha fazla ayrıntı konuşmak için ofisime dönmeye ne dersin? O noktalı çizgiyi hemen imzalatırız."

Odanı çıkıp koridordan asansöre doğru ilerlerken Maura uzanıyor ve k  k, basit bir cesaretlendirme hareketiyle işaret parmağını serçe parmağıma doluyor.

"Viski?" Ofisine girdiğimizde Daren soruyor.

"Biz iyiyiz," diye cevaplıyor Maura. "Güzel stüdyolarınız varmış. Burada çok albüm üretiyor musunuz?"

"Yılda düzinelerce. Jackson ve Reckoning adında bir grup bunlardan birkaçı."

Liste başı. İkisi de liste başı. İstedğim ama aynı zamanda korktuğum bir şey.

"Hmm," diye cevap veriyor sadece.

Daren oturuyor ve kehribar dolu bardağını önüne koyuyor. Ellerini birleştiriyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. Sanırım havalı görünmeye çalışıyor ama çok başarısız oluyor.

"Kaybolmuş görünüyorsun, Tucker. Kendini adamaya henüz yüzde yüz hazır değil misin? Eğer istersen kesinlikle daha fazla zaman ayırabiliriz. Elbette bu süre daha fazla müzisyen yaratacak ve rekabet çitasını daha da yükseltecek, ama eminim bu senin üstesinden gelebileceğin bir şey."

Sanırım bu şekilde beni korkutup sözleşme imzalatmaya çalışıyor. Yine başarısız.

"Eminim yapabilirim. Şimdilik seçeneklerimi değerlendiriyorum ve yıllar içinde aldığım *tüm* teklifleri göz önünde bulundurarak bu kariyer değişimine çok haklı bir ihtiyatla yaklaşıyorum. Ama eminim sen bu rekabetin üstesinden gelebilirsin," diye ukalaca cevap veriyorum.

Daren sesimdeki ısırıkla geri çekildi ve başını salladı. "Elbette." Birden öne doğru eğildi ve aşırı doldurulmuş bir dosyayı alıp bana uzattı. "Şu şarkılara bir göz at. İçlerinden kaydedilebilecek ve senin zevkine uygun bir şeyler seçebileceğimizi biliyorum."

Dosyayı elime alıp karıştırmaya başlıyorum ki sözleri ağırlığımı hissettiriyor. *Bir şey mi seçtin? Şarkı söylemem için mi? Kendi müziğimi yazmıyor muyum?*

Dosyadan başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırarak soruyorum: "Bekle. Yani kendi müziğimi yazmayacak mıyım?"

Daren alaycı bir kahkaha attı. "Şarkı yazarlarımız bunun için var. Sen şarkıcı-söz yazarı ikilisinin şarkıcı kısmısın."

Ağır dosyayı masasına geri fırlatıyorum.

"Kendi müziğimi kendim yazıyorum," diyorum açıkça.

Daren bana sırtıyor, yüzünde inançsız bir ifade beliriyor. "Bak Tucker, hepimiz oturup karanlık, yalnız yatak odalarımızda 'bir sonraki büyük şeyi' kaleme alıyoruz. Ama kabul edelim, ya güzel bir sesin ve yüzün vardır ama yazamazsın ya da yazabilirsin ama sesin yoktur ve günah kadar çirkinsindir. Ya biri ya diğeri. Ben senin birincisi olacağına güveniyorum."

Ne oluyor lan? Bu pislik gerçek mi? Birkaç cümle içinde iltifat, hakaret ve yalancılıkla suçlandım. Ve çok kızgım.

Kızgınım çünkü şarkı söyleyebiliyorum ve yazıyorum. Gerçekten sevdiğim sözler yazıyorum, iyi olduğunu düşündüğüm müzikler yapıyorum.

Ve kafamdaki o aptal ses uzun zamandır gömülü olan güvensizlikleri haykırmaya başlıyor.

Ama ya haklıysa? Ya şarkı sözlerime çok düşkünsem, çünkü onlar Şarkı sözlerim mi? Ya hepsi boksansa? Ya sadece güzel bir yüz ya da iyi bir ses isem?

Sikeyim.

"Kendi müziğimi yazıyorum," diyorum tekrar.

Daren iç çekti. "Şarkılarınızı sözleşmeleri imzaladığımızda tartışabiliriz, tamam mı? Şimdilik, neden bunu düşünmek için zaman ayırmıyorsun ve sahip olduğun diğer seçenekleri gözden geçirmiyorsun?"

Tüm bunları şarkılar ya da seçenekler konusunda bana inanmıyormuş gibi söylüyor.

Ne pislik ama.

Ayağa kalkıp el sıkışıyoruz, karşılıklı arama sözleri veriliyor. Maura ve ben asansör yolculuğu sırasında ve ön kapıdan çıkarken sessiz kalarak çıkışımızı yapıyoruz.

Merdivenlerin dibinde mağlup bir şekilde durup, bir park memurunun ön camımın altına ceza yapıştırmasını izleyene kadar konuşmadık.

"Bu biraz..."

"Saçmalık," diye bitiriyorum onun yerine. "Evet, katılıyorum."

Maura, Daren Darren'a doğru sinirli bir oflama sesi çıkarır. "Nasıl oldu da *hissediyor musun?* Gerçekten mi?"

"Buna cevap vermek zor. Hemen yanlış demek istiyorum ama stüdyoda dürüst hissettiğim bir an da oldu. Ama bu kısa sürdü."

Bana yaklaşıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Üzgünüm, Tuck. Her şeyin bu destansı eve dönüş gibi hissettirmesini ne kadar çok istediğini biliyorum ama öyle olmadı, ama belki de Daren sana göre bir adam değildir. Aramaya devam edebiliriz."

Başımı salladım. "Evet, belki de değil."

Elimden tutup beni arabaya doğru çekti. "Hadi gel. Gidip birkaç yağlı hamburger yiyelim ve birlikte somurtalım."

"Listende sırada kim var?"

Neredeyse boş olan çikolatalı shake'imden uzun, gürültü dolu bir yudum alıyorum. Bardağıma bakıp son kalanını da içime çekiyorum ve hemen ardından hepsi bittiği için suratımı asıyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum Maura'yı. "Peki ya şu Clover denen adam?"

Soluk mavi tırnağıyla çenesine birkaç kez vuruyor. "Hmm. Belki. Sence kendi müziğini yazmana izin verir mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Belki de değil. Ama ya Daren haklıysa? Ya sadece biri ya da diğeri olabiliyorsan? Şarkıcı ya da söz yazarı. Ya benim müziğim boksansa?"

Maura kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, pürüzsüz, pembe uçlu sarı saçları hareketle birlikte sallanıyor. "Buna inanıyor olamazsın, Tuck. Bunun doğru olmasına imkân yok. Dışarıda her ikisini de yapan pek çok müzisyen var."

Kollarımı sinirli bir hareketle göğsümde kavuşturuyorum ve beni sürüklediği küçük lokantanın penceresinden dışarı bakıyorum.

"Ama," diyor, "ya durum böyleyse - ki öyle olduğunu söylemiyorum. Siz hangisini seçerdiniz?"

Bu cevabıması çok zor bir soru. Daren bir konuda haklıydı: müzik yazmak ve müzik icra etmek iki farklı şeydir. Yazmak çok kişiseldir. Çalmak ise biraz daha bağımsız. Başkalarının şarkılarını tüm gün boyunca çalabilirim ve çalışıyorum çünkü onlara gerçek bir bağılılıım yok. Ama yapamadıım şey kendi parçalarını çalmak. Onlara bağlı çok fazla yük, çok fazla anı var. Henüz müziğimi icra edemesem de bu bir gün icra etmek istemediğim anlamına gelmiyor. Şu anda olduğumdan çok daha cesur olduğum bir gün.

İkisi arasında karar veremediğimi fark ettim. Birbirlerinden çok farklılar ama benim için birbirleri için çok önemliler. Yazmak duygularımı dışa vurmamı sağlıyor ve çalmak da duygularımdan kurtulmamı.

"İkisi de," diye alçak sesle itiraf ediyorum. "Ben ikisini de seçerdim."

Çevremden Maura'nın gülümsemesini görebiliyorum. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ona geri dönüyorum. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü bu, aramaya devam etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Yazmadan yaşayamıyorsan Daren'ın sana uygun olmadığı açık. Buna ihtiyacın var. İkisini de yapabileceğin bir şirket bulmalıyız."

Yüzde yüz haklı. Kendi müziğimi sıfırdan yapmama izin verecek birini aramaya devam etmeliyim. Bu boktan deneyimin beni bir plak şirketiyle anlaşmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

"Biz' demene bayılıyorum. İçim ısınıyor ve tüylerim diken diken oluyor." Ona sırtıtıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Benimle alay etme, Tucker Bentley. Sana bir şeyler fırlatırım."

"Pfft. Sanki senden korkuyorum. Ufacıksın."

"Küçüğüm diye sana zarar veremeyecek değilim."

Sözleri kalbimin atışını bir anlığına durdurdu. *Beni incitiyor.* Fiziksel olarak demek istediğini biliyorum, ama bu durumda kalbim için daha çok endişeleniyorum, kendim için değil.

Taşaklarım. Yani, kısa bacaklarının tekmeleyebileceği kadar yüksek olduğu için hayalarım için endişeleniyorum ama kalbim için endişelenmemek aptallık olurdu.

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok Maura," diyorum biraz fazla ciddi bir şekilde.

Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Ama yapmamak için elimden geleni yapacağım."

Onun da benimle aynı şeyden bahsettiğini biliyorum, bu yüzden bir kez başımı **s a l l a y a r a k b e n i m d e e l i m d e n g e l e n i** yapacağımı bilmesini sağlıyorum.

O shake'ini yudumlamaya devam ederken ben de pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Sessizdik ve bu güzeldi. Aramızda konuşmaya zorlamamız gerekiyormuş gibi hissetmiyorum, burada oturabilir ve bir süre birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabiliriz.

Sürekli kaşlarını çatan garson gelip tek kelime etmeden hesabımızı bırakıyor. Maura çantasını kapıyor, ben de cüzdanımı çıkarmak için yarışıyorum, hesabı ve iyi bir bahşişi karşılayacak kadar para atıyorum.

Nefes nefese kalır. "Kendi payımı ödeyebilirim, Tuck. Bu bir randevu değil."

Elimi göğsüme götürüyorum. "Kahretsin, kızım. Bir erkeğin kalbini nasıl kıracağını iyi biliyorsun. Bunun kesin olduğunu ve mükemmel çizburgerler ve öfkeli müşteri hizmetleriyle sana kur yaptığımı sanıyordum."

Maura elini kaldırıyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor. "Yakın."

"Tabii ki. Hadi," diyorum kabinden çıkarken. "Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

Kapıya doğru yöneldiğimizde omuzları düşüyor. "Oh. Ben, uh, takılacağımızı sanıyordum."

"Tanrım, Maura. Bana bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum." Ağzının açık, güzel buz mavisi gözlerinin kocaman olduğunu görmek için ona bakıyorum. "Şakaydı. Sadece bir şakaydı." Bunun için koluma vurdu. "Tabii ki gelip benimle takılmanı istiyorum. Ama önce yapmam gereken bir şey var, eğer sorun olmazsa?"

Onunla yapacağım için çok ama *çok* gergin olduğum bir şey. Sadece Hudson'ın bildiği bir şey. Ama Maura ile bir ilişkim olmasını istiyorsam, benimle ilgili her şeyi bilmesi gerektiğini biliyorum. Onunla paylaşmaktan ne kadar korkarsam korkayım.

Başını sallıyor ve otoparkı geçerken elini benimkinin içine sokuyor. "Tabii ki."

"Neden Mic's'e geleceğimizi söylemedin?" Maura arabayı park ederken sordu. Arabadan inip kapıyı açmak için onun yanına koşarken hiçbir şey söylemiyorum.

(Dostlar, eğer bunu okuyorsanız, arada bir bu boku yapın. Piliçler o.)

Otoparkın karşısındaki binaya doğru yürürken konu üzerinde durmuyor. Bina. Açılmasına daha bir saat var ama ya fark etmiyor ya da bir şey söylemiyor. Her iki durumda da, yine de minnettarım.

Kapı arkamızdan tokatlanarak kapanırken Maura'ya dönüyorum. "Bu kamuya açık bir bilgi değil, bu yüzden tanık olacağın şey aramızda kalacak. Tamam mı?" İsteğimi başını sallayarak karşıladı. "Hayır, bana söz vermeni istiyorum. Yüksek sesle söyle."

Kaşları anında eğildi. "Beni korkutmaya başlıyorsun, Tuck."

"Güven bana. Lütfen. Bu ikinci bölüm."

Bir an beni düşünüyor, yüzünde ağır bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Rahatlaması ve kabul etmesi bir an kadar sürüyor. "Peki. Bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Ama eğer uyuşturucu satıcısıysan ya da yasadışı bir şey yapıyorsan, ben yokum. Tüm bunlardan."

Suçlamaları ve saldırgan sözleri karşısında anında kıldım. *Yasa dışı mı?* Demek istediğim, küçük bir parçam onun nereden geldiğini anlıyor, çünkü ona sıfır bilgi verdim ve bana güvenmesini istedim. Ama yine de. Bana güvenmeli. Çok uzun süredir arkadaşız ve... güven inşa etmemize yetecek kadar uzun süredir her neyse. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

"Evet Maura, lütfen iki kolu dövme müzisyenin uyuşturucu kullandığını varsay çünkü tüm rock yıldızları böyle yapar. Bu klişe için teşekkür ederim. Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmene sevindim. Oh, bekle. Düşünmüyorsun. Senden bir konuda sessiz kalmanı istediğim için bunun otomatik olarak yasadışı olduğunu varsayıyorsun." Tiksintiyle başımı salladım. "Vay canına. Gerçekten *onlardan* daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Belki de buna hazır *değilsindir*."

Yanımdan geçip kapıya yöneliyorum çünkü bu, beni kendisiyle eşit görmeyen bir insan **i ç i n** harcanamayacak kadar önemli.

Maura hızla arkamdan geliyor ve kolumu tutuyor. "Tucker, bekle. Hayır, hayır. Lütfen, gitme. Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Ciddi misin? Arkamı dönüyorum, o da geriye doğru adım atıyor. "O zaman ne demek istedin? Bunu kastetmenin başka bir yolu var mı?"

"Ben, ben," diye kekeliyor o sevimli haliyle. Bu çok sinir bozucu çünkü ona kızgın olduğumda bile çok sevimli oluyor. "Ben sadece tüm bu olanların uğursuz olduğunu kastetmiştim. Gizemli davranıyorsun ve benim aklıma doğrudan yasadışı bir şey geldi." Ellerini önünde birleştiriyor. "Bunun *seninle* hiçbir ilgisi yok ve her şey bunun nasıl *göründüğüyle ilgili*."

Söylediklerini düşünürken ona dik dik bakıyorum. Haklı olabilir, ama yine de bana olan inancının bu kadar az olmasından duyduğum rahatsızlığı hafifletmiyor.

"Bana güvenmediğin çok açık, Maura. Güveniyor olsaydın, aklın oraya gitmezdi."

Yüzünü buruşturuyor. "Yeterince adil. Özür dilerim. Keşke neden yapmadığıma dair bir bahanem olsaydı ama yok."

"Belki de hayatındaki diğer boktan insanlar yüzündendir?" Deniyorum. Bu konudaki dürüstlüğünün o anda çok takdir edildiğini itiraf etmeliyim.

Omuz silkiyor. "Muhtemelen. Kalabilir miyiz?"

Çenemi sıkıyorum ve başımın üzerinden ona bakıyorum. Ona hak versem de hâlâ kızgın olduğum için başımı sallıyorum. "Evet, kalabiliriz."

"Güzel. Şimdi, herkes nerede? Erken geldiğimizi fark ettim."

Bara doğru yürüdük ve ben "Hey, Gary!" diye bağurdım.

"Arka tarafa!"

"Hadi," dedim.

Dar bir koridordan geri dönüyoruz, tuvaletleri geçiyoruz ve sonunda parlak kırmızı bir kapıda duruyoruz.

Kapıyı bir kez tıklatıp küçük ofise giriyorum, Maura da peşimden geliyor.

"Hey, evlat," diye gülümsüyor bana. "Arkadaşın kim?"

Yaşlı adama ters ters bakıyorum çünkü Maura'nın kim olduğunu çok iyi biliyor. Resmi olarak değil ama ondan bahsettiğimi yeterince duydu.

"Merhaba. Ben Maura, Tucker'ın..." Sözüünü kesiyor, yardım için bana bakıyor. "Arkadaşım," diyorum beceriksizce.

Maura, "Arkadaş," diye tekrarlar. Gary içten bir kahkaha atar.

"Maura, bu Gary. Mic's'in sahibi. O benim babam." Çenesi açılırken onu izledim. "Baban mı?"

"Sürpriz mi?"

Gözleri geniş ve şaşkın, bu haberi nasıl karşılayacağından emin değil. "Hiçbir fikrim yoktu." Sonra gözleri yarıklara düşüyor ve tıslıyor, "Ve sana güvenmemi söylemiştin. Kışımı şaşırt, Tucker."

"Herkesin bildiği bir şey değil," diye omuz silkiyorum. "Tanner?"

Başımı salladım. "Hayır. Onun hiçbir fikri yok. Biz sadece üvey kardeşiz." "Vay canına," diyor sessizce. "Vay be."

"Evet. Bunun DL'de tutulmasıyla ilgili daha önce söylediklerimin neden önemli olduğunu anladınız mı?"

Öfkesinin kayboluşunu izliyorum ve o da başını sallıyor. "Seni buraya getiren nedir?"

Gary soruyor.

Ellerimi ceplerime sokarak masanın arkasında oturan yaşlı adamı izliyorum. İlk bakışta herhangi bir yaşlı barmen gibi görünüyor. Ama daha sonra

Teftiş, benim yaşlanmış halime benziyor. Sadece daha ince. Çok daha zayıf.

"Seni kontrol etmek istedim. Nasıl hissediyorsun?"

Gary kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Tucker," diye uzattı. "Hadi ama evlat. Beni kontrol etmek için sürekli buraya gelemezsin."

"Elbette yapabilirim. Sen hayatıma girdiğinde bu hakkı elde ettim. Telafi etmem gereken çok uzun yıllar var. Al bakalım, yaşlı adam."

Huff diye bir ses çıkarır. "İyi, iyi. Ben iyiyim. Alevlenme yok." Ona inanmayan bir bakış attım. "Evlat, beni öldürüyorsun. Dün bir baş ağrısı oldu ama aylardır ilk kez oluyor. Endişelenecek bir şey yok."

Daha dik duruyorum ve sözlü bir kavga için bacaklarımı destekliyorum. "Doktorunu ara. Bu hafta gidiyorsun. Seni ben götüreceğim."

Gary itiraz etmez. "Tamam. Şimdi arayacağım."

Hah. Beklediğim bu değildi.

"Güzel," dedim. "Biz ön tarafta olacağız. İşin bitince gel bizi bul."

Gary arama yapmak için masasındaki eski kablolu telefonu eline aldığı anda Maura'yı ofisten çıkarıyorum.

Karartılmış koridordan aydınlık alana doğru yürürken Maura hiçbir şey söylemiyor. Burası genellikle oldukça karanlık olduğu için her şeyin bu şekilde aydınlandığını görmek hâlâ alışmaya çalıştığım bir şey. Işıklar açıldığında duvarların ne kadar çok ıvır zıvırla dolu olduğunu görebiliyorsunuz. Yüzlerce fotoğraf, çerçeveli biletler ve set listeleri, posterler, birkaç enstrüman, her türlü müzik malzemesi. Bir keresinde Gary'ye tüm bunları nasıl edindiğini sordum ve hepsinin yollardan ve ameliyat olduktan sonra Mic's'i yeniden açtığından beri gelen insanlardan geldiğini söyledi, ki bu sadece birkaç yıl önce olduğu için bir şey söylüyor.

Burası eskiden Gary'nin eski bir arkadaşı olan Mic adında bir adama aitti ve Gary şehre gelirken vefat etti. Adını "Mike" gibi telaffuz ettiği ama yazılışı "mikrofon" un kısaltılmış şekline benzediği için mekana kendi adını vermenin eğlenceli olacağını düşünmüş. Sanırım çoğu insan bunun bir dilbilgisi hatası olduğunu düşündü. Gary de ortalığı karıştırmayı ve kafa karıştırmayı severdi, bu yüzden adını hiç değiştirmede. Ayrıca, mekâna da uyuyor.

"Açıkla," diyor Maura sonunda, sık sık performans sergilediğim sahnenin kenarına oturduğumuzda.

Bunun olacağını biliyordum.

Yumuşak bir iç geçirdim ve en iyi sakladığım sırrımı açıklamaya başladım.

"Yirmi dört yıl önce annemin Gary ile bir ilişkisi oldu. İlk zamanlarında biraz vahşi bir çizgisi vardı. Her neyse, uzun sürmedi ve annem hamile olduğunu öğrenmeden önce bitirdiler. Gary o zamanlar bir sürü farklı grubun gitaristi olarak turneye çıkmış, o yüzden annem ona benden hiç bahsetmemiş.

Aaron'a aitti, diğ er babama. Aaron'un babam olmadığına dair hep bir ş  phem vardı. Annemin bana en b  y  k   z  nt  s   benmişim gibi bakmasından mı yoksa birbirimize hiç benzemememizden mi emin değilim. Her iki durumda da, yirmi yaşıma kadar bunu doğrulatamadım."

Maura'nın meraklı g  zlerle beni izlediğini g  rmek için başımı çeviriyorum.

"Annem," diye devam ediyorum, "bir ayyaş, Maura. Bu kimsenin konuştuğu bir şey değil,   nk   nasıl konuşabilirsin ki?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve devam ediyorum. "Her neyse, annemle babam bir gece bu konuda tartışıyorlardı ve ben de ziyaret için uğradığımda onların konuşmalarına denk geldim. Gerçek babamın kim olduğunu öğrenmek istedim ve annem memnuniyetle bana bu bilgiyi verdi. Onu aramak için cesaretimi toplamam neredeyse bir yılımı aldı," diye sessizce itiraf ediyorum. "Sonunda aradığımda Gary şok oldu ama benden haber aldığına sevindi. Test yapmamıza hiç gerek kalmadı,   nk   onun oğlu olduğumu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Birbirimizin tıpatıp aynısıyız."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldanıyor Maura. " kinizi birlikte gördüğümde gözlerimin bana oyun oynadığından emin oldum. Sahneden ona el sallamana şaşmamalı. Bu beni ele verirdi."

Sırıtıyorum   nk   o haklı. "Evet, kulüpte bunu gizli tutmaya çalışıyoruz. Belli ki müzikle bağ kurduk ve diğ er her şey bir şekilde yerine oturdu, ama..."

"Her zaman bir ama vardır," diye   z  nt  yle araya giriyor.

"Sonra hasta olduğunu öğrendim," diye acımasız bir tonda devam ediyorum. "Beyin tümörü. Tümörü aldırma  için ameliyat oldu ve ben de iyileşirken ona göz kulak olmak için Wakefield'a taşınmaya ikna ettim. Orada olanlar bununla ilgiliydi. Baş ağrıları bir işarettir ve tek bir tanesini bile görmezden gelmesine izin vermem."

"Güzel. Yapmamalısın."

Homurdanıyorum. "Ha. Bunu ona söyle. Yani, evet, geldiğimiz nokta bu. Bir ilişki kuruyoruz ve kaçırdığımız yirmi bir yıl boyunca çalışıyoruz."

Maura bir an sessiz kaldı. Göz ucuyla onu izliyorum.   zg n görünüyor, belki de kafası karışık.

"Soru sormaktan  ekinme Maura. Sorabilirsin," diyorum ona, gerinmek için ayağa kalkarken. O tüm bunları düşünürken ben de sahnede volta atmaya başlıyorum. Tüm bunları ilk kez bir başkasına anlattığım için kendimi endişeli hissediyorum.

"Tanner tüm bunları nasıl bilmiyor?"

"Kolay. Ona söylemiyoruz."

"Biz mi?" diye soruyor, ayaklarını sallayarak platformun kenarından sektiriyor, dinlemeye hazır.

"Annem, Joanne ve Aaron bunu çok gizli tutuyorlar. Annem sürekli inip çıkıyor ama Tanner bunu da bilmiyor. Her şey yolundaymış gibi davranıyoruz.

eve geldiğinde her şey tıkırında olacak."

"Ama... neden?"

"Benim altın çocuk olduğumu söylediğini hatırlıyor musun? Evet, öyle," diyorum kaşlarımı çatarak. "Dediğim gibi, farklı olduğumu hep biliyordum. Aaron bana her zaman önemsizmişim gibi davrandı ve tüm ilgisini Tanner'a odakladı - ki bu beni rahatsız etmedi, çünkü Aaron'dan gerçekten hiç hoşlanmadım. Başından beri aramızda bir bağ oluşmamıştı, bu da aramızdaki ilişkiyi oldukça gergin hale getirmişti. Bu nedenle, Tanner her zaman babasının her şey için onun kıcını kolladığını ve ne istersem yapmama izin verdiğini düşündü. Gerçekte, oğlu için en iyisini istiyordu ve benim varlığımı unutmak istiyordu. Bu Tanner'ın bana kızmasına neden oldu ve Gary'yi öğrendiğimde Tanner evden ayrılmıştı, bu yüzden artık bir önemi yoktu."

"Peki Tanner annenin içki sorununu bilmiyor mu?"

Kuru, acınası bir kahkaha attım. "Hayır. O yokken çoğunlukla temizdi."

Dudaklarını yukarı doğru büküyor. "Bir keresinde *neredeyse* boşanıyorlardı dememiş miydin?"

Topuklarımın üzerinde dönüp ileri geri yürümeye devam ederken "Ah, dikkat ediyor," diye takılıyorum. "Öyle demiştim. Aslında en çok yaklaştıkları şey buydu. Annem alkollü araç kullanmaktan ceza aldı ve doğal olarak Aaron çok kızdı. Ona yardım etmek yerine bizi iki haftalığına büyükanneme gönderdi ve sonra da boşanma davası açmaya başladı. Bu kısa süre içinde Tanner, onları ayırmak yerine bir araya getireceğini düşünerek orduya yazıldı. Annem Aaron'u Tanner için birlikte olmalarının en iyisi olacağına ikna etti. Bir süre her şey iyiydi. Aaron bana ilgi gösterdi ve annem içkiyi bıraktı."

"Tanner Almanya'da turneye çıkana kadar. Nüksetti," diye tahmin yürütüyor Maura bana bakmak için arkasını döndüğünde.

Yürümeyi bırakıp onu işaret ediyorum. "Çok iyisin. Aynen öyle. Gary'yi o zaman öğrendim ve gerisi... şey, şimdi oldu."

"Ayık mı?"

"Şimdilik."

Tek söylediği "Huh," oldu ve oturma alanına dönmek için arkasını döndü.

Duyulabilen tek şey benim ayaklarımın zemine sürtünmesi ve onun bale ayakkabılarının sahnenin yüzeyine her vuruşunda gıcırdaması. Oturmasına ve duyduklarını sindirmesine izin veriyorum.

Bu da çok fazla. Her zaman bu rahat havayı verdiğimi biliyorum, ama her zaman böyle olmadı. Bana pislikten başka bir şey değilmişim gibi bakan bir "baba" ve beni her gün pişman eden bir anne ile büyüyen öfkeli bir gençtim - her ikisi için de minnettarım çünkü tüm öfkemi kanallize etmeyi başardım ve

kızgınlığımı müziğime yansıttım. Doğrusu, keşke büyürken benim için böyle olmasaydı. Ama sonuçta Gary'i bundan kurtardım ve bu benim için çok iyi bir anlaşıma.

"Pekâlâ evlat," diyor Gary arka koridordan çıkarken. "Randevu gelecek hafta için ayarlandı. Ama arabayı kendim kullanacağım."

Sahnedan iniyorum ve Maura'yı aşağı çekmek için arkamı dönüyorum. "Hayatta olmaz. Seni alıyorum ve bu kadar."

Gary ellerini kalçalarına koyuyor ve bakışlarını Maura'ya çeviriyor. "Bu küçük pislik sana da patronluk taşıyor mu?"

Bir kıkırdama yükselmeye çalışırken ağzını kapatıyor. "Bence o daha iyi biliyor."

Yaşlı adam oflayıp pufluyor. "Peki. Beni götürebilirsin. Ama bundan sonra diğer tüm randevularıma kendim gideceğim çünkü son baktığımda buraların ebeveyni bendim."

"Bunu düşüneceğim."

"İnatçılığını kimden aldığını tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Maura. Ona ters ters bakıyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Omuz silkiyor. "Yardım etmek için burada olduğumu kim söyledi?"

Gary'nin dudakları onun sözleri karşısında seğiriyor. "Bunu sevdim, Tucker. Ona tutunmaya çalış, ha? Şimdi ikinizin ya kaçmanız ya da yardım etmeniz gerekiyor. Bir saatten kısa bir süre içinde açmam gereken bir kulüp var."

"Bize iki kere söylemene gerek yok. Hadi Maura," diyorum, elinden tutup kapıya doğru çekerek.

"Hoşça kal Gary!" diye bağılıyor omzunun üzerinden. "Seninle resmen tanışmak harikaydı!"

"Aynı şekilde. Ve ahmak oğlum için şimdiden özür dilerim!" diye karşılık verir. "Görüşürüz, ihtiyar!"

Kapıdan içeri dalıp çakılların üzerinde ilerlerken gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum.

"Hâlâ takılmak istiyor musun?" Arabama yaklaşırken ona sinirli bir şekilde soruyorum, artık ona daha önce kızgın değilim.

"Elbette," diye yanıtlıyor, birleşen ellerimizi sıkarak.

Onun için kapısını açıyorum ama hemen içeri girmiyor. Bunun yerine, gözlerini parlak gün ışığına karşı koruyarak başını bana doğru eğiyor.

Başımı ona doğru eğiyorum çünkü gözlerindeki gölgeye rağmen yorum yapmak istediğini anlayabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor az önce olanlara atıfta bulunarak.

Ona açıldım ve hayatımın, geçmişimin kimsenin b i l m e d i ğ i bir bölümüne girmesine izin verdim. Neden onu seçtiğimi ya da neden bugünü seçtiğimi size söyleyemem. Bu

Ona aşık olduğum için ya da bugün geleceğimin önemli bir kısmında yanımda olduğu için olabilir.

Bekle, geri çekil.

Aşık olmak mı? Siktir et o n u . Ona aşığım ve sanırım Perk'te onu sözde takip ettiğimden beri ö y l e y i m .

Bakışlarını karşılıyorum ve "Elbette" diyorum.

Gülümsüyor, arabaya binmeye başlıyor ve yarı yolda geri dönüyor. "Hey, Tuck?"

"Öyle mi?"

"Söyleyeceklerimi kimseye söylemeyeceğime söz ver. Tamam mı? Ve gülmek de yok."

Bana anında güvenmemesiyle ilgili daha önce olanlara rağmen, ona gü v e n d i ğ i m i biliyorum, bu yüzden "Tamam" diyorum.

Utancı dolu bir tavırla yere bakıyor, tekrar bana bakıyor ve sonra gözlerini tekrar yere indiriyor. Bakışlarıyla buluşmak için eğiliyorum ama buna izin vermiyor.

"Can..." diye başladı utangaçça. "Bu gece Supernatural izleyebilir miyiz?" Maura karnıma yumruk atıyor çünkü *çok* gülüyorum.

Chapter Sixteen

"Evet de artık, Tucker."

"Hayır."

"Bekle, 'hayır' hayır gibi mi yoksa 'hayır evet demeyeceğim' hayır gibi mi?"

Maura diğer hattan soruyor.

Bunu sormayı düşünebilirdi. "Hayır, evet demeyeceğim,"

diyorum ona. "O zaman bu aslında hayır demek oluyor!"

Son on dakikadır Maura onunla birlikte ev aramaya gitmem için beni ikna etmeye çalışıyor. Ailesiyle olanlardan ve bizim verdiğimiz sözden sonra, daha bağımsız olması gerektiğine karar verdi, bu yüzden kendi başına bir yer bulmaya çalışacak.

"Lütfen?" diye yalvarıyor.

"Peki, tamam. Ama bugün bana en az beş kez harika olduğumu

söylemelisin." "Anlaştık. Yirmi dakika sonra Perk'te buluşalım mı?"

"Anlaştık."

Yüksek sesle bir tezahürat çıkarır. "Ah! Teşekkür ederim! Harikasınız! İşte bir numara. Güle güle!"

Cep telefonumu yere atıyorum ve kolumu gözlerimin üzerine kaldırıyorum. Geç saatlere kadar çalışan biri için, kesinlikle erken kalkıyor. Özellikle de cumartesi günleri. Uykusuzluğa geçiyor ve Çarşamba günü o sık kafalı şirket yöneticisiyle buluşmaya benimle birlikte gittiği için ona borçluyum.

Her şeyin nasıl gittiğinden dolayı son birkaç gündür pek neşeli olmadığımı itiraf etmeliyim. Yani korkunç bir şekilde. Olduğundan çok daha fazlasını ummuştum ama fena halde hayal kırıklığına uğradım.

Dün gece yatakta dönüp dururken, kendime bu berbat deneyimin "başarma" hayallerimi kirletmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Sanırım Maura'nın bugün tembel kıcımlı yataktan kaldırması yardımcı oluyor.

Koyu yeşil yorgani üzerimden atıp ayaklarımı soğuk parkeye doğru sallıyorum. Küçük yatak odamın etrafına bakıyorum ve gözlerim kapımın yanında yerde duran parlak bir şeye takılıyor. Oraya doğru yürüyüp çömeldiğimde bunun bir bilezik olduğunu fark ediyorum. *Maura dün gece burada bırakmış olmalı.*

Ve hayır, bu görüldüğü kadar yaramazca değil. Neredeyse her günü birlikte geçiriyorduk, ama bunun buraya girmesinin tek yolu bizde kaldığı zamandı. Ama doğru hatırlıyorsam, bilezik takmıyordu.

Kimin o zaman?

Bekle. Gaige'in dün gece bir kızı var mıydı? *Gaige mi?* Daha önce bir kadınla konuştuğunu hiç görmediğim sessiz, yakışıklı piç mi? Yok artık.

"Hey, penis nefesi!" Oda arkadaşşıma sesleniyorum, yatak odamdan çıkıp koridordan onunkine doğru yürüyorum, kapıyı çalma zahmetine girmiyorum.

"Dostum!" diye bağıyor, giymekte olduğu ten rengi kargo şortuna takılıyor ve ben kapıyı açarken yüz üstü yere düşüyor.

Çıplak.

Doğal olarak güldüm. Sonra daha çok gülüyorum çünkü çıplak kışını örtmek için acele ederken yine tökezliyor.

"Orospu çocuğu! Sen tam bir pislisin!"

"Beni seviyorsun. Ama bir sorum var: Neden hiç iç çamaşırı giymiyorsun? Çamaşır günü olmadığını biliyorum."

Sonunda kendini yerden kaldırmayı ve şortunu kalçalarının üzerinden geçirmeyi başarıyor. "Bazen serbest bırakman gerekir."

Kapının pervazına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve omuz silkiyorum. "İyi bir noktaya değindin."

Gaige pizza salonundaki vardiyası için lacivert Harold gömleğini giyiyor. Yatağının ayak ucunda dururken ellerini kalçalarına koyuyor ve ustalıkla bakımlı kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "İç çamaşırı giyip giymediğimi öğrenmek için mi içeri daldınız?"

"Ah, evet," diyorum. Gaige'in görmesi için bileziği havaya kaldırıyorum. "Bu senin mi?"

Hızlı adımlarla yanıma gelip elimden kaptığı gibi gözleri açılıyor. Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirerek ona bakıyor. "Nereden buldun bunu?"

"Kapımın yanındaki koridorda yerdeydi. Yüzündeki ifadeden kime ait olduğunu çok iyi bildiğini tahmin ediyorum."

Yıldırım hızıyla gülümsemenin yerini bir kaş çatma alıyor. "Seni hiç ilgilendirmez."

Sırıtiyorum. "Biliyor musun, gülümsediğinde çok daha yakışıklı oluyorsun. Bunun üzerinde çalışmalısın."

"Ugh! Git buradan!" diye bağıyor.

Fırlattığı ayakkabıdan kaçıp banyoya yöneliyorum, kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum çünkü çıplak düştüğüm için misilleme yapmayacağına güvenmiyorum.

İyi ki de öyle yapmışım, çünkü duşa gireli daha iki dakika bile olmamıştı ki onun kapı kolunu çevirdiğini duydum. İntikam girişimine bir kahkaha atıyorum. Gaige içeri girmekten vazgeçince düşmanın sesi kesiliyor.

Suyu kapatarak küvetten çıktım ve kurulandım. Kıyafetlerimi yatak odamda unuttuğumu fark ederek etrafıma bir havlu sarıyorum ve dikkatlice kapıyı açıyorum. Her iki tarafa da baktığımdan ve **e t r a f ı n** temiz olduğundan emin olmak için dikkatle dinlediğimden emin oluyorum. Her şey yeterince masum görünüyor, bu yüzden koridora geçici bir adım atıyorum.

Büyük. Hata.

Ayaklarım altımdan fırladı ve kığım yere çarptı. Bu sırada havlumu elimden kaçırdım ve kığım çırılçıplak kaldı. Sonra, daha da kötüsü, Gaige koridordan hızla geliyor, havlumu kapıyor, onunla bana vuruyor ve beni orada yatar halde bırakıyor.

"Yakaladım seni, pislik! Teşekkürler, tereyağlı pişirme spreyi!" diye bağırıyor kilitli yatak odasının güvenliğinden.

Piç kurusu.

Perk'e neredeyse on dakika geç gittiğimde şaşkınlıktan mosmor olmuş bir yüzle karşılaşıyorum.

"Neden böyle komik yürüyorsun?" Maura elinde iki orta boy kahve ile dışarı çıkarken soruyor. Birini bana uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Cömert bir yudum aldıktan sonra ona cevap veriyorum. "İki çıplak adam, tereyağlı pişirme spreyi ve intikam vaadi içeriyor diyelim. "

"Tuhaf." Kaşlarını sallıyor, bunun gerçekten de tuhaf olabileceğini düşünmüyor bile.

sapıkça bir şey olabilir. "Gel hadi. Benimle gelebilirsin."

Gümüş rengi lüks SUV'sine binip yola çıktık.

İlk dur işaretine geldiğimizde "Onunla konuştun mu?" diye soruyor.

"Hayır. Sen konuştun mu?"

"Maalesef."

Ona doğru dönüyorum ve kaşlarım endişeyle çatılıyor. "Ne oldu?"

"Pazar günü partiden sonra onu aramayı denedim ama cevap alamadım. Bu yüzden randevunuzdan hemen önce Çarşamba gününe kadar her gün bir kez daha denedim. Bunun son arayışım olacağını söyleyerek sesli mesaj bıraktım. Dün gece tekrar aradı. Sarhoştı. Sonra da bana nasıl bir fahişe olduğumu anlatmaya başladı."

Konuşmayı kesti ama olanın bundan ibaret olmadığını biliyorum. Sesindeki tiksintiden daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum.

"Peki sonra ne olacak Maura?" Bastırıyorum.

Bir nefes veriyor. "Sonra telefonu hoparlöre aldı ve tek duyduğum inlemeler ve birbirine çarpan bedenlerdi." Tepkimi ölçmek için gözlerini bir an bana doğru çevirdi. "Ben onunla telefondayken biriyle düzüşüyordu."

"Tanrım, Maura!" Patladım. "O pislige inanamiyorum! O... Siktir! O benim için öldü." Elimi öfkeyle arabanın direksiyonuna vurdum. "Şerefsiz!"

"Böyle söyleme, Tuck. Bu geri alamayacağın bir şey," diyor sakince. "Yaptığı şey, sorun değil."

"Değil," diyorum, öfkeyle. "İyi olmaktan çok uzak. Aramızda her ne olduysa bunu onun tam bir pislik olmasına izin vermek için bir bahane olarak kullanmaya çalışma. Bu asla iyi bir şey değil. Eğer lanet olası bir ordu üssünde güvenle saklanmasaydı, bu saçmalık için gidip kichını tekmelerdim."

"Bizim ona yaptığımız gibi onun da bize zarar vermesine izin verilmemeli mi?"

Ona bakıyorum ve bunun böyle olması gerektiğine inandığını görüyorum. "Hayır. Hiç de değil. Bize olanlar kasıtsızdı. Hatta bazıları buna kaçınılmaz bile diyebilir. Onun yaptığı ise *kasıtlıydı* ve hiç beklenmedik bir şeydi. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok."

Bir ya da iki mil boyunca hiçbir şey söylemedik. Sessizliği ilk bozan Maura oldu. "İyi. Haklısın. Onunla olan geçmişimizi unutabilir miyiz? Sadece onu düşünebilir miyiz?"

o zaman değil de şimdi mi?"

"Sanırım en iyisi bu."

"O zaman biz de bunu deneyeceğiz." Kısa bir duraklama. "Sen *h a r i k a s ı n*," diyor sessizce ve benim tekrar gülmeme neden oluyor.

İlk daireye kadar olan yolculuğun geri kalanı kısa ve sessizdir. Maura'nın yaşaması için iyi bir yer olup olmadığının cevabı da aynı hızla gelir.

"Hayır. Burada yaşamıyorsun." dediğimde araba hâlâ hareket halindeydi.

Sıradaki." Burnunu kıvırdı ve ön camdan dışarı baktı. "Ne?"

"Rahat etmek için çok uzağa park etmek zorundasınız. Seni geceleri bu sokaklarda tek başına yürümeye bırakamam. İşten çıktığın saatten sonra olmaz."

Bir süre sonra kabul ediyor. "Tamam. Sen kazandın. Sıradaki."

İki daireye daha baktık, biri *neredeyse* kazanıyordu ama Maura bir tane daha denemek için ısrar etti. Arabayı yanaştırdığımız anda içimde iyi bir his belirdi. Bölge güzel ve park yeri daha yeni ve temiz görünen apartmanın önünde. Bizi, kendisini ev sahibesi olarak tanıtan, orta yaşlı, güler yüzlü bir kadın karşılıyor.

"Merhaba, Darcy. Ben Maura, ve bu da-"

"Nişanlısı Tucker," diye sinsi bir sırtışla araya giriyorum ve kolumu karnıma dirsek atan Maura'ya doluyorum.

"Oh, ne kadar tatlı! İkiniz birlikte çok tatlısınız!" Darcy haykırır.

Maura zoraki bir gülümsemeyle
"Teşekkürler," diyor. "Hadi gidip bir bakalım,
olur mu?"

Darcy arkasını döndükten hemen sonra Maura koluna vuruyor ve bana ters ters bakıyor. Omuz silkip dilimi ona doğru uzattım. Kıçımın üstüne düşüp her yerimi çürütmeme ve kardeşimin tam bir pislik olduğunu öğrenmeme rağmen bugün eğlenceli bir ruh halindeyim. Küstahlaşmasına bayılıyorum ve tüm bu maskaralıkla hedeflediğim şey de bu.

Darcy'yi küçük bir tepeden aşağı, ana dairelere doğru takip ediyoruz ve Maura'yı yaklaşık yirmi dakika içinde daha da delirtmenin bir yolunu bularak telefonumu çıkarmak için geri çekiliyorum.

Darcy bizi boş daireye davet ettiğinde Maura heyecanlı bir çığlık atıyor. İsteddiği yerin burası olduğuna karar vermesi sadece beş saniyesini alıyor.

"Mükemmel!" diye ilan ediyor. "Kesinlikle mükemmel! Mobilyalı mı?"

Darcy, "Genellikle değil," diye yanıtlar. Maura'nın omuzları çöktüğünde, Darcy

"Ama eminim ki bu çözülebilecek bir şeydir." diye ekliyor.

"Mükemmel!" Maura ellerini birbirine vurarak ve topuklarının üzerinde zıplayarak "Mükemmel!" diyor. Bana bakıyor, "Ne düşünüyorsun *tatlım*?"

İki yatak odalı makul büyüklükteki daireye bakarken Maura'ya hak veriyorum. Böyle bir yer onun için ideal. Orta büyüklükte bir balkona açılan iki beyaz çerçeveli cam kapı, küçük bir mutfak, antika parke zeminler ve yüksek tavan ile açık ve aydınlık. Standart beyaz duvarlar arasında küçük bir gaz şöminesinin bulunduğu ince yeşil bir duvar var. Genel his rahat ama modern.

"Yatak odaları nasıl?" Cevap veriyorum.

Ebeveyn ve yedek odalara doğru ilerliyoruz. İkisi de düşündüğümde daha büyük, banyo da öyle. Genel olarak, olağanüstü bir daire ve bence Maura burayı almamak için deli olmalı.

"Bize birkaç şeyi özel olarak konuşmamız için zaman verebilir misin?" Başından beri etrafta dolanan Darcy'ye soruyorum.

"Oh, elbette! İstedığınız kadar zaman ayırın. Kısa süre içinde tekrar kontrol edeceğim."

Mutfak adasının üzerine bir başvuru ve sıkça sorulan sorular broşürü bıraktıktan sonra ön kapıdan çıkıyor.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Maura bana sert bir bakış atıyor. "Birincisi, sen bir ahmaksın. İkincisi, sen ne dersin de ben bu lanet daireyi alacağım. Tam da istediğim şey buydu!"

Çılgınca olduğunu biliyorum ama onu kızdırmak *beni de kızdırıyor*. Ne zaman onun damarına bassam, Maura'nın kıçının altında bir ateş yanıyor ve ben bunu yaptığımda bana karşılık vermekten çekinmiyor. Sanırım bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz.

Bileğime bakıyorum, takmadığım bir saate bakıyorum. "Göreceğiz bakalım. Beş...dört...üç...iki," diye sayıyorum. "Bir."

Tam ağzımdan "bir" çıkarken kapı çalınıyor. Maura'nın yüzü buruşuyor, neler olup bittiğinden emin değil. Sırtarak dönüyorum ve ön kapıya doğru birkaç adım gidiyorum. Kapıyı açtığımda Gaige'in tanıdık yüzüyle karşılaşıyorum.

"Gerçekten mi dostum? Sipariş geldiğinde kafam çok karıştı," diyor ve bana büyük bir pizza uzatıyor. Kafasını kapıdan içeri sokuyor ve memnun bir sırıtışla etrafına bakıyor. "Güzel yer, Maura. Sanırım burası iyi bir yer." Bana döndü. "On iki yetmiş beş."

Yüzüne gülüyorum. "Hayatta olmaz, sikik. Kıçımı yırtmamın ve tüm kıçımı morartmamın intikamı. Bu senden. Yemek için teşekkürler!"

Kapıyı onun şaşkın suratına çarparak arkamı dönüp ellerini kalçalarına dayamış ayağını yere vuran Maura'ya bakıyorum.

"Eee?"

"Hadi ama. Etraftaki en iyi pizzacının hemen teslimat yapıp yapamayacağını bilmelisin. Gerçekten de *mükemmel bir* daire olup olmadığını anlamanın tek gerçek yolu budur."

Mantığım karşısında başını sallıyor. "Peki Gaige'in teslim edeceğini nereden biliyordun?"

"Bir kodumuz var. Ne zaman Bay Apple Bottom için bir sipariş gelse, ya Hudson ya da ben."

"Apple Bottom? Gerçekten mi?"

Omuz silkip mutfaktaki adaya doğru ilerliyorum. "Ne? Biz aptalız." Onun için bir tabure çektim. "Otur. Yemek benden."

"Gaige'i kastediyorsun."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Hain."

Ev sahibesinin her an içeri dalmasından korkarak pizzalarımızı atıştırıyoruz ve Maura için ikamet başvurusunu doldurmaya yardım ediyorum. Gelirle ilgili soruya geldiğimde duraksadım.

"*Sabit bir geliriniz var mı?*" Yüksek sesle okudum. Maura'ya bakarak, "Ee?" dedim.

Az önce yediği pizza lokmasını yutuyor ve başını sallıyor. "İstiyorum."

Burası şehrin oldukça lüks -ya da Wakefield'da olabildiğince lüks- bir bölgesinde oldukça güzel bir daire ve Clyde'dan aldığı bahşişlerle geçinemeyeceğinden endişeleniyorum.

"Beni ilgilendirmez ama garsonluktan o kadar kazanıyor musun?"

Artık neredeyse boş olan pizza kutusunu kapatıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu

seni ilgilendirmez, ama evet. Clyde's'da hayatımı idame ettirmek için gayet iyiyim.

alışkanlıklar. Ama tek başıma yaşarsam her şeyin çok daha pahalıya mal olacağını biliyorum." Tezgâha bakıyor, bir sonraki söyleyeceği şeye nasıl yaklaşacağından neredeyse emin değil. "Param var, Tucker. Zengin olan sadece ailem değil. Büyükanнем ve büyükbabamdan bana kalan oldukça büyük bir miras var. Ayrıca, ailemin doğru yaptığı tek şey bana yatırım yapmayı öğretmekmiş gibi görünüyor. On sekiz yaşına geldiğimde emanetime erişim kazandım ve onu birkaç farklı hisse senedine yatırmaya başladım. İyi bir getiri elde ettikten sonra paramı çektim ve faiz getiren bir hesapta sakladım. Banka hesabım biraz daha kabarık."

Bu noktada çenem neredeyse yere düşecek. *Kız çok zeki.* Öyle olmadığını düşünmediğimden değil. Sanırım mali durumunu nasıl kontrol ettiğini hiç fark etmemiştim.

"Yani bir gün benim şeker annem olacağını mı söylüyorsun?"

Maura kalemı tezgahıtan alıp bana fırlatmakta tereddüt bile etmedi. "Ahmak."

"Mmm. Küstahlaşmana bayılıyorum," diyorum, uygulamayı bırakıp adanın etrafında ona doğru ilerliyorum. Bir çılgılık atıyor ve oturma odasına doğru kaçıyor. Peşinden giderken aklıma parlak bir fikir geldi.

İçimdeki çocuğu yönlendirerek tam zamanında düşünüyorum ve kafamı sehpaye çarpmış gibi yapıyorum. Yere yuvarlanıp kıpırdamadan uzanıyorum ve nefes alış verişimi minimuma indiriyorum. Maura da aynı şeyi yapıyor, yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve beni omuzlarımdan sarsıyor.

"Tucker! OhmyGod, ohmyGod! Uyan!" Beni tekrar sallıyor. "Lütfen, lütfen, uyan. Tucker!"

Kendini kaybetmek üzere olduğu için, şimdi saldırma zamanı olduğuna karar verdim. Bir saniye içinde ayağa fırladım, Maura'yı yakaladım ve üstüne çıkana kadar yuvarlandım. Vücudumu onunkinin üzerine bastırıyorum, onu kafesliyorum, böylece hiçbir yere gidemiyor.

Kendini beğenmiş bir sırtışla baktığım yüzünde şaşkınlık ve hatta belki biraz da tiksinti var. Ama her şeyi ele veren şey onun ışıltılı mavi gözleri. Şok ya da tiksinti dolu değil. Onlar şehvet dolu.

Buna bayılıyor.

"Yakaladım," diye böbürlendim. "Buna kandığına inanamıyorum."

"Sen korkunç bir insansın, Tucker Cameron. Umarım düşüp dizini sıyrırırsın."

"Bu çok kabaca. Bugün zaten kıcıımı yara bere içinde bıraktığımi biliyorsun, şimdi bir kez daha incinmemi istiyorsun. Annen sana daha iyi terbiye vermeliydi, genç bayan."

Maura göz devirmesini bastırmaya bile çalışmıyor. "Bugün neyin var senin? Çok sersemlemişsin."

"Beni mutlu görmek seni rahatsız ediyor mu?"

Gözleri ciddileşiyor. "Bu gezegende mutlu olmasını istediğim bir kişi varsa, o da sensin, Tuck. Sen bunu hak ediyorsun."

Benim cevabım onu öpmek oldu. Dudaklarımı onunkilere bastırduğımda, o da hemen karşılık veriyor. Başta nazik davranıyoruz, acele etmiyoruz. Alt dudağını çekiştiriyorum, bana açılması için yalvarıyorum. O da açıyor. Dillerimiz artık birlikte dans ederken, bedenlerimiz yavaş yavaş ritmik bir düzende hareket etmeye başlıyor. Elleri kollarımdan saçlarıma doğru hareket ediyor, başımı kavıyor ve beni bir aciliyet duygusuyla içine çekiyor. Ellerimi vücudundan aşağı kaydırıyorum, bacaklarını kavıyorum ve aşağıda meydana gelen sürtünmeye daha iyi bir açıda elde etmek için onları belime sarıyorum. Aletim onun tatlı noktasına doğru kaydığında nefesi kesiliyor.

Ağzımı onunkinden ayırıp yanağından boynuna doğru öpüyorum, kulağının altındaki hassas noktayı emmek için kısa bir süre duruyorum ve başka bir yumuşak inlemeye neden oluyorum. Dilimi açıkta kalan boynunda hafifçe gezdirirken ayaklarını kalçalarımı indiriyor, gömleğine ulaştığımda duraklıyorum.

İlk düğmeyi açıyorum ve ona bakıyorum. Başını arkaya attığını, nefeslerinin art arda geldiğini ve yanaklarının pembenin en seksi tonuyla kızardığını görebiliyorum. *Kahretsin, çok çekici.*

Bir düğmeyi daha açıyorum ve nefes alış verışı daha da hızlanıyor.

"Burası sıcak mı?" diye soruyor aniden. "Burası çok sıcak." Başka bir düğme ve daha sert nefesler.

"*Mükemmel,*" diyorum, beyaz dantelli atletine bakarken, zaten zonklayan ereksiyonum bu manzara karşısında daha da zonkluyor. Seksi olması gereken bir giysi değil ama Maura'nın üzerinde her şey seksi. Onu bunun içinde ve bir çift dantelli erkek şortuyla hayal edebiliyorum. Beynim aşırı hızlanıyor.

"Emin misin?"

Dördüncü bir düğme açıldı. *Yolu yarılacak.*

"Olumlu," diye yalan *söylüyorum*, çünkü burası kesinlikle sıcak.

Göğüslerinin açığındaki kabarıklığına ılık bir nefes üflüyorum ve alt yarısının bana doğru bastırmasına neden oluyorum. Onun bu ince hareketi beni daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyor ve diğer tüm düğmeleri hızla açıyorum.

Üstünü çıkarmaya başladığımda, ön kapı uçarak açıldı.

"Bunun için üzgünüm," diyor Darcy. "Bir telefon görüşmesine takıldım. Her şey nasıl..." Mutfağa doğru yürürken sesi kesiliyor, muhtemelen pizza kutumuzun hala tezgahın üzerinde durduğunu görüyor.

Hızla Maura'nın üzerinden kalktım ve ereksiyonumu bastırmaya çalıştım. İşe yaramadı, ben de yüzüstü döndüm.

Maura saçlarını geriye doğru düzleştirir ve tam ev sahibesi köşeden dönerken ayağa kalkar.

"İşte buradasınız. Görüyorum ki siz ikiniz yerel pizzacıyı çoktan denemişsiniz."

Yüzünü göremiyorum, o yüzden üzgün olup olmadığından emin değilim.

"Yaptık," diyor Maura. "Umarım sakıncası yoktur. En sevdiğiniz pizzacının zamanında teslimat yapıp yapamayacağını bilmek her zaman önemlidir. Bu, harika bir daire bulmanızı sağlayabilir ya da bozabilir."

Gülüştümü bastırmak için yüzümü pelüş halının içine gömüyorum.

"Nişanlınla her şey yolunda mı?" Darcy sorar, bu kez sesindeki endişe açıktır.

Sanırım Maura iğneleyici bir şey söyleyeceğimi seziyor, o yüzden benden önce cevap veriyor.

"Oh, o mu? Evet, o iyi. Köpek kulübesindeyken kanepenin lüksünü hak etmiyor, bu yüzden onu yerde yatırıyorum. Orada o kadar sık kalıyor ki, bunu test etmeyi gerekli buluyor. Öyle değil mi *tatlım*?"

Kahkahalar yükseliyor ve ben o kadar çok titremeye başlıyorum ki konuşamıyorum bile, bu yüzden sadece başparmağımı havaya kaldırıyorum.

"Siz ikiniz çok tatlısınız!" Darcy iltifat ediyor. "Peki, biz ne düşünüyoruz? Başvuru sürecini başlatalım mı?"

Başımı yerden kaldırıyorum ve sırttan Maura'ya bakıyorum; daha önce söylediklerine rağmen benden bir cevap bekliyor.

"Onu alacağız."

Chapter Seventeen

Dört hafta.

Maura ve ben bu çekişme oyununu oynamaya başlayalı bu kadar zaman oldu. Gayri resmi olarak benim olduğundan beri bu kadar zaman geçti.

Bu dört hafta içinde üç farklı plak şirketiyle daha görüşmeyi ve kiminle anlaşacağıma karar vermeyi başardım.

Şimdi tek yapmam gereken imzalı sözleşmemi teslim etmek.

Beni bundan alıkoyan en büyük şey, aklımdan bir türlü çıkaramadığım sarışın güzel. Birlikte geleceğimizin imzalamamda belirleyici faktör olmasına izin verirsem, kendimiz için çalışmak ve kendimiz için bir şeyler yapmak konusunda birbirimize verdiğimiz sözü bozmuş olacağımı biliyorum. Ama ona mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istemekten kendimi alamıyorum.

Çünkü imza atmanın kayıt anlamına geleceğini biliyorum. Kayıtlar turneye, turne de daha fazla kayda yol açacak ve bu döngü devam edecek. Bu yasal olarak bağlayıcı, hiç bitmeyen bir döngü olacak. Yorucu ve zaman alıcı olacak. Ve bu, pek çok insanın yatırım yapmaya istekli olmayacağı bir ilişki olacak.

Özellikle Maura'nın uzun mesafeli ilişkilerle ilgili geçmişi düşünüldüğünde bu beni tedirgin ediyor.

Dolayısıyla bu yolculuğa çıkmakta neden tereddüt ettiğimi anlamak çok kolay. Bu onu kaybetmek anlamına gelecek ve ben buna hazır değilim. Yakınından bile geçmedim.

Ben bırakıp gitmekle uğraşırken, Maura son dört haftayı ailesine onlarla konuşmadan her şekilde "siktir git" demekle geçirdi. Arabasını sattı ve parasıyla güzel bir ikinci el araba aldı. Onların cep telefonu planının altından çıktı ve kendi telefonunu aldı (evet, onları erken fesih ücretleriyle sıkıştırarak). Ve olası kariyerleri araştırıyor çünkü ailesinin onu almaya zorladığı dekoratif işletme diplomasıyla bir şeyler yapmaya karar verdi.

Onu tanıdığım son bir yıl içinde çok büyüdü ve değişti. Eskiden başkalarının isteklerine boyun eğdi. Şimdi ise boyun eğmek yerine

ve kendini ilk sıraya koyar.

Bunun için onunla gurur duyuyorum.

İkimiz de "telefon görüşmesinden" bu yana Tanner'la konuşmadık. Ona birkaç kez ulaştım. Birkaç kez Maura'ya yaptıklarından dolayı ona bağışlamak için, birkaç kez de kendi tarafımı anlatmaya çalışmak için. Tüm aramalar cevapsız kaldı ve geri dönmedi.

Her ne kadar onu gündeme getirmekten hala çekiniyor olsak da, her şeyi bir kenara bırakıp şimdi ve buraya odaklanabilmek gün geçtikçe daha kolay hale geliyor. Sadece deniyoruz, daha önce olanlar için değil kendimiz için yaşıyoruz.

Ve şimdiye kadar işe yaradı.

"Hazır!" diye sesleniyor koridordan aşağı inip benim bulunduğum oturma odasına doğru yürürken. "Hadi gidelim. Geç kalmak istemeyiz."

Gülümsüyorum çünkü beş dakika geç gelip sonra tuvalette bir beş dakika daha geçirerek programın gerisinde kalmamıza neden olan o.

Birlikte geçirdiğimiz günler boyunca Maura'nın sürekli geç kaldığını öğrendim. Bowlinge gidiyoruz, geç kalıyor. Sinemaya gidiyoruz, geç kalıyor. Yemeğe gidiyoruz, geç kalıyor. Onunla evinde buluşacağımı söylüyorum, geç kalıyor. Sonuncusu nasıl mümkün olabilir, emin değilim.

Ama geç kalmasının en iyi yanı ne? *Her zaman* bir bahane uydurur. *Her zaman*. Ve gülünç derecede sevimliler.

Bu gece göz kalemini bir türlü "eşitleyemiyordu", ne demekse artık. Buraya gelir gelmez aceleyle banyoya girmesinin nedeni de buydu. Sonra da dar kot pantolonu ve bol bluzuyla aynı şekilde dışarı çıktı. Her zamanki gibi aynı anda hem sık hem de rahat.

Bu çok küçük ve tuhaf bir özellik ama onu karşı konulmaz kılıyor. "Evet *prendes*," diye takılıyorum.

Bana ters ters bakıyor ve ayakkabılarını tekrar giymek için kapıya doğru yürüyor. "Scoot! Oynaman gereken bir set var ve ben bunu kaçırmak istemiyorum."

"Sahibini tanımıyor falan değilim," diyorum ona, kendimi kanepeden çekerek. "Bahse girerim, yerimi değiştirmesi için onunla tatlı tatlı konuşabilirim."

"Zavallı Gary. Bir tümörü yeniyor ve teselli ödülü olarak seni alıyor. Bana pek adil görünmüyor."

Yanından geçip kapıyı açarken kışına bir şaplak atıyorum. Omzumun üzerinden, "Aslında onu oldukça şanslı buluyorum." diyorum.

"Şanslıymışım," diye homurdanarak koridorda beni takip ediyor.

"Bu gece burada kimler olacak?"

Mic's'e girerken barın arkasındaki babama el sallıyorum. Maura'nın elini tutarak onu grubumuzun her zamanki masasına doğru çekiyorum.

Arkadaşlarımıza yaklaşıırken "Herkes," diye cevap veriyorum.

Maura ve Rae'nin garip ciyaklamalarını/sarılmalarını izliyorum ve hemen kahkahalara boğuluyorum. O her gülümsediğinde ya da kıkırdadığında, vücudum sıcaklık ve mutlulukla kaplanıyor ve kalbim senkronize olmaktan çıkıyor.

Biraz fazla uzun bakmış olmalıyım, çünkü sonunda gözlerimi ondan ayırdığımda Hudson içkisini yudumlarken bardağının üstünden bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. Ona doğru bakarak boş sandalyelerden birine oturuyorum.

"Bu gece burası çok kalabalık," diyorum, etrafıma bakıp normalden çok daha büyük bir kalabalık görüyorum.

Gaige, "Bir kayıt sözleşmesi imzalamaya çok yaklaşmış olan bir şarkıcının bu gece son konseri olabileceğini duydum," diyor.

Omuz silkiyorum. Etrafta bir sürü söylenti dolaştığını biliyorum ama beynim tüm bunlarla karmakarışık olduğu için henüz hiçbir şeyi doğrulayamadım. "Duyduğun her şeye inanıyor musun?"

"Hayır. Sadece internette yayınlanan şeyler. İnternet *her zaman* doğrudur," diye kestirip atıyor.

Hudson'a "Onu insan içine çıkardığına inanamıyorum," diyorum. Omuz silkti. "Oda arkadaşın."

"Hey, Tuck, senin sıranı on beş dakika öne alabilir misin? Kalabalık sabırsızlanmaya başladı ve sen sahneye çıkmadan önceki skeç iptal edildi," diye soruyor Gary masamızın ucundan.

Gary'nin benimle konuşması biraz garip. Daha önce konser gecelerinde kulüpte hiç etkileşime girmemiştik çünkü insanların Gary'nin torpil yaptığını ya da buraya takım elbise sokmak için torpil yaptığını düşünmelerini istemiyorduk. Baba/oğul ilişkimizi her zaman iş ilişkimizden ayrı tuttuk.

"Elbette," diyorum ve o da çıkıp gidiyor.

Hudson masaya doğru eğilir. "İkinizi birlikte görmek hâlâ tuhaf. Sanki geleceği görmek gibi bir şey." Evet, sonunda ona söyledim.

"Gerçek," diyor Rae. "Baban çok seksi, Tucker."

"Hey! Hayır! Biz öyle şeyler söylemeyiz," diyor Hudson, kız arkadaşına hançer gibi bakarak.

Omuz silkiyor. "Her neyse. Tek söylediğim Maura'nın şanslı olduğu. Erkek arkadaşı yaşlanıp saçları ağardığında çok güzel olacak."

Gözlerim Maura'ya kayıyor. Aramızda bir *şeyler* olduğu herkesçe biliniyor ama başladığından beri ilk kez biri bu kadar açık konuşuyor.

Bu konuda. Bana attığı küçük bir gülümsemeden anladığım kadarıyla o da erkek arkadaş etiketini benim kadar seviyor.

Hudson elini uzatıyor ve parmak makasıyla havayı kesiyor. "İşte bu, küçük hanım," diyor Rae'ye. "Kesildin."

Hepimiz gülüyoruz çünkü buna sadık kalması mümkün değil.

Eşyalarımın şovum için hazır olup olmadığını kontrol etmek üzereyken Maura eğilip beni yanağımdan öpüyor.

"Bu gece orijinal bir şey mi yapacaksın?" diye umutla soruyor.

Kulübün etrafına tekrar baktığımda, burada bulunduğumuz on dakika içinde kalabalığın ne kadar arttığını görüyorum. Daha önce hiç bu kadar dolu gördüğümünden emin değilim ve bunun benim ve etrafta dolaşan söylentiler yüzünden olduğunu biliyorum. Görünüşe göre sosyal medya takipçilerim sandığımdan daha fazla. Ama buradaki son konserim olabilecek bir konser için salonun dolu olması ne kadar harika olsa da, hazır olduklarını sanmıyorum.

Ya da hazır olmadığım için olabilir. "Henüz değil. Ama yakında," diyorum ona.

Bana anlayışlı bir gülümseme veriyor ve yanağıma tekrar öpüyor. "Git al onları, aygır."

Grease'in sonundaki Sandy'yi taklit ederek sesini boğuk bir fısıltıya düşürmesine gülüyorum.

Kapalı performans alanına giriyorum ve gitarımı bu gece Maura'ya söylemek istediğim şarkıya ayarladığımdan emin oluyorum. O üç kelimeyi yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan tam olarak nasıl hissettiğimi ifade etmesini umduğum şarkı.

Birkaç dakika sonra Gary, gecenin yeteneklerinin başlayabilmesi için salonu sakinleştirmek üzere sahneye çıktı.

"Mic's'e, kimsenin doğru düzgün telaffuz edemediği bir ismi olan kulübe hoş geldiniz. Bu gece birkaç yeni ve birkaç eski gösterimiz var. Ama önce, Tucker Bentley'e sahneye hoş geldin diyelim."

Kalabalık patlıyor ve Gary sırtımı sıvazlıyor, taburemdeki yerimi alırken iyi şans dileklerini mırıldanıyor.

Yerime oturuyorum ve beni kısa süreliğine kör eden sahne ışıklarının parlaklığına karşı gözlerimi kısıyorum. Kalabalığa baktığımda, yeni açımdan birkaç tanıdık yüz görüyorum. Burada sahnede oturmak ve birkaç yıl önce bu çılgın yolculuğa başladığımdan beri benimle birlikte olan insanların yüzlerine bakmak bana kendimi alçakgönüllü hissettiriyor.

Seyirciye imzam olan sırtışıma göstererek mikrofona doğru eğildim.

"Hey, millet! Son otuz saniyede unuttuysanız diye söylüyorum, ben Tucker Bentley ve sizin için birkaç parça çalacağım. Biliyorum bir süredir

Bu benim son şovum olacak, ama gerçek şu ki, öyle olup olmayacağını bilmiyorum. Sanırım bu gösterinin nasıl geçeceğine bağlı."

"SENİ SEVİYORUZ, TUCKER! Ç I K A R I N ! HEPSİNİ Ç I K A R ! "

belli ki sarhoş Perry bağırıyor.

Biraz gergin bir gülümseme veriyorum ve onu işaret ediyorum. "Biri şu pisliğe kahve getirsin."

Kalabalık gülüyor ve Rae'nin kuzenini dizginlemeye çalışarak onu aşağı çekişini izliyorum. Sanırım hâlâ içkiyi fazla kaçırıyor.

"Bu ilk şarkı hayatımdaki çok özel bir insana gidiyor," diyorum mikrofona. Kalabalığın arasında Maura'yı bulduğumda, bahsettiğim kişinin o *olduğunu* bildiğinden emin olmak için ona bakıyorum. "Bana bir iyilik yapmasını ve şarkı sözlerini dinlemesini -gerçekten dinlemesini- istiyorum. Çünkü onları kastediyorum. Hepsini."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de sadece bir kez boğazımı temizleyerek setime başlıyorum.

"Bir, iki, üç, dört..." diye nefes alıyorum ve Maura'nın yüzünün aydınlanmasını izliyorum çünkü ona hangi şarkıyı söylediğimi tam olarak biliyor.

Ona şarkı söylüyorum. Her bir kelime onun için ve sadece onun için. Bunu biliyor ve karşılık veriyor. Bunu sahneden gözlerinde görebiliyorum. Mutluluk ve gözyaşlarıyla parlamaya başlamalarını izliyorum.

İşte o zaman ilişkimizdeki değişimi hissediyorum. Bunun o an olduğuna dair sessiz bir anlayışa varıyoruz. Bu, gerçekten ne kadar ilgili olduğumuzu kabul ettiğimiz, birbirimize tamamen bağlandığımız andır. Bu, her şeyin resmiyet kazandığı andır. *Biz bir biziz.*

Bu anı seviyorum.

Son akoru çaldığımda kulüp gürültüyle inliyor ve insanlar bağırmaya başlıyor.

"ŞANSLI KIZ!"

"BİRİ ORAYA GIDIP ONU BENDEN ÖNCE ÖPSE İYİ OLUR!" "GIDIN ONU YAKALAYIN!"

"DİBS!"

Kalabalık sakinleştikten sonra, bir sonraki şarkı için gitarımı hazırlamaya başlamak için aşağı bakıyorum. Ama sonra ilahiler duymaya başladım. Bir sürü.

"ÖP ONU! ÖP ONU! ÖP ONU! ÖP ONU!"

Maura'nın sahneye doğru ilerlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Küçük, kararsız adımlar atıyor. Onu zahmetten kurtarmaya karar veriyorum ve taburemden inip sahneden birkaç metre atlayarak ona doğru ilerliyorum.

Ona yaklaştığımda hareket etmiyorum. Onunla yarı yolda buluşmuş olabilirim ama öpüşme işini *ona yaptırıyorum.*

Gömleğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Herkes bakıyor," diyor sessizce.

"Biliyorum."

"Ed Sheeran'dan *Kiss Me*'yi çaldın."

Gururla gülümsüyorum çünkü bu şarkıyı çalmaya karar verdiğimde onun en sevdiği şarkı olduğunu biliyordum. "Biliyorum."

"Seni öpmemi sen istedin."

"Biliyorum," diye
tekrarlıyorum.

Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Eğer mecbur kalırsam," diye duyuyorum ağzını sıkıca dudaklarıma yerleştirmeden hemen önce.

Ne olduğunu anlamadan dudakları uçup gidiyor ve çok tatlı bir sırtışıla geri çekiliyor. Maura masaya geri dönerken kalabalık yine gülüyor ve alkışlıyor.

Ona başımı sallıyorum ve tekrar sahneye çıkıyorum.

"Kim daha fazla müzik dinlemek ister?"

Saat gece yarısına beş var ve Maura'yı Mic's'teki programımdan sonra kalmaya ikna ettim. Bu da şu anda yatmaya hazırlanmaya çalıştığımız anlamına geliyor. Ayık bir şekilde. İlk defa.

Yatağa ayık olarak hazırlanmak, yatağa sarhoş olarak hazırlanmaktan çok farklıdır.

Sarhoş olmak kolaydır. Ayık olmak zordur.

Sarhoşken umurunda olmaz. Ayıkken, tek yaptığınız bir bok vermektir. "Önce tuvaleti kullanmak ister misin?" diye sordum.

"Tabii," diye mırıldanarak koridorda ilerliyor ve kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor.

Yatağıma uzandım ve kararsız bir nefes verdim.

Korkma, Tuck. Geçmişte hiç yatıya kalmadın değil ya.

Hatta daha önce Maura'yla bile yaptın. Sayılır.

"Siktir," diye fısıldıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyor ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Geçen ayı el ele tutuşarak, dokunarak ve öpüşerek geçirdik, bu yüzden Maura'ya fiziksel olarak yabancı değilim. Ama yatıya kalması? Bambaşka bir şey. Duyguların olan biriyle aynı yatağı paylaşmak çok samimi bir şey. Birlikte harika bir gece geçirdik. Onun şarkısını çaldıktan sonra setimi bitirdim ve gecenin geri kalanını onunla ve arkadaşlarımızla takılarak geçirdim. Çok güzeldi. hepsi çok kolay ve doğal.

Şimdi mi? Gerginim. Onu öpmek, ona sarılmak, aylardır özlemine çektiğim yerlerine dokunmak istiyorum. Onunla *her şeyi* istiyorum. Ama henüz buna hazır olup olmadığını bilmiyorum.

"Ben hazırım."

Yanlışlıkla tüm bunları yüksek sesle söylediğim için dehşete kapılarak anında ayağa fırladım. "Ha?" diye sordum.

Maura gülüyor. "Yatmaya hazır olduğumu söyledim, seni ucube."

Vay be.

"Hemen dönerim," diyerek yanından geçip tualete giriyorum.

İşimi hallettikten sonra odama döndüğümde Maura'yı pencereden dışarı bakarken buluyorum. Üzerindeki tek şeyin benim tişörtlerimden biri olduğunu fark ediyorum. Aklımdan geçen tek şey, hayatımın geri kalanında her gün benim kıyafetlerimi giymesini istediğim, çünkü şekilsiz kıyafetler içinde ne kadar kusursuz olduğu.

Ayrıca aletimin sertleşmeye başladığını fark ediyorum, bu yüzden aletimi indirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Maura'nın arkamı dönüp görmesi riskini göze almaktan korkarak yatağa atlıyorum ve alt yarımı battaniyenin altına gömüyorum.

Zamanlama da iyi, çünkü ben yerleşmeyi bitirirken o arkasını döndü.

"Bu harika bir manzara," diyor.

Pencerenin dışındakini kastettiğini biliyorum ama gözlerimi vücudunda gezdirmekten ve imalı bir şekilde "Kesinlikle öyle" demekten kendimi alamıyorum.

Hızla hareket ediyor, yatağa atlıyor, bir yastık kapıyor ve ben ne yaptığını anlamadan yastığı bana vuruyor.

Ama bilmediği şey benim de hızlı olduğum. Kendimi toparladıktan sonra yastığı kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve Maura'nın üzerine atılarak bacaklarımı onun üzerine atıp kollarını yatağa sabitliyorum.

"Çekil üstümden, seni domuz yağı!" diyor kıkırdamaları arasında.

Geri çekildim ve sııttım. "Domuz yağı mı? İşte bu kabalık, Maura. Kabalığın sana ne kazandırdığını biliyorsun, değil mi?" Ağzına doğru eğilip dudaklarımı hafifçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Titrediğini hissediyorum ve göz kapaklarının titreyerek kapanışını izliyorum. Dudaklarımı nazikçe sıcak yanağında gezdirip kulağına kadar iniyorum. Tam istediğim yere geldiğinde, "Gıdıklanıyorum" diye fısıldıyorum.

Ve sonra saldırırım.

Kahkahasının tatlı mı tatlı sesi kulaklarıma hücum ediyor ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Şu anda o güzel, çarpıcı, *mükemmel*. O her şey. Ve onu öpmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Dudaklarımı onunkilere çarptırdığımda nefesini kesiyorum. Saniyeler içinde o da beni öpüyor ve gıdıklama savaşımız çok daha fazlasına dönüşüyor.

Birdenbire, artık gergin değilim. Kendimi rahat hissediyorum. Ve aniden tekrar sertleştim.

Maura öpüşmeyi kesiyor, nefes nefese kalıyor, göğsü sert ve hızlı bir şekilde kabarıyor. "Bu senin..." Sözünü kesiyor.

"Aletim mi?" Sırıttıyorum. "Evet, Maura, öyle." "Buna ben mi sebep oldum?"

"Daha spesifik olarak, gülüşün yaptı."

Mavi gözleri şaşkınlıktan bulutlanmış. "Gülüşüm mü?"

"Bu benim en sevdiğim ses olabilir," diyorum. Şansımı deneyerek kalçalarımı ona sürüyorum ve şimdiye kadar duyduğum en seksi sesle ödüllendiriliyorum. "Siktir," diye tükürdüm. "Yalan söyledim. Bu benim yeni favori sesim. Beni öldürüyorsun, kadın."

"Seni öldürüyor *muyum*? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldanıyor. "Her ne yaptıysan tekrar yap. Lütfen. Ama daha fazlasını. Çok daha fazlasını."

Bu yüzden yapıyorum. Hem de çok. Her seferinde bir zevk sesiyle karşılaşıyorum ve sonunda o da geri itiyor. Ağızlarımız tekrar birbirine kaynaşmış durumda ve birbirimizi mümkün olan her şekilde çekiyoruz. Çenesinden aşağıya öpücükler bırakmaya başlıyorum, boynundan aşağıya doğru nazikçe emiyorum ve sonunda göğüslerinin kabarıklığına ulaşıyorum. Duraklıyorum.

Sikeyim. Benim. Sütyen giymiyor.

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan, ağzımı gömleğimin içinden sertleşmiş meme ucunun etrafına kapatıyorum ve ondan boşuk bir nefes alıyorum. Maura hızla gömleğin kenarlarından tutup başının üzerine çekti ve saniyeler içinde yatağa geri düştü. *Sanırım bu daha fazlası için bir davet.* Ağzımı diğer göğsüne götürüyorum, pembe ucunu ağzıma çekiyorum ve onun için uygun miktarda baskı uyguluyorum.

"Tucker," diye yalvarıyor. "Daha fazla. *Lütfen.*"

Düz karnını öpüp yalayarak aşağıya doğru iniyorum ve beyaz tangasının belinde duruyorum. Buna vereceği tepkiyi ölçmek için tekrar yukarı bakıyorum, ancak onu kapüşonlu gözlerle bana bakarken buluyorum. Dili alt dudağının üzerinde kayıyor ve dişlerinin kenarda oyalanmasına izin veriyor.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?"

Onun cevabı? Kalçalarını ağzıma doğru kaldırıyor. *İki kere söylemene gerek yok.* İç çamaşırını yavaşça pürüzsüz bacaklarından aşağı sıyrıyorum. Sürünerek ağzına doğru ilerliyorum ve kırmızı dudaklarına nazikçe dokunuyorum.

"Harikasin," diye fısıldıyorum, elimi bacaklarının arasına uzatıp en değerli noktasını avuçluyorum. "Çok muhteşemsin."

Ve çok ıslak.

"Bana güveniyor musun?"

"Elbette," diyor hiç tereddüt etmeden.

Kıvrımlarını nazikçe ayırıp sıcak merkezini bulduğumda nefesi kesiliyor. Yavaşça tek bir parmağımı sıcaklığa sokuyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde döndürerek öpüşmelerimiz arasında daha fazla inleme kazanıyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyor. Başka bir parmağımı daha ekleyerek, her hassas vuruşu hafif bir bükülmeyle sonlandırarak onu daha da geriyorum.

"Tucker," diyor, nefesleri kısa aralıklarla geliyor. "Çıplak. Şimdi."

Tam cümleler kurmasına bayılıyorum. Parmaklarımı yavaşça geri çekiyorum, prezervatif almak için yataktan kalkmadan önce ona durgun bir öpücük daha veriyorum. Atılmış kot pantolonumun içinde cüzdanımı arıyorum ama boş çıkıyorum.

"Siktir," diye mırıldandım. "Hemen döneceğim."

Korunmak için hızla Gaiге'in odasına doğru yol alıyorum. Boş zamanlarında ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden burada bir prezervatif bulmak zor olabilir.

Yatağının başucundaki çekmecedeki açılmamış bir kutu bulduğumda neredeyse mutluluk dansı yapıyorum ve sonra hızla Maura'ya geri dönüyorum.

Vay anasını. Geri döndüğüm sahne muhtemelen tanık olma zevkini yaşadığım en ateşli şeydi.

Benim sessiz, utangaç, tatlı Maura'm yatağında çırılçıplak yatıyor, parmaklarını içine sokmuş günahkâr gibi görünüyor. *Kendi içinde.* Ve bana bakıyor. *Gözlerini dikmiş bana bakıyor.*

Eğer aletim zaten taş gibi olmasaydı, bu anlaşmayı mühürlerdi.

Siyah eşofmanlarımı hızla çıkarıp prezervatifle üzerimi örtüyorum, gözleri her hareketimi izliyor. Kendime bir, iki vuruş yapıyorum ve kendimi onun üzerinde tutarak yatağa sürünüyorum.

Ben sikimi onun girişine yerleştirirken ya da o kalçalarını kaldırıp bana yardım ederken konuşmuyoruz. Sıkı kaslarını itip kendimi tamamen içine gömdüğümde de tek kelime etmiyoruz. Aslında tek ses kalp atışlarımız, yüksek ve düzensiz.

Maura her yavaş itişimi karşılıyor, her doğru zamanda etrafımda kendini sıkıyor. Bacaklarını kığımın etrafına kilitliyor, kalp atışlarımız yerini senkronize bir ritimle birbirine çarpan vücutlarımızın seslerine bırakana kadar beni daha sert ve daha sert bir şekilde içine itiyor.

Dirseklerimin üzerine düşüp bizi aynı hizaya getirirken ve pozisyonumuzu daha kısa itişlerle değiştirirken sırtımdan aşağı ter damlaları süzülüyor. Alnımı Maura'ninkine yaslıyorum ve ağzımı onunkine dayıyorum. Tek yaptığım bu. Sadece dinlendiriyorum. Her hareketimde dudaklarımız birbirine değiyor. Yumuşak ve samimi ve çok iyi hissettiriyor.

"Tuck..." dediğini duymak yerine hissediyorum. "Sanırım... oh!"

Bir erkeğin hayatında öyle bir an gelir ki, kadınların yataktaki cinsel becerileri konusunda kendisine yalan söylediğini öğrenir. Bu an benim zamanım.

Çünkü yirmi dört yıldır ilk kez bir kadının orgazmını *hissediyorum*.

Maura'nın kasları sikimin etrafında geriliyor ve çekiliyor ve bu his inanılmaz. O kadar inanılmaz ki, yaklaşık iki hamle sonra onu unutmaya kadar takip ediyorum, daha önce hiç karşılaşmadığım bir bulanıklık içinde üstüne yığılıyorum. Bu seferin, bu inanılmaz, harika zamanın, birlikte olduğu kişi yüzünden bu kadar iyi olduğunu varsayıyorum. Maura. Her şey Maura'ya geri dönüyor.

Birkaç dakika orada yattıktan sonra kendimi onun bedeninden çekip işler karışmadan önce yuvarlanıyorum. Koridorda çırlıçıplak yürüyorum, kendimi temizliyorum ve aynaya bakıyorum. İlk fark ettiğim şey yüzümün kızarmış olması. İkinci şey ise gözlerim. Parlıyorlar. Mutluydular. *Ben* mutluyum. Kendi kendime gülümseyerek başımı sallıyorum.

Sonunda. Sonunda onu yakaladım.

Kalbim, Maura'yı aklımdan çıkaramadığım geçen yıldan beri yaptığı o aptalca *atım atım atlama* şeyini yapıyor. O zaman bunun ne kadar aptalca *olmadığını* ve ne kadar şaşırtıcı *olduğunu* fark ediyorum.

Çünkü onu seviyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde daire hâlâ sessizdi. Maura kalktı ve sırayla kendini temizledi. Birkaç dakika sonra geri geliyor ve yanımdaki yatağa sürünerek giriyor. Bu noktada birbirimizle tek kelime konuşmadığımız için bir şeylerin *t e r s* gittiğinden endişeleniyorum ama sonra yanıma sokuluyor. Sıcaklığını otomatik olarak karşılıyorum ve kolumu ona doluyorum.

"Tucker?"

"Öyle mi?" Uzun süre sessiz kaldığım için boğazım kaşınıyor.

Hemen konuşmadığı için beni duymadı mı diye merak ettim. Ama sonra konuştu.

"Bu inanılmazdı," diye sessizce itiraf ediyor.

Hafifçe gülüyorum. "Bunu çok duyuyorum." Meme ucumu çimdiklediğinde irkildim. "Tamam, iyi, bunu hak ettim. Sayılır."

Tekrar yapmadan önce elini tutuyorum ve göğsüme yaslıyorum. Avucunu kalbimin üzerinde duran deliğin üzerine doğru düzleştiriyor. Nefesini göğsümde hissedebiliyorum. Nefes alışını benimkiyle eşleştirmeye çalışıyor ve bu şimdiye kadarki en tatlı şey. O anın dinginliği *i ç i n d e* birbirimize sarılmanın tadını çıkararak uzanıyoruz.

"Özür dilerim," dediğini duyuyorum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne için?"

Maura hemen cevap vermiyor ve o tekrar konuşmadan önce ben dalıp gitmeye başlıyorum.

"Başta seni seşmediğim işin. Görünüşünün ve ailemin onayına olan ihtiyaımın beni durdurmasına izin verdim. Bu yüzden çok şey kaşırmışız gibi hissediyorum." Kararsız bir nefes verdiğini hissediyorum. "Ve senin işin saklamam gereken bir paramdan vazgemişim gibi hissediyorum."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilmek istiyorum ama değil. Duygularımızdan kaşarak ve en başından beri harika olabilecek bir şeyin etrafından dolanarak çok zaman kaybettiğimizi hissediyorum.

Ve evet, başka bir erkeğin ona dokunmasını çok kıskanıyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama bu işe el değmeden girmiş değilim, bu yüzden dürtüleri olduğu işin onu suçlayamam.

Tüm bunları ona anlatmak yerine, işinde bulunduğumuz durumda yapabileceğim en iyi şekilde omuz silkiyor ve "şimdi beraberiz. Dnler işin endişelenmeyi bırak."

Aniden oturuyor, eli hala göğsümde ve ağzı hafif aralık bir şekilde bana bakıyor.

"Ama bu iyi *değil*, Tucker. Dövmelerin çok seksi. Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Sadece ailem onlardan *nefret ediyor*. Bu yüzden evet, ilk başta onlar benim..." Ağabeyimin adını anmaktan kaçınarak sözünü kesiyor. "Gerisi tamamen benim ve birlikte olmam gereken erkek tipine dair bulanık bakış aımdı. Yine de yanılmışım. Kendimin şirret, yargılayıcı versiyonuna düştüm ve bundan gurur duymuyorum. O yanımdan nefret ediyorum. Boktan bir mazeret ama işime işlemiş."

"Maura, ben-"

"Ondan kurtulmaya çalışıyorum," diye araya giriyor. Başı da sesiyle birlikte düşüyor. "Söz veriyorum. *Onlar* gibi olmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum."

Bir yanımda ona daha güçlü olması ve ailesine uzun zaman önce siktir olup gitmelerini söylemesi gerektiğini söylemek istiyor ama aynı zamanda anlıyorum da. Onlarla tanıştım ve onun insan algısını nasıl mahvettiklerini anlayabiliyorum.

Ama benim tanıdığım Maura, onunla tanıştığım andan itibaren onlara karşı savaştı. Ve benim işin önemli olan da bu.

ekici, su mavisi gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini yukarı iterek, "Sen onlar gibi değilsin, Maura. Söz veriyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dediğinde gözleri hâlâ hznlyd. "nk öyle olsaydın seni sevdiğim gibi sevmezdim."

Ağzından bir nefes çıkıyor ve bir an işin kafam karışıyor ama sonra ne dediğimi anlıyorum.

Sevgiler.

Onu *sevmeyeceğimi* söyledim, *sevmeyeceğimi* değil.

Ama bunu geri almayacağım, çünkü bu doğru. Bunun yerine, sylememişim gibi davranacağım ve bunun bizi nereye gtrecedeğini göreceğim.

Görünüşe göre o da şimdilik bunu görmezden gelmek istiyor, çünkü başını kolumun kıvrımına yaslayıp elini kalbimin üzerine koyarak tekrar üzerime uzanıyor. Dövmenin çizgilerini takip etmeye başlıyor ve ben yavaşça kendimden geçmeye başlıyorum.

"Neden burada prezervatifiniz yok?"

Rastgele.

"Buraya asla kız getirmem," diyorum ona dürüstçe.

Kendini tekrar yukarı fırlatıyor. "Kapa çenen! Sen de öyle!"

Başımı sallıyorum. "Yapmam. Söz veriyorum. Ben... Ben yaklaşık bir yıldır seks yapmadım." "Bir yıl mı?" diye şüpheyile soruyor.

"Bir yıl." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Aklıma takılan bir kız vardı. Tek istediğim oydu, bu yüzden başka bir yerde bir şey bulmaya gerek görmedim."

Maura'nın gözlerindeki bakışı uzun süre unutamayacağım. O mutlu. Hatta sevinçli. Çünkü onun hakkında konuştuğumu biliyor. Ve her kelimesinde ciddi olduğumu biliyor.

Şu anda hissettiklerimi ona gözlerimle anlatmak için elimden geleni yapıyorum. Sanırım anlıyor, anladığını düşünüyorum, çünkü küçük bir sırtış ağzının köşelerini yukarı çekiyor. Bana doğru kıvrılıyor ve ben de eğilip başına bir öpücük konduruyorum, dudaklarımı gereğinden uzun süre orada tutuyorum.

"İyi geceler, Maura."

"İyi geceler, Tuck."

Chapter Eighteen

Başımdaki bir gümbürtü beni belki de şimdiye kadar geçirdiğim en huzurlu uykudan uyandırıyor. Maura yanımda kıpırdanıyor ve ben de onu uyandırmamak için nefes alış verişlerimi düzene sokmak için elimden geleni yapıyorum çünkü onun kollarımda olması hayatımda hissettiğim en güzel şey.

İnanılmaz biri. Onunla ilgili her şey çok özel ve unutulmaz ve o bunun tam olarak farkında değil. Onunla geçirdiğim dün gece... muhteşemdi. Onun parçalanışını izlemek asla unutamayacağım bir şey. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi ve sonrasında sergilediği ışıltı gerçek ve saftı.

"Seni seviyorum," diye ilk kez yüksek sesle fısıldıyorum uyuyan bedenine, ağzımı alnına sürterek.

Çarpma sesi yeniden başlıyor ve belli belirsiz bir sesin adımı söylediğini duyuyorum.

Tuhaf. Kesinlikle uyanığım ve Maura konuşmuyor, bu da kapıda birinin olduğu anlamına geliyor.

Onu uyandırmadığımdan emin olmak için birkaç saniyede bir duraklayarak kendimi dikkatlice onun elinden kurtarıyorum. Geçmiş yaşamımda bir ninja olmalıyım, çünkü onu uyandırmadan çıkmayı başarıyorum.

Oturma odasına girdiğimde, kapıdan gelen sesin Hudson'ın sesi olduğunu fark ediyorum.

"Tuck! Kapıyı aç dostum. Bu *gerçekten çok* önemli," diyor panik içinde.

Son birkaç adımı aceleyle atıp kapıyı açtığımda onu ve Rae'yi yüzlerinde kederli bakışlarla orada dikilirken buluyorum.

Lanet olsun. Bu her neyse iyi bir haber olamaz.

Kapıyı daha geniş açtım ve tek kelime etmeden onları içeri aldım. Önce Rae içeri dalıyor, muhtemelen Maura'yı arıyor, Hudson da onu takip ediyor ve omzuma sert bir şaplak atıyor. *Tamam. Bu iyi bir şey olamaz.* Hudson büyük ekranı açtı ve oturdu. O bir haber kanalına çevirene kadar ayakta durmaya ve ekrana bakmaya devam ediyorum.

İşte o zaman dizlerim yere düşüyor.

Televizyondaki ses "Kuzey Carolina'dan son dakika haberleri" diyor. Şu anda bu sestən o kadar nefret ediyorum ki. "Birleşik Devletler Ordu üssü Fort Bragg'de bir helikopter teknik sorunlar nedeniyle düştü."

Bir helikopter. Tanner helikopterlerle çalışıyor.

"Bu sabah saat altı itibariyle," diye devam ediyor ses, "iki askerin öldüğü bildirildi."

Ekranda iki resim yanıp sönerken Rae nefes nefese kalıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kulaklarımı tıkıyorum çünkü artık ne duyabiliyorum ne de görebiliyorum.

O öldü.

"ve bir ağır yaralı var" diyor kötü kalpli muhabir. "Şu anda hiçbir sivil yaralanma rapor edilmedi."

Elimden geldiğince hava emmeye çalışıyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Tanner öldü.

Ciğerlerim yavaş yavaş boşalıyor ve başım dönmeye başlıyor.

Tanner öldü.

Her şey çok uzakta gibi geliyor.

Kardeşim öldü. Ve onun hakkında söylediğim son şey "o benim için öldü" oldu.

Hay sikeyim.

İki elin omuzlarımı kavradığını ve beni sertçe sarstığını hissediyorum. "Nefes al, Tuck.

Nefes al," diye ısrar ediyor Hudson. Beni tekrar sallıyor. "Hadi dostum."

En iyi arkadaşımın gözlerinin içine bakıyor, tutunacak sağlam bir şey bulmaya çalışıyorum.

Yapamam.

Hiçbir şey bulamıyorum. Çünkü lanet kardeşim öldü. "Maura nerede?" Hudson gözleri dolu dolu soruyor.

Başımı göğsüme eğiyorum, ona cevap vermiyorum. *Maura.* Kardeşimin aşık olduğu kızla yattım, *benim aşık olduğum* kızla.

Benden nefret ederek öldü.

Maura'dan nefret ederek öldü.

O öldü.

Nefes almakta zorlanırken hava yine azalıyor. Normalde sessiz olan dairede ses çok sert. Kimse hareket etmiyor. Kimse konuşmuyor. Sadece... var oluyoruz.

"Tucker?" Yumuşak, ipeksi sesini duyuyorum. Önüme düşüyor, yüzümü tutuyor ve kendi yüzüne yaklaştırıyor. Düştüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Tucker, beni korkutuyorsun. Neyin var?"

Kendimi bundan vazgeçiremeden ağzımı onunkine yapıştırıyorum, başını ellerimin arasına alıp can havliyle ona tutunuyorum. Sadece kısa bir süre tereddüt etti.

öpücüğüme aynı istekle karşılık vermeden önce. Ve sonra muhtemelen son kez birbirimizin içinde kayboluyoruz.

İnanın bana, bunun en iyi anım olmadığını biliyorum. Hatta en bencil anım. Çünkü ona Tanner'dan bahsettiğimde yirmi saniye içinde çıldıracağını biliyorum.

Ve onu kaybedeceğim. Kaybedeceğimi biliyorum. Yüzümden düşen gözyaşlarının bir kısmı ona ait; bize ait.

Ya da ne *olduğumuzu*.

Çünkü dün sahip olduğumuz her neyse yarına kalmayacak. Muhtemelen beş dakika sonrasına bile kalmayacak.

Öpücükten geri çekiliyorum ve burnumu onunkine dayıyorum. Tanıdık geliyor, sanki bu ilk seferimiz olmasına rağmen her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi.

Yüzünü inceliyorum ve ezberliyorum çünkü asla unutmak istemiyorum. Cam mavisı gözlerini, koyu pembe uçlu platin sarısı saçlarını ve sol gözünün yanındaki üç küçük çili inceliyorum. Dudaklarının nasıl da şirin bir şekilde somurttuğunu fark ediyorum.

Her şeyi. Hepsini içime
çektim. Ve sonra ona
söyledim.

"O öldü, Maura," diye mırıldanıyorum, sesim ağlamaktan ve nefes alamamaktan zayıf ve yorgun. "Tanner öldü."

Üzgün, belki de kızgın olmasını bekliyordum. Beklemediğim şey ise bana tokat atmasıydı. Ama tokatladı. Sertçe.

Sonra da gitti.

Yere yığılmış, kıvrılmış halinden hıçkırıklar yükseliyor. Rae yanına gidiyor, ben yapamayacağımı bildiğim halde onu bir arada tutuyor. Sevdiğim kadının, onu seven erkek kardeşi için parçalanışını bir yabancı gibi izliyorum. Ve onun tepkisini kıskanmamam gerektiğini biliyorum ama kıskanıyorum. Her şey çarpık, kafa karıştırıcı ve acı verici. Ona sarılmak ve onu rahatlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Bana izin vermeyeceğini biliyorum.

"Tucker?" Hudson diyor. "Ailenin haberi var mı?"

Bilmek zorundalar. Eğer televizyondaysa, biliyorlardır. Ve bana söylemediler. Ya öyle ya da lanet medya işi berbat etti ve sızdırmamaları gereken bilgileri sızdırdı. Ama bildiklerini tahmin ediyorum.

Ona cevap vermiyorum. Sadece Maura'yı izliyorum.

"Neler oluyor?" Gaige yatak odasından çıkarak soruyor.

Gözümün önünden Hudson'ın ona gidip haberi verişini izliyorum. Başını eğiyor ve Hudson'ı hızlı bir sarılma için kendine çekiyor.

Sanırım şimdi birbirimize tutunmanın tam zamanı. Şimdi birbirimize nasıl hissettiğimizi söyleme zamanı, çünkü yarına çıkıp çıkamayacağımızı bilmiyoruz.

Ama bazen öyle korkunç bir şey olur ki, dünün hiçbir önemi kalmaz, yarın diye bir şey yoktur ve şu an acı ve kalp ağrısından başka bir şey değildir.

Bir pus, içinde olduğum şey bu. Hareketlerime devam ediyor ve yanımda oturan kadını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Maura şu anda yıkılmış annemi teselli ediyor. Görünüşe göre onunla Tanner arasındaki ayrılık haberi aileme hiç ulaşmamış. Bu nedenle, son birkaç saatimi onun benim değil, *Tanner'ın* kız arkadaşı olarak çağrılmasını ve tanıtılmasını dinlemek zorunda kalarak geçirdim.

Hiçbir zaman yüksek sesle resmileştirilmemiş olsa da, eylemlerimizde ve bağlantımızda vardı. Biliyorduk.

Ve şimdi, hiçbir fikrimiz yok. Bu sabah onu son kez öptüğümünden beri tek kelime konuşmadık. Sadece bir kez kazara göz göze geldik ve o da ikimiz de arkamızı dönmeden önce sadece birkaç saniye sürdü.

"Tucker, bebeğim," diye ağlıyor annem. "Lütfen bu gece burada kalırmısınız?" "Anne, kalamam. Ayrıca, çok uzakta yaşıyorum."

"Ah, lütfen. Bu gece yanımda birinin olması gerekiyor ve baban haberi aldığımızdan beri garajından çıkmadı."

Tanner'ın öldüğünü öğrendikten saatler sonra beni arayıp söyledikleri gerçeğinden bahsetmek istiyorum. *Saatler*. Rae'nin Maura'yı eve götürmesinden ve Hudson'ın benimle ve Gaike'le kalmasından sonra annem nihayet aradı.

"Peki," diye kabul ediyorum, çünkü içki içmek için yerel bir markete gitmemesi için yanında kalacak birine ihtiyacı *var*.

"Peki Maura? Sen de kalacak mısın?"

"Elbette, Bayan Bentley. Neye ihtiyacınız olursa," diyor anneme.

Bu kadar kısa sürede her şeyin tersine dönmesi çok tuhaf. Birkaç saat önce yatağımdan hiç çıkmak istemiyordum, içinde uyuyan Maura'nın olduğu bir yataktan. Şimdi ise onunla aynı evde uyumaktan korkuyorum çünkü ona dokunmak, onu öpmek ve ona sarılmak isteyeceğim.

Ve ben bunların hiçbirini yapamam.

Ne kadar üzgün hissettiğini anlamak için Maura'ya bakmama ya da konuşmasını duymama gerek yok. Ne kadar suçlu hissettiğini, *bizden* ne kadar pişman olduğunu bilmek için de bunların hiçbirini yapmama gerek yok. Çünkü ben de üzgün ve suçlu hissediyorum.

Ama bizden hiç pişman *değilim*.

Birbirimize karşı hislerimizin su yüzüne çıktığı o korkunç partinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmiş olması önemli değil. Şu anda önemli olan tek şey, onunla ihtiyacımız olan kapanışı asla yapamamış olmamız. Aşık olduğumuz için değil, Tanner'ı incittiğimiz için ne kadar üzgün olduğumuzu söyleme şansımız olmadı. Onun affını kazanma şansımız hiç olmadı.

Bu yüzden, sürekli olarak bilmediğimiz bir yerde sıkışıp kaldık. Ve bu ikimizi de öldürüyor.

Keşke Tanner, Maura ve ben bu konunun üzerinde durmayacağımıza söz verdikten sonra ona yaptığım gizli telefon konuşmalarına cevap verseydi ve beni dinleseydi.

Keşke rekabetçi bir pislik olmasaydı. Keşke

Maura ile hiç tanışmasaydı.

Ama dileklerin bir anlamı yok.

"Gidip yataklarınızı hazırlayayım," diyor annem ve koltuktan kalkıp yukarı çıkıyor.

Burada Maura ile sessizce oturmak yerine, ne durumda olduğunu görmek için üvey babamı arıyorum.

Garaja girdiğimde, sarhoş bir halde olduğu belli olan bir koku alıyorum. Annem yüzünden buranın alkolün kilit altında tutulduğu yer olduğunu biliyorum. Onun burada olacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım işler değişiyor.

"Aaron?" Tepe lambasını açarak belli belirsiz söylüyorum. "Kapat şunu, seni lanet olası piç," diye homurdanıyor.

Boş ver onu. Sarhoş ve yas tutuyor.

İsteğini görmezden geliyorum ve garaja doğru ilerliyorum. Sırtını bir tezgâha dayamış yerde oturuyor, bir şişe Jack'in üzerine eğilmiş. Kusmuk, ter ve sidik gibi kokuyor. Çok iğrenç. Önüne çömelip şişeyi dikkatlice elinden alıyorum ve kendi kusmuğumu tutmaya çalışıyorum.

Ölü gözlerle bana bakıyor. "O gitti. Oğlum gitti. Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Bence yerden kalkmak ve kendi atıklarınızdan kurtulmak harika bir başlangıç olur," diyorum ona.

Başını sallıyor ve elini bana uzatıyor. Onu kaldırıp kolunu omzuma atıyorum ve kendi başına yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğu için onu yerde sürüklüyorum.

"Özür dilerim, Tucker," diye

mırıldanıyor. "Ne için?"

"Annenle tanıştığın için. Bütün bunlar onun suçu. Annen bir fahişe ya da ayyaş olmasaydı o da katılmazdı."

Onu düşürme dürtüsüyle savaşıarak, "Ve belki de sen böyle bir pislik olmasaydın kaçmazdı" diyorum.

"Ama bu da senin hatan."

Şerefsiz.

Ona kusmak istediğim nefret dolu sözleri ısırarak geri püskürtüyorum, garajdan çıkıp oturma odasına gitmesine yardım ediyorum ve orada yere yığılıyor.

Kafamı kaldırdığımda Maura'nın hâlâ kanepede oturduğunu fark ediyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, garaj kapısını açık bıraktığım için bütün bunları duymuş. Gözleri bir an için kararıyor ve bir şey söylemek istediğini hissediyorum ama söylemiyor. Onun yerine gözlerini kapattı, başını öne eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey
söylemiyoruz. Sadece
var olmaya devam
ediyoruz.

Nasıl oluyor da korkunç bir şey olduğunda ve günün bitmesini istediğinizde, saatin gece yarısını vurması sonsuza kadar sürüyor?

Bu hiç bitmeyen bir gün.

Aaron'u garajdan içeri aldıktan sonra sesim kısılana kadar telefon görüşmeleri yapmak zorunda kaldım çünkü annem buna hazır değildi. Hatta kendini odasına kilitleti. Maura tüm bu süre boyunca sessizce yanımda oturdu.

Son telefon görüşmemi yaptıktan sonra sandalyemi masadan çekip ayağa kalkıyorum.

"Ben Tanner'ın eski odasını alacağım," diyorum sessiz yol arkadaşşıma. "Benimkini alabilirsin. Soldan ikinci kapı. Bir şeye ihtiyacın olursa ben koridorun tam karşısında olacağım."

Evin içinden geçip merdivenleri çıkarken bir cevap beklemiyorum. Tanner'ın yatak odasına girdiğimde midem bulanıyor. Temel eğitim için ayrıldığı zamanki haliyle *tamamen* aynı görünüyor, benimki ise taşındığım anda misafir odasına dönüştürülmüştü. Duvarlar hâlâ koyu lacivert renginde ve onun *Sports Illustrated* dergisinde yer alan az giyimli bir mankenin posterini hâlâ eski püskü ahşap masasının üzerindeki duvarda asılı duruyor. Etrafıma bakıyorum ve son senesinde kazandığı en değerli oyuncu ödülünün, eskiden taktığı saatiyle birlikte gururla şifonyerinin üzerinde durduğunu görüyorum. Her şey hâlâ aynı.

Kardeşim benim en iyi arkadaşım değildi, hatta arkadaşım bile sayılmazdı. Her şeyden çok ev arkadaşımıyız gibi hissediyordum. Aynı evde kalıyorduk ama hiçbir zaman kardeşlerin ve arkadaşların kurması gerektiği gibi bir bağ kurmadık. Bunu kastetmiyorum.

hiç eğlenceli zaman geçirmedi, geçirdik. Onlar da çok azdı. Anlaştığımızdan çok kavga ederdik ve konuştuğumuzdan çok birbirimizi görmezden gelirdik.

Görünüşe göre biz de sadece varmışız.

Özenle hazırlanmış yatağına oturduğumda, Tanner'la bu odada en son ne zaman bulunduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Temel eğitim için ayrılmadan bir ay önceydi ve her zamanki gibi hıyarın tekiydi.

"Kesinlikle bebeğim. Ne zaman istersen sana şarkı söylerim," dediğini duyuyorum koridorun karşısından. Telefonla konuşuyor olmalı, çünkü kimse cevap vermiyor. "Evet, şimdi sana bir şarkı çalacağım. Gidip gitarımı alayım. Bekle biraz."

Ayakları yere vuruyor ve buraya geldiğini anlıyorum. Kapıyı çalmıyor, onun yerine zaten kırık olan açık kapıyı gürültüyle duvara çarpacak şekilde savuruyor.

"Gel buraya, sık kafalı. Bu hatuna şarkı söyleyebileceğimi söyledim ve ikimiz de biliyoruz ki bir boku beceremiyorum. Gel de ağabeyine biraz amcık bulmasında yardım et. Belki sana birkaç ipucu veririm de o orospu kıcının yapıştığı V-Card'ı sonunda kaybedersin."

Zihinsel olarak bir Siktir Git Listesi oluşturuyorum:

1. Hayır.

2. Düşündüğü gibi bakire değilim. Eğer dikkat etseydi, bir yıldır bir kız arkadaşım olduğunu ve bu süre içinde bol bol seks yaptığımızı bilirdi.

3. Git kendini becer.

Yüksek sesle, tiksintiyle inledim ve şarkı yazma defterimi kapattım. Kardeşime ters ters bakarak, "Oraya gidip yapacağım tek şey, o zavallı, masum kıza senin inatçı kıcından çok daha iyisini yapabileceğini söylemek olacak" diyorum.

Ben daha gözümü kırpamadan üstüme çıktı ve kafamı ön koluyla pazu arasına sıkıştırıp kafamı kilitledi. Sırtımı yumruklamaya başladı.

"Bunu yapacaksın, pislik. Yoksa o sıska kıcını döverim. Yine."

Bu aramızdaki düzenli bir şey. Tanner beni saçma sapan şeyler yapmam için köşeye sıkıştırıyor, ben reddediyorum ve o da istediğini almak için yumruklarını kullanıyor. Yumruk yemeyi ya da karşılık vermeyi sevmediğim için genellikle boyun eğiyordum.

Ama bugün değil.

"Defol, pislik!" Bağırıyorum. "Beni boğuyorsun!"

Bir yumruk daha indirdi ve sonra beni yataktan çekmeye başladı, ayaklarım sürekli tekmeleniyordu.

"Lanet olsun, Tucker. Haydi." Hâlâ gevşek bedenimi yerde çekiştiriyor. "Ben şarkı söyleyemiyorum ve sen bu konuda harikasin. Gitmeden önce bunu benim için son bir kez yap."

Kulaklarım beni yanıltıyor mu, yoksa bana iltifat mı etti? Ciddi miydi?

Ayaklarımı aniden yere bastırıyorum, bu da onun tökezlemesine ve bırakmasına neden oluyor. Arkamı döndüğümde onu yerde kış üstü yatarken buldum.

"Ciddi olduğunu söyle."

"Ne?" diye havlıyor.

"İyi bir şarkıcı olduğumu kastettiğini söyle."

İç çekiyor. "Siktir." Gözlerini devirir. "İyi. Sen iyisin."

Ciddi. Öyle olduğunu söyleyebilirim. Sanırım kardeşim hayatımda ilk kez bana iltifat ediyor.

Ve harika hissettiriyor.

"Bana öyle bakmayı kes. Siktiğimin amcığı," diye tekrar homurdanıyor ve kendini parkeden yukarı itiyor. "Hadi ama."

Bu sefer, onu isteyerek takip ediyorum.

Kahretsin. Hâlâ bana iltifat ettiği tek anın o olduğunu düşünüyorum. Çok iyi olmayan ilişkimize rağmen ağabeyimin beni sevdiğini biliyorum. Ama bu sadece bizim suçumuz değildi. Aaron'ın bana bir baba gibi davranmadığını, Tanner'a ise zorba bir baba gibi davrandığını biliyorum. Tanner onun yanlış oğlunu kayırdığını düşündü ve bu yüzden bana kızmaya başladı.

Yine de her şeyin ötesini görmeliydik. Birbirimizle savaşmak yerine, birlikte daha güçlü bir bağ kurmak için savaşmalıydık. Ama yapmadık ve şimdi yapamayız.

Ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkarıp, yatağın ortasında battaniyelerin üzerine uzanana kadar etrafta dolanıyorum. Kendimi onların altına sokamıyorum. Şu anda bu çok ürkütücü geliyor.

Maura'nın gıcırtılı merdivenlerden sürünerek çıktığını duyana kadar saatlerce orada yatıyorum. Eski odamın kapısını iterek açıyor ve yatağa çarpana kadar ayaklarını sürüyerek yürüyor. Üzerine düştüğünü ve ağlamaya başladığını duyuyorum. Onu kontrol etmek için kalkana kadar beş dakika daha geçti.

Koridorun karşısındaki odaya girerken kapıyı çalmadım. Yatağın üzerinde küçük bir topun içinde kıvrılmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Bu üzücü. *O üzgün.* Bütün bu lanet şey *üzücü.*

Sessizce yatağın etrafında yürüyorum ve arkasına geçip onu kendime doğru çekiyorum. Omzuna nazik bir öpücük konduruyorum. Nefes alışındaki aksaklık bundan mı yoksa gözyaşlarından mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Her iki durumda da kalbim kırılıyor.

"Özür dilerim."

Yemin ederim kalbimin çatladığını hissediyorum. Sesi ağlamaktan ve bütün gün konuşmamaktan kısık ve cızırtılı. Ama yine de hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

"Ne için üzgünsün?"

"Her şeyi."

Kucağımdan yuvarlandı ve bana doğru döndü. Normalde masmavi olan gözleri şiş ve kırmızı, yüzü ise lekeli. Bütün gün gözyaşları içindeydi ama yine de gördüğüm en güzel kızdı.

Elimi kaldırıp yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına itiyorum ve parmağımı yanağından aşağıya doğru yavaşça gezdirerek dudaklarına ulaşıyorum. Onu öpmek istiyorum ama öpmeli miyim bilmiyorum.

"Yapabilirsin," diyor sessizce.

Ben de öyle yaptım. Eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. O da daha sert bir şekilde karşılık veriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan dillerimiz çarpık bir tutkuyla buluşuyor ve kendimizi birbirimizin içinde kaybederken bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde bedenlerimiz aynı hızda duruyor. Eli çıplak sırtımda geziniyor, kıcımlı avuçluyor ve sonra ereksiyonuma gidip birkaç kez ovuyor. Öpüşmeyi keserek hızla tişörtünü başının üzerine çekiyor ve siyah taytını aşağı itiyor.

Hay sikeyim. Yapabilir miyim bilmiyorum.

"Maura..." diye
başladım. "Sorun
yok, Tucker."

Kot pantolonumu indirip çoraplarımı çıkarıyorum. Onun üzerine yuvarlanmaya çalışıyorum ama benden önce üstüme çıkıyor, önce dudaklarımı sonra boynumu öpüyor ve vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Ağzı aletimin birkaç santim uzağındayken bana bakıyor ve gözlerinde görebildiğim tek şey aşk. Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yok; biliyorum.

Sonra ıslak, sıcak ağzı beni kaplıyor ve tüm düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

"Siktir. Maura." Beni doğrudan boğazının arkasına kadar emerken inliyorum, birkaç kez sertçe yutuyor ve sonra geri çekiliyor. Bana en seksi sırtışını yapıyor ve sonra dilini çıkararak benimle alay ediyor.

Cesaretine gülerdim ama burada kesinlikle üstünlük onda. Dilini ağrıyan aletimin başında gezdiriyor, sonra ağzı ve elleriyle ritmik bir düzene başlıyor.

Bunu yapmayı nereden öğrendiğini düşünmek istemiyorum, ama bu konuda *harika* çünkü cidden şimdiden patlamak üzereyim.

"Maura," diye nefes alıyorum. "Durmalısın." Dinlemiyor, ben de uzanıp başını tutuyorum, hareketlerini durdurmaya çalışıyorum. Yemin ederim bu onu daha da azdırıyor. "*Lütfen*," diye yalvarıyorum. "Boşaldığımda içinde olmak istiyorum."

Bu onu yakaladı. Duruyor ve sonra üstüme tırmanıp kendini üzerime bırakıyor.

Beni sonuna kadar içine alırken tıslıyorum, kısık bir inilti çıkarıyorum. "Yemin ederim beni öldürmeye çalışıyorsun."

Yavaş ve sabit bir tempoya başlıyor, kendini eziyor. İyi hissediyor. *Yani Çok iyi. Çok iyi.*

Kahretsin. Prezervatif yok. Bende var mı bilmiyorum. Neden hiç yanımda bulundurmuyorum?

Kalçalarını tutup onu durduruyorum. "Durmalısın."

"Ugh! Neden beni durdurup duruyorsun!" diye homurdanıyor.

"Prezervatife ihtiyacımız var."

Başını sallıyor ve kalçalarını küçük bir daire şeklinde hareket ettiriyor. "Biz iyiyiz. Hap kullanıyorum."

"Umurumda değil. Riske atmayacağım."

Üzerimden kalkıp çantasını aldı. Bana bir prezervatif fırlatmadan önce bir süre etrafta dolaşıyor. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyorum.

"Ne?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve prezervatifi takıyorum. Tekrar üzerime çıkmadan önce bacaklarının arasına yerleşiyorum, sikimi hizalıyorum ve hızla içine giriyorum.

"Daha hızlı," diyor.

Kalçalarımı ileri geri ve ileri geri iterek mecburen yapıyorum. Hızlı ve terli ve dün geceki sevişmemize hiç benzemiyor.

Bu mu? Bu lanet bir şey. Bu boktan günde bir çıkış yolu bulmaya çalışıyoruz. Kalbimizdeki delikleri kapatmaya çalışıyoruz.

Ama yine de harika. Yepyeni bir tür şaşırtıcı.

Maura aşağı uzanıyor ve klitorisini ovmaya başlıyor, benim sağlayamayacağım bir uyarıma ihtiyaç duyuyor. Beni içeriden kavramaya başladığını hissediyorum, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Çok yaklaştım," diye ısıırıyorum. "Çok yaklaştım."

"Ben... ahhhh!" A l t ı m d a parçalanıyor, beni kendi serbest bırakılmamın kenarına çekiyor.

Kollarım güçsüzleşiyor ve hiç de nazik olmayan bir şekilde onun üzerine düşüyorum. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, vücutlarımız terden birbirine yapışmıştı.

Birkaç dakika sürüyor ama kendimi onun üzerinden itip doğrulacak kadar enerji toplamayı başarıyorum. Yine sessiz kaldık, az önce ne olduğundan emin değildik. Hızlı, heyecanlı ve güzeldi. *Çok iyiydi.*

Prezervatifi atmak için ayağa kalktım. Maura bacağımla tutmak için uzandı.

"Gitme. Lütfen gitme."

Dönüp omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve "Geri döneceğim" diyorum.

Açık pencereden içeri sızan ay ışığında gözleri parlıyor ve başını sallayarak bacağımla bırakıyor.

Kot pantolonumu tekrar giyerek koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Annemin odasında hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum. Bir parçam - yarı çıplak olmayan

durup onu rahatlatmak istiyor. Diğer kısmı - ona kızan pislik kısmı - istemiyor.

Pislik kısmı bu raundu kazandı.

Banyoda hızlıca işimi halledip eski odama geri dönüyorum. İçeri girdiğimde, artık giyinmiş olan Maura'yı yatağın ortasında sırtüstü uzanmış, pencereden dışarı bakarken buluyorum. Üzgün ve düşünceli görünüyordu.

Orada olduğumu hissetmiş olmalı çünkü konuşurken bana doğru bakmıyor.

"Bundan sonra nasıl devam edeceğimden emin değilim," diyor yumuşak bir sesle.

Sözleriyle kalbime öyle keskin bir acı saplanıyor ki kara delik dövmemin olduğu göğsümü tutuyorum. *Ne kadar da uygun.*

Devam ediyor. "Bütün gün ağladım, o kadarını biliyorsun. Ama hep yanlış sebeplerden ağladım. Tanner öldüğü için üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Ama bizim için daha çok üzülmüyorum." Sonunda başını bana doğru çevirdi ve bakışlarıyla beni delip geçti. "Bundan sonra nasıl devam edeceğiz? *Devam edebilir miyiz?*"

Yüksek sesle yutkunuyorum, kastettiği şeyin bu olmasını beklemiyordum. Kenara **ç e k i l e r e k** beni yanına yatmaya davet ediyor. Yatağa giriyorum, yan yatıyorum, kolumu başımın altına kıvrıyorum ve onun duruşuna uyuyorum.

"Bilmiyorum Maura," diyorum sessizce. "Gerçekten bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, altımızdaki yorganın üzerindeki gevşek bir ipi karıştırıyor. Yüzünde dolaşan çeşitli duyguları izliyorum. Üzüntü, mutluluk, umut, *sevgi*. Sonunda, hala kafası karışmış ve emin değil gibi görünüyor.

"Sanırım sorun bu olabilir."

Bunun geleceğimiz için ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum. Olanlara ve Tanner'la olan ilişkim ve onun ölümü hakkında ne kadar boktan hissettiğime rağmen, *hala* Maura ile birlikte olmak istiyorum. Hâlâ onunla olmak *istiyorum*. *Onun* benim için d o ğ r u k i ş i olduğunu biliyorum.

O benim son oyunum.

Maura gözlerini kapatıyor, kaşlarının arasındaki deri acı **ç e k i y o r m u ş** gibi birbirine yapışıyor. "Belki de biraz ayrı kalmalıyız."

Bir şey söylemiyorum, çünkü istediğim kesinlikle bu değil. Ama yapabilseydim Maura'ya dünyayı verirdim, yapamayacağıma göre ona ihtiyacı olan tek şeyi vereceğim. *Zaman*.

Kolumu ona dolayarak yakınına çekiyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Neye ihtiyacın olursa Maura," diyorum ona, dudaklarım her kelimede yumuşak tenine değiyor. "Neye ihtiyacın olursa burada olacağım."

Chapter Nineteen

Görünüşe göre artık sadece geceleri konuşuyoruz, çünkü bugün de dünkü kadar garip. Sadece dün daha iyiydi çünkü bugün uyandığım boş yatağın aksine kollarımda Maura ile uyandım.

Ev insanlarla doldu taştı. Sanki tüm mahalle kontrol etmek ve nasıl olduğumuzu görmek için uğramış gibi görünüyor. Ve hepsi yiyecek getirdi.

Hem annem hem de Aaron bugün sırayla odalarında ağladılar. Şimdi sıra Aaron'da, ben de oturma odasıyla mutfak arasındaki koridorda duruyorum, gerekirse annemle içeri girip çıkan misafirler arasında arabuluculuk yapmaya hazırım.

Arka kapıdan dışarıya ve karşımdaki duvarda asılı olan çeşitli aile resimlerine bakmak arasında gidip geliyorum.

Şimdilik arka kapı kazanıyor.

Maura son birkaç saattir arka bahçede, yanında Rae'yle birlikte bir çim sandalyeye kıvrılmış oturuyor. Ne düşündüğü ya da ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim onu iki kez gülümserken gördüğüm ve her *s e f e r i n d e* bunu ona yaptıran ben olmadığım için kıskandığım. Aptalcaydı, biliyorum. Ama şimdi, kırk sekiz saat önce olduğu gibi bana gülümsemesi için her şeyimi verirdim.

Soğuk bir el koluma dokunduğunda sırıyorum. Bakışlarımı sürgülü cam kapıdan ayırdığımda annemin yanımda durduğunu görüyorum. O da benim durduğum pozisyona benzer bir pozisyonda duvara yaslanmış.

Alkol bağımlılığı ve vahşi çocukluk günleriyle annem her zaman olduğundan daha yaşlı görünmüştür. Ama dün sabahtan beri beş yaş daha yaşlandığına yemin edebilirim. Normalde güneşli sarı olan saçları griye boyanmış ve koyu kahverengi gözleri neredeyse siyah görünüyor. Üzerindeki düz beyaz tişört ve kot pantolon, zaten ince olan bedeninden sarkıyor, ki bu beden benim alıştığımдан çok daha ince

görmek için. Kalbi kırılmış, ıssız, kaybolmuş görünüyor. Onu daha önce hiç bu kadar kötü görmemiştim ve sanırım bu adil çünkü daha önce hiç çocuğunu kaybetmedi.

Bir çocuk kaybetmek sizi değiştirir. Büyük ölçüde.

"Özür dilerim Tucker," diyor çatlak bir sesle. Karşımdaki duvara bakarak, "Ne için anne?" diye soruyorum. "Onu sevdiğin için üzgünüm."

Başım ona doğru savruldu, şaşırmıştım. "Ne oluyor lan?"

Koluma bir şaplak attı. "Öncelikle bana küfretme. Bektan biri olabilirim ama yine *de* senin annem. İkincisi, yüzünün her yerinde bir yaz günü kadar net yazıyor. Ben de senin yaşadığın şeyleri yaşadım, sevmemen gereken birini sevdim. Bu insanı değiştirir." Sonra sırtıyor. "Ayrıca, bu evde duvarlar ince, Tucker ve sen sandığın kadar sessiz değilsin."

Yüzüm kızarıyor ve yarım yamalak bir özür mırıldanmaya başlıyorum.

Annem yüzüme bir gülümseme getiren küçük bir kahkaha atıyor. O kadar uzun zamandır güldüğünü görmemiştim ki, benim adıma güldüğünde gülümsemeye hazırım.

"Sorun yok," diye beni temin etti. "Duymak istediğim bir şey değil ama sorun değil. Onu seviyorsun ve eğer bugünkü üzgün hali bir gösterge ise, o da seni seviyor. Ama..."

İnledim. "Neden hep bir *ama* var?"

"Ama bu ikiniz için de bazı şeyleri değiştiriyor. Belki de ayrı zaman geçirmeniz gerekiyordur. Belki de Tanner dışında bir çift olarak kim olduğunuzu bulmanız gerekiyordur." Onun adını duyunca burnunu çekiyor. "Ve onun ölümü."

Annemin geçmişini düşündüğümde, her zaman onun tavsiyelerinden uzak durma eğiliminde olmuştumdur. Ama az önce söyledikleri çok mantıklı. Sanırım ciddi olarak düşünmem gereken bir şey.

"Teşekkürler anne." "Ben de özür dilerim" demeden önce bir süre sessiz kaldık. "Ne için?"

"Tanner için. Ben olmadığım için üzgünüm."

Ağız açık kalıyor ve gözyaşları anında yüzünden aşağı akıyor. Titremeye başladı, kendini zorlukla ayakta tutabiliyordu. Yere düşmek üzereyken onu yakalayıp kollarımla sarıyorum.

"Anne? İyi misin?" Sırtını rahatlatıcı dairelerle ovarak soruyorum.

"Bunu nasıl söylersin?" diye gömleğimin içine ağlıyor. Geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Tucker, sen benim dünyamsın. Bunu göstermekte çok kötü olduğumu biliyorum ama seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Beni yanlış anlamayın, annemin beni sevdiğini *biliyorum*. Ancak yıllar geçtikçe sanki beni hep daha az seviyormuş gibi geldi. Ama şimdi bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey çok daha fazla gibi görünüyor.

"Bir şeyi anlamayı istiyorum, Tucker Cameron Bentley. S e n benim gurur ve neşe kaynağımsın. Hayatımda gurur duymadığım ama sonsuz minnettar olduğum bir dönemi temsil ediyorsun. Sadece bir an için mutluydum ve sonunda sana kavuştum. Bu beni ömür boyu mutlu edecek bir şey. Sana söz veriyorum Tucker, seni seviyorum ve sen olmadığın için de *çok mutluym*." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tanrım. Ona *çok* benziyorsun. Onun gözlerine ve kişiliğine sahipsin. Benimkini almadığın için hep çok mutlu olmuştumdur."

Ona baktım, ne duyduğumdan emin değildim. Her zaman benden utandığını düşünürdüm, *gurur duyduğunu* değil. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor ve hangisine önce tutunacağımı bilemiyorum. *Beni seviyor, benimle gurur duyuyor, hayatta olduğum için mutlu*. Bunlar benim için yeterli.

Hâlâ bana bakıyor.

Onu tekrar kollarıma alıp sıkıca sararak, "Ben de seni seviyorum anne. Teşekkür ederim."

"Şimdi git ve benim yıllar önce yapmam gereken şeyi yap. Mutlu ol, Tucker. Bunu hak ediyorsun."

Bununla birlikte, beni bırakıyor ve sanki hiç orada değilmiş gibi koridorda geri yürüyor.

Pencereden dışarı, delicesine aşık olduğum ama sonunda bizi yakınlaştıracaksa bırakmaya hazır olduğum kıza bakıyorum. Onun kendini bulmasına izin vermeliyim, ben de kendimi bulmalıyım.

Derin bir nefes alarak arka kapıdan çıktım.

"Kuşlaşabilir misin?"

Maura omzunun üzerinden bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. Rae

kekeleyerek, "Ben... uh... bir yere gideceğim," dedi.

Evin yan tarafındaki kapı. "Ara beni, Maura," diye bağırıyor ve sonra ortadan kayboluyor.

Diğer çim sandalyeye oturuyorum ve ellerimi iki yana açtığım bacaklarımın arasında kavuşturup yere bakıyorum. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmuyoruz. Etrafta dolaşmaya başladığını duyunca başımı kaldırıyorum. O da benimle aynı şekilde oturmuş, beni izliyor.

"Hayatta şöyle bir teorim var: İki insanın birlikte olması gerekiyorsa, her *zaman* birbirinize giden yolu bulursunuz. Bazen zamanlama yanlış olabilir ama eğer gerçekten olması gerekiyorsa, bu gerçekleşecektir. İkiniz de fedakârlık yapacak ve birlikte çalışacaksınız.

-ya da ayrı- gerçekleşmesi için. Bana göre gerçek aşk bu şekilde işler." Şimdiye kadarki tepkisini ölçmek için duraklıyorum. Pek bir tepki gelmedi, ben de devam ettim. "Dün gece ayrı zaman geçirmek istediğini söylediğini biliyorum. Bunu yapmaya hazırım. Bence bizim için en iyisi bu olabilir. Belki kendimizi bulmamız için bize bir şans verir."

Ağır bir nefes veriyor. "Katılıyorum."

"Güzel," dedim. "Peki şuna ne dersin? Bu konuda bir zaman sınırı koymasak nasıl olur? Diyelim ki bir gün, ne zaman hazır olduğumuzu bileceğiz ve o zaman nerede olduğumuzu göreceğiz. Eğer olması gerekiyorsa, bunu başarırız."

"Bence bu kulağa adil geliyor."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. *Onu kaybediyorum. İçten içe* onu kalıcı olarak kaybetmediğimi biliyorum, ama yine de onu kaybediyorum ve bu hala acıtıyor.

"Sanırım buraya kadarmış."

Sessizce "Şimdilik" derken dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor.

Umut kalbimi dolduruyor ve uzun zamandır ilk kez bu umudu memnuniyetle karşılıyorum.

Hafifçe gülerek başımı sallıyorum. "Şu sözü düşünmeden edemiyorum. "Eğer birini seviyorsan, onu özgür bırak." Bakışlarını tutarak, "Seni seviyorum, biliyorsun." diyorum.

Hareket etmiyor ya da gözünü kırpmıyor. Karşılık veriyor ve "Ben de seni seviyorum." diyor.

part three
them

Chapter Twenty

Üç Ay Sonra

Tucker

"İyi geceler, Chicago!"

Gitarımı başımın üzerine çekerek ve tıklım tıklım dolu salona son bir kez el sallayarak sahnenin kenarına doğru ilerliyorum.

"Harika set, Tuck!" diye bağırıyor sahne görevlisi enstrümanımı elimden alırken.

Ona dalgın bir şekilde başımı sallıyorum ve bana ayrılan soyunma odasına doğru ilerliyorum, kapıyı açıp bitkin halimle siyah deri şezlonga uzanıyorum.

Tanner'ın ölümünden iki hafta sonra yola çıktım. Görünüşe göre bir kardeş kaybetmek, hayatı yaşamak için kışının altında bir ateş yakıyor çünkü bu bok çok kısa.

Maura ile yollarımızı ayırmamızın ertesi günü, doktorlarından temiz raporu aldığı için Gary ile işleri yoluna koydum ve kontratımı tercih ettiğim plak şirketine teslim ettim. Boston'un göbeğinde kurulmuş küçük bir stüdyoydu ve en çok aradığım şey olan otantik bir sound oluşturmaya adanmıştı. Şirket orijinal parçalarımı sevdi ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yola çıkmamı istedi. Sonraki haftayı küçük bir stüdyoda tıks tıks geçirdim, beş orijinal şarkı hazırladım ve her fırsatta küçük bir grupta canlı bir set üzerinde çalıştım.

Geçtiğimiz üç ay inanılmazdı. Düzinelerce mekanda çaldım, harika hayranlarla tanıştım ve tonlarca deneyim kazandım. Müziğin ne kadar önemli olduğunu anlayan diğer müzisyenlerle bir arada olmak çok alçak gönüllüydü. Gecelerimi, radyoda hızla popülerlik kazanan küçük bir alternatif dördü olan Drive'ın açılışında bu beş şarkıyı çalarak geçiriyorum. Çünkü

Onların başarısı ve turne birlikteliği sayesinde ben de oldukça iyi bir takipçi kitlesi edindim. Çeşitli röportajlardan nasıl geçeceğimi ve hayranlar ve yanıp sönen ışıklar tarafından bombardımana tutulmanın nasıl bir his olduğunu öğrendim.

Hepsinden iyisi de insanlar. Etrafım müziği anlayan ve hayatlarında müziğe mutlak ihtiyaç duyan müzisyenler ve hayranlarla çevrili. Bu, tüm bunlardan önce anlamadığım bir şeydi. Kendimi her zaman, her durumun arka planında müziği duyabilen tuhaf biri gibi hissederdim, her seferinde sersemleyip saatlerce yazan tuhaf biri. Ama burası benim elementim, ait olduğum yer. Turne bana bunu öğretti.

Tüm bunlarda eksik olan bir şey var: Maura.

Müzik beni ne kadar rahatlatırsa rahatlatсын, yine de Maura'ya hayatımda *ihtiyacım* olduğunu hissediyorum. Onu özlüyorum. Onun şen kahkahasını, canlı gülümsemesini özlüyorum. Umutsuzca ona sarılmak ve tüm sorunlarını öpüp yok etmek istiyorum. Her şeyi onunla istiyorum.

Bunların hiçbirisi onsuz bir anlam ifade etmiyor. Hiçbirinin.

Artık zamanın geldiğini anladım. Eve dönüp onu görme vakti geldi. Buna *ihtiyacım var*.

Kapım çalındı ve tur menajerim James içeri girdi. Tur ekibiyle anlaşılamayacağımdan endişeleniyordum ama herkes iyi davrandı, özellikle de James. Tanner'ın, Maura'nın ve hayatın yükünü üzerimden atmak istediğimde "başvurduğum kişi" oldu. Bir menajerden çok bir arkadaş gibi oldu.

"Hey, dostum. Turnenin bir sonraki ayağı için kontratının süresini kesinleştirmemiz gerekiyor," diyor James, elinde her zamanki panosuyla **k a r ş ı m d a k i** kanepeye oturarak. "Uluslararası turneye çıkıyoruz, bu yüzden pasaportlarınızın güncel olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Yüzümdeki ifade ona ne olduğunu anlatıyor olmalı, çünkü ben daha *söyleyemedim* o tahmin ediyor.

"Ve sen gitmiyorsun. İşin bitti, ha?"

Başımı salladım. "Şimdilik. Başka bir şey yapmadan önce evde bazı şeyleri toparlamam gerekiyor."

Plak şirketim yeterince nazikti - ve beni kendilerine aşık etme yeteneklerine inandılar - bana üç aylık turne paketi ile beş şarkılık bir sözleşme verdiler. Üç ay dolduktan sonra telif ücretlerim yarıya düşüyor ama müziğimin haklarını elimde tutarak serbest kalıyorum. Bu neredeyse hiç duyulmamış, inanılmaz destansı bir anlaşma.

James boğazını temizler ve "Anlıyorum. Umarım yakın gelecekte daha fazlası için imza atmakla hâlâ *ilgili* olursun."

"Öyleyim," dedim ona dürüstçe. Eve döndükten sonra Boston'daki CEO'yla konuşmayı planlıyorum, çünkü grupla tam bir albüm yapmak için imza atmaya çok isterim.

Şirket. Bize fazlasıyla yardımcı oldular ve bir ekip olarak birlikte iyi çalışıyoruz.

"Yani bu, gelecek hafta Boston'daki son durağın olacağı anlamına mı geliyor? Orada kalacak ve sonunda o sarışın bebeğine umutsuzca aşık olduğunu söyleyecek ve etrafındakileri onun hakkında durmadan konuşarak kusturacak mısın?"

"Onun gibi bir şey."

"Güzel. Daha sonra Casey ile konuştuğundan emin ol. Eğer işler zamanında yoluna girerse, Drive'ın seni uluslararası randevularında ağırlamaktan büyük mutluluk duyacağına eminim," diyor James.

"Kahretsin, siz pislikler çok iyisiniz. Her şeyi anlıyorsunuz," diye sırtıtıyorum.

James içten bir kahkaha atar ve kendini koltuktan çeker. "Sadece sana yağ çekiyoruz, hepsi bu." Kapı kolunu çeviriyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Biraz dinlen dostum. Önümüzdeki yedi gün içinde radyo programları ve röportajlarla birlikte sekiz konserimiz var. Güzellik konusunda yardımcı ol a c a k pek bir şey yok ama en azından sesini dinlendir."

Ona ters ters bakıyorum ve odadan çıkarken elimdeki boş su şişesini ona fırlatıyorum.

Eve. Gelecek hafta eve gidiyorum.

Ne kadar heyecanlansam da biraz endişeli olduğumu da itiraf etmeliyim. Maura'yı görme düşüncesi hem ereksiyon hem de mide çalkantısı ile karşılanıyor. Yeniden bir araya gelmemizin sarılmalar, öpücükler ve ateşli seksle dolu olmasından başka bir şey istemiyorum, ama öyle olmayacağını biliyorum.

Yine de her şekilde kabul edeceğim. Sadece *olmamasını* istemiyorum.

İtiraf etmeliyim ki hayatında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Ayrı kaldığımız bu süreyi oldukça ciddiye aldık ve bu üç ay içinde iki mesaj dışında hiç konuşmadık.

Her iki mesajda da sarhoşken saçmaladığım için özür dilediğim mesajlardı. "Ginfers"ı "fingers" olarak düzeltmek için ona başka bir mesaj bile göndermedim, çünkü tüm bunlardan utanmıştım. "Tanrım seni özledim" diye yanıt vermesi bir gününü aldı ve söylemeliyim ki beklediğime değdi.

Eve dönüşümün muhtemelen onun için bir sürpriz olacağını biliyorum, ancak hazır olduğumuzda sadece ortaya çıkıp nasıl gittiğine bakacağımıza söz verdik ve ben de öyle yapacağım.

Maura'ya eve dönüşümü söylemeyecek olsam da muhtemelen birilerine söylemeliyim. Telefonumu çıkarıp en iyi iki arkadaşşıma mesaj atıyorum.

Ben: Sik beyinliler! Ben + Boston = Gelecek hafta

Telefonum hemen çaldı.

Hudson: EVET!

Gaige: Gerçekten mi? Lanet bir grup mesajı mı? Hala bir pislik olduğunu görebiliyorum. Ben: Ben de seni özledim, Roomie.

Gaige: Burada Roomie yok. Odanı Garrison'a kiraladım.

Ben: Donnie'nin Süpermarketindeki keş mi?

Gaige: Bedava uyuşturucu, dostum.

Bedava uyuşturucu. Ben: Çok tuhafsın.

Gaige: Sen benim arkadaşımsın, bu senin için ne anlama

geliyor? Hudson: Lanet olsun. Kapayın çenenizi, pislikler.

Bazılarımız çalışmak zorunda. Gaige: SENİ SEVİYORUM, HUDSON!

Seni seviyorum, HUDSON!

Gülüyorum çünkü üç aydır ortalıkta olmamama, tek tük mesajlar atmama ve eve telefon etmeme rağmen bu ikisi hâlâ eskisi gibi ve aradan hiç zaman geçmemiş gibi.

Umarım aynı şey Maura ve benim için de söylenebilir.

Chapter Twenty-One

Maura

Değer verdiğiniz birinin ölümü hayatınızı karartabilir. Benim de öyle oldu.

En azından bir süreliğine.

Tanner'ın ölümünü takip eden iki hafta boyunca uyukladım. Clyde'daki vardiyalarım dışında pijamalarım ile kaldım ve teyzem Kassi'nin evinde somurttum. En kötüsü de tüm bu kara kara düşüncelerim Tanner için bile değildi. Çoğu Tucker'ı kaybettiğim içindi. Bunun beni ne kadar boktan gösterdiğinin farkındayım ama kalbimde Tanner o *gitmeden* çok önce gitmişti.

Darcy'den daire başvurumun onaylandığına dair telefonu aldıktan sonra resmen hayata devam etmeye ve Tucker'a verdiğim sözü yerine getirmeye başladım: mutlu olmak. Ertesi hafta Kassi'nin evinden taşındım, Clyde'ın evinden çıkışı verdim ve Gary'den beni işe almasını istedim çünkü oğlu kalbimi kırmıştı.

Tüm bunları yaptım çünkü sonunda hayatta gitmek istediğim yolu fark ettim. O birkaç randevuda Tucker'ın menajeri gibi davranmak ve imza atma hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olmak, müzik endüstrisinin iş tarafını sevdiğimi keşfetmemi sağladı.

Son birkaç haftadır Rae, Perry ve hatta Gary ile bir tür işbirliği hakkında konuşuyorum. Rae'nin pazarlama deneyimi, Perry'nin grafik çalışmaları ve Gary'nin sektördeki geçmişi ile harika bir şey yapabileceğimizi düşünüyorum.

Tucker'ın yardım ettiği tek şey müzik endüstrisine olan sevgimi keşfetmek değildi. Sanırım Tucker babama ne söylediye duymaya ihtiyacı olan şey oydu, çünkü Tucker ayrıldıktan yaklaşık bir hafta sonra benimle iletişime geçti. O zamandan beri haftada bir öğle yemeği için buluşuyoruz. Kendi işimi kurmaya çalışmamı şaşırtıcı bir şekilde destekledi, ancak ona göre annem bu işten pek hoşlanmadı.

Ama onunla konuşmuyorum, o yüzden bu konuda ne söyleyeceği çok da umurumda değil.

İş yüzde yüz hazır olmadığı için Mic's'te çalışıyorum, son detaylar halledilirken yetenekleri keşfediyorum. Resmi olarak yarı zamanlı bir takım elbise oldum. Sadece ben daha çok eteğim. Ya da önlük. Ama yine de çalışırken çalışıyorum.

Her şeyi kendi başıma yapıyorum ve mutluyum. Çoğunlukla.

Tucker'ı burada istiyorum. Hem *de çok*.

Ve birkaç saat içinde burada olacak. *Burada olduğu* gibi. Bu gece Mic's'te çalacak, birlikte turneye çıktığı grup da yerel bir akustik set verecek.

"Hala çıldırmadın mı?" Rae barın diğer tarafından soruyor.

İçkisini önüne koyup omuz silkiyorum. "Henüz değil."

"Ama onun geri gelmesini istemiyor musun?"

"Hileli soru, Rae." Burnunu kıristırdı, ben de açıkladım. "Benim için geri dönmesini umut eden büyük bir parçam var. Ama aynı derecede büyük bir parçam da onun dünyadaki tüm başarılarla sahip olmasını istiyor. O buradayken bunu yapamaz."

Rae alçak sesle ıslık çalıyor. "Lanet olsun, kızım. Çok *kötüsün*."

Ona ciddi bir bakış fırlatarak, "Evet," diyorum. Bir şişe rom alarak, grubun her zamanki yerinde uzanan Gaiге'in istediği içkiyi hazırlamaya başlıyorum. "Ama burada çalıştığımdan haberi olduğunu sanmıyorum, o yüzden beni görmeyi planlamadığına eminim. Bu da korkacak bir şeyim olmadığı anlamına geliyor."

"Sakin mi davranacağız?"

"Öyle *yapacağız*."

"Bitti. Sakin ol. Sadece sakın oynayacağım."

Gaiге'in içkisini biraz sertçe bıraktım ve ona keskin bir bakış attım. "Ne söylemek istiyorsan söyle."

"İyi, ama sadece çok nazıkçe sorduğun için." Bardağının kenarından sırtıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Siz ikiniz o sözü vermiştiniz, değil mi? Birbirinize haber vereceğinizi ve bunu yürütmenin bir yolunu bulacağınızı bildiğiniz o gün. Artık biliyorsunuz. Ve bunu Tucker'a söylemelisin. Eğer hazırsan, ona söylemelisin."

Hiçbir şey söylemiyorum ve bunun yerine bara yeni gelen müşteriden bir içki siparişi alıyorum.

O sözü verdik ve ben hazırım. Tucker'ı çoğu zaman yüksek sesle itiraf etmek istediğimden çok daha fazla özlüyorum.

Rae'ye söylediklerimde ciddiydim. Onun bu macerayı yaşamasını istiyorum. Müziğini yapmasını istiyorum. Ama aynı zamanda onu burada istiyorum.

Sanırım bu kararı kendisinin vermesi için ona bir şans vermem gerekiyor. Müşteriye içkisini uzatıp Rae'ye dönüyorum. "Tamam. Ona söylemem gerekiyor. Eğer

Bu gece onu görürsem, söz veriyorum onunla konuşacağım." "Tamam. Kabul ediyorum. Hiç yoktan iyidir."

"Güzel. Şimdi git Gaige'e içkisini götür lütfen. Mola verdiğimde orada olacağım." Gary bir anda ortaya çıktı.

"Bu gece seni *gerçekten* çalıştıracığımı mı sanıyorsun? O sıska kışını barımın arkasından çek," diyor o sert sesiyle.

Ellerimi kalçalarımın koydum ve kendimi bir tartışmaya hazırladım. "H a d i a m a Gary. Bu diğer herkes için adil değil."

"Bu gece de çalışmayacağımı söylesem kendini daha iyi hisseder misin?"

"Kazanamayacağım, değil mi?"

Gary kısa bir kahkahalar atar. "Yani bütün gece barın arkasında saklanmana izin vermeyeceğimi mi söylüyorsun? Hayır."

Duruşumu gevşetiyorum ve yenilgiyle omuzlarımı düşürüyorum çünkü bunu o söyledi. Bu gece saklanmak istedim. Tucker konusunda Rae'ye verdiğim sözü tutacağım ama bu onu bulmak ve onunla konuşmak için yolumdan çekileceğim anlamına gelmiyor.

"Berbatsın Gary," diyorum ona yarı şaka.

"Bana bir iki kez söylendi. Şimdi git. Seni kovmak zorunda bırakma beni." "Senden hoşlandığımı biliyordum Gary," dedi Rae.

Önlüğümü çıkarıp ona pis bir bakış attım. Sodamı yeniden doldurduktan sonra Rae ile birlikte grup masamıza doğru yürüyorum.

"Al bakalım tembel herif," diyerek Gaige'e içkisini uzatıyor ve Hudson'ın yanına oturuyor.

"Gösteri için VIP koltuk bulduğumuza inanamıyorum. Drive'a bayılıyorum. Tucker da iyi."

"Tabii ki öyle," diyor Gaige. "Rae ve Maura Clyde'dan ayrıldığından beri tek yaptığımız burada takılmak. Sanırım Gary'yi çoğu gün ayakta tutuyoruz. Bu yeri hak ediyoruz."

"Gerçek," diye kabul ediyor Perry.

Hudson onlara, "Bu koltukları bize Gary değil, Tucker ayarladı, sizi çılgınlar," diyor. "Oğlum bana iyi davranıyor." Hepimiz hemen gülmeye başlıyoruz, zihinler doğrudan çukura gidiyor. Hudson az önce ne dediğini anladığında kızarıyor. "Şerefsizler."

Rae erkek arkadaşına başını sallıyor. "Joey'nin *senin* gibi bir babası olduğuna inanamıyorum. Zavallı çocuk."

Hudson "sadece evet demekle" ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve Rae onun koluna vuruyor. Bu konuda onu daha sonra köşeye sıkıştırmak için zihnimde bir not tutuyorum, çünkü görünüşe göre

hayatıyla ilgili önemli bilgileri saklıyor.

"Onu radyoda dinlediniz mi?" Rae soruyor. "Kulağa harika geliyor."

Gaige sandalyesinde arkasına yaslanır ve alay eder. "O piçi aylarca evimizde dinlemek zorunda kaldım. *Bıktım* usandım." Yüksek sesle güler ve masayı tokatlar. "Anladın mı? *Tuckered*?"

Hudson Rae'ye bakar ve "Onu kim davet etti?" diye sorar.

"Her neyse. Tucker boktan şakalarımı her zaman takdir etmiştir. Sizin de onun gibi olmanız gerekiyor."

"Ülkenin dört bir yanını dolaşıp, muhtemelen her konserinde ona atlayan güzel kadın kalabalığına hüznü şiiirsel şarkılar söyleyerek mi? Beni de yaz!" Perry az önce ne söylediğini düşünmeden konuşuyor.

"Perry!" Rae tıslıyor. "Üzgünüm, Maura. Eminim öyle demek istememiştir."

Ona el salladım. "Sorun yok, Rae. Söz veriyorum. Gidip Gary'nin yardıma ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeceğim."

Yanıt beklemeden arka odaya doğru koşuyorum, Perry'nin az önce söylediklerinden dolayı biraz üzgünüm. Aslında Gary'ye bir şey sormama gerek yoktu. Bunun yerine, kendimi toparlamak için arka koridorda duruyorum çünkü aniden gözlerim yaşıyor.

Ya Perry haklıysa? Tucker'ın gittiği tüm bu süreyi onu *benim* olarak düşünerek geçirdim. Yoldaki tüm kadınları ya da geceleri yatağını kimin ısıttığını hiç düşünmedim. Ya artık beni istemiyorsa? Ya aniden yeterli değilsem? Ya yolda bensiz daha iyi olduğunu fark ettiyse?

"Yemin ederim burada düşündüğünü duyabiliyorum," diyor Gary ve beni hafifçe zıplatıyor. Ofisine kadar olan kısa mesafeyi yürüyüp kapısının önünde duruyorum. "Onu tekrar göreceğin için bu kadar endişeli misin?"

Başımı salladım. "Her şeyin farklı olacağından endişeleniyorum."

"Umarım öyledir," diyor dürüstçe. "Önceden işler bok gibiydi ve sen de bunu biliyorsun. İkiniz de Tanner'ın ya da onun fikrinin etrafında dolanmaktan başka bir şey yapmadınız. Umarım ayrı kaldığınız süre içinde ikiniz de tüm bu saçmalıkların dışında kim olduğunuzu bulmuşsunuzdur. Burada çalışmaya başladığınız son iki ayda sizde büyük bir değişim gördüğümü biliyorum. Büyümüşsün, evlat. Ve oğlumun da senin büyüdüğün kişiyi sevmeye devam edeceğini biliyorum."

Rahat bir nefes aldım. "Biliyor musun, o kadar uzun süredir baba olmayan biri için bu işte harikası."

Gary bana Tucker'inkine çok benzeyen çarpık bir gülümseme veriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini karnında birleştiriyor. "Tatlım, ben

Chapter Twenty-Two

Tucker

Maura bir adamla oturuyor.
Maura bir erkekle gülüyor.
Maura bir erkeğe dokunuyor.
Bu adam ben *değilim*.

Maura'nın biz ayrıyken başka birini bulabileceği gerçeğini bir kez bile düşünmedim. Ukala olduğumdan değil; ona karşı olan hislerimden *o kadar emindim ki*. Her zaman onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu varsaydım.

Ama yanında oturan siyah saçlı piçle ve arkadaş grubumla davranışlarına bakınca yanılmış olabileceğimi anlıyorum.

Omzumda ağır bir el hissediyorum.

"Neredeyse gösteri zamanı, Tuck. Hazır mısınız?" James kasvetli bir şekilde söylüyor. Bu eve dönüş yolculuğunun benim için ne kadar önemli olduğunu ve iyi gitmezse ne kadar yıkılacağımı biliyor.

Önümdeki sahne mi? *Hiç* doğru değil.

"Olabileceğim kadar hazırım," diyorum ona sessizce. "Belki de masumdur?"

Ona bir bakış attım. "Biz de herkese böyle söyledik."

James yüzünü buruşturur. "Asla bilemezsin, dostum. Asla bilemezsin." Ellerini kalçalarına koyar ve yönetici moduna geri döner. "Her neyse, arkada bir ziyaretçin var. Onu içeri gönderirdim ama buranın yeri olduğunu sanmıyorum."

Ne?

Ona şüpheyile bakıyorum. "Pekâlâ. Ben oraya gidiyorum.

Teşekkürler." "Beş dakikan var!" diye sesleniyor geri çekilen sırtıma.

Arka kapıyı iterek açtığımda beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. "Tuck Amca!" Joey ciyaklayarak minik bedenini bacaklarıma doladı. Onu kucaklayıp kocaman sarıldım. "Oh, böcek. Seni özledim, ufaklık."

Gözlerim onun arkasında duran Hudson'a takılıyor. *Teşekkür ederim*, diyorum ona. "Beni ölene kadar sıkacaksın!"

Gülerek onu yere bıraktım ve onun hizasına çömeldim. "Ee, n e v a r n e y o k , dostum?"

Seni son gördüğümde beri bir metre uzamışsın."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Büyümedim. Ama iki santim uzadım! Babam bir gün Rae'den daha uzun olacağımı söylüyor ve bu çılgınca çünkü Rae bir *dev*!"

Joey'nin 1.80'lik **b o y u n a** göre öyle olabilir ama Rae dev olmaktan çok uzak.

Ben bir şey söyleyemeden Joey tekrar konuşmaya başladı. "Bana bir şey getirdin mi?"

"Joey!" Hudson azarlıyor.

Küçük dostum başını eğip taşları tekmeliyor. "Özür dilerim. Kabalık ettim." Perçemlerinin arasından bana bakıyor ve fısıldıyor, "Ama sen yaptın mı?"

Gülümseyerek, "Tabii ki yaptım. Şimdi geleceğinizi bilmiyordum, o yüzden hediyeleriniz yanımda değil. Onları sana sonra getirebilir miyim?" Başını bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Güzel. İçeri dönmem gerek ama seni yakında göreceğime söz verir misin? Belki babanla konuşup seni dondurma almaya götürmeme izin vermesini sağlayabilirim."

"Evet diyecek," diyor Joey bana kesin bir ifadeyle.

Kollarımı ona doğru açıyorum ve o da bana sokuluyor. Başının yanından öpüyorum ve "Seni seviyorum böcek. Umarım ben yokken G Amca'yı çıldırtmışsındır."

"Yaptım," diyor kucığımdan çekilerek. Hudson onun arkasından boğazını temizliyor. "Oh, evet. Babam sen şarkı söylerken Rae'ye 'evet' demesini söylemeni istiyor. Bunun yardımcı olacağını düşünüyor."

Hudson'a kaşlarımı kaldırıp bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. "Yapacağım, Joey."

"Güzel. Seni seviyorum, Tuck Amca! Hoşça kal!" diye bağılıyor omzunun üzerinden, binanın yanında bekleyen arabaya doğru koşarken.

Hudson'ın annesi Elle'e el sallıyorum ve hemen en iyi arkadaşşıma dönüyorum.

"Sen yapmadın."

Hudson'ın gülümsemesi kocaman. "Yaptım."

"Ve?"

"Çocuğu duydun." Arkamdaki kapıyı işaret etti ve "O yüzden içeri girip kız arkadaşşıma benim yerime söyleyen iyi olur" dedi.

Kapıya doğru dönüp hafifçe aralıyorum ve duraklıyorum. Hudson'a dönüp bir kez yüksek sesle yutkunarak, "Bu...?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor hemen, Maura ve benim için çok geç olup olmadığını sorduğumu biliyor. "Geç değil. Endişelenmeyi bırak ve sahneye çık. Kalbinle şarkı söyle. Ve Tanrı aşkına, Rae'ye evet demesini söyle."

Gary'nin mikrofona çıktığını duymak için tam zamanında içeri giriyoruz. Hudson'la yollarımız ayrılıyor, ben grubun alanına dönüyorum, o da arkadaşlarımızın yanına gidiyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" Kalabalık alkışlıyor. Gary iki kez konuşmaya çalışıyor ama sürekli boğuluyor. Tipik Gary tarzında, "Tamam, kapa çeneni!" dediğini duyuyorum. Kıkırdıyorum çünkü lanet olsun, yaşlı adamı özlemişim. "Bu gece sizin için bir sürprizimiz var. İçimizden biri -benim *içimden* birkaçmaya ve kendini yeni trend bir sanatçı haline getirmeye karar verdi. Üç aydan fazla bir süredir ilk kez bu gece bizi varlığıyla onurlandırmayı seçti. Sözü daha fazla uzatmadan, lütfen oğlum Tucker Bentley'e hoş geldin deyin!"

Salon çılgına dönüyor ve üç aydır ilk kez gösteri öncesi heyecanlanıyorum. Memleketimin kalabalığının önünde çaldığım için mi yoksa Maura kalabalığın içinde olduğu için mi emin değilim.

Her iki durumda da, korkacak zamanım yok. Sahneye çıktığımda Gary beni sıkıca kucakladı.

"Seni özledim oğlum," diyor kulağıma. "Ben de seni özledim baba."

Sırtımı sıvazladı ve aceleyle sahneden indi ve yanılmıyorsa gözlerini sildi.

Tabureme oturup her zamanki gibi boğazımı temizliyorum ve ev sessizleşiyor. Işıkların ötesinde geri döndüğüm kişiyi arıyorum.

Gözlerim hemen onunkileri buluyor ve ciğerlerimdeki havayı alıp götürüyor. Aynı anda hem mutlu hem üzgün hem de kararsız görünüyor.

Ama hala çok güzel.

Maura farklı görünüyor ama yine de ben ayrıldığımda olduğu gibi. Gözleri hâlâ mavinin canlı bir tonu, ama şimdi bir şekilde daha mutlular. Bir zamanlar koyu pembe olan soluk sarı saçları şimdi koyu maviye batırılmış. Berrak teni her zamanki gibi ıslık ıslık, belki de eskisinden daha da fazla. O hâlâ istediğim her şey.

Sonra onu daha önce birlikte gördüğüm adam görüş alanıma girdi. Devasa, kaslarla dolu ve biraz da korkutucu. Adamın hakkını vermeliyim çünkü kızımın üzerinde şiddetli bir koruma duygusuyla geziniyor

-Eğer bir ahmak ona benim yaptığım gibi baksaydı ben de tam olarak bunu yapardım.

Ama ben sıradan bir ahmak değilim. Ve o kız hala *benim*.

Göğsüm güm güm atıyor ve sahneye atlama, Fuck Face'i yumruklama ve Maura'yı öpme dürtüsüyle savaşıyorum.

Ama benim yok.

Bunun yerine gözlerimi onunkilerden ayırıp mikrofona doğru e ğ i l d i m ve her zaman yaptığım gibi sııttım. "Beni özlediniz mi yoksa?" Alkışlar tekrar patladı. "Güzel. Yollar eğlenceliydi ama Wakefield benim evim. Hepinizi çok özlediğim için, henüz kaydedilmemiş *Yesterday* adlı yeni bir şarkı çalacağım. Bu gece beni dikkatle dinlediğini umduğum özel biri için. Ama önce söylemem gereken bir şey var." Bakışlarımı ışıklardan korumak için elimi gözlerime götürüyorum ve Rae'yi bulup ona dik dik bakıyorum. "Rae, evet de."

"HUDSON TAMELL!"

Son birkaç aydır sahnede kendimi bırakmayı öğrendim. Nerede olduğumu, kalabalığı ve grubu unutuyorum. Tek odaklandığım şey müzik ve bana hissettirdikleri.

Bu gece Mic's'te yaptığım da buydu. Her şeyin elimden kayıp gitmesine izin verdim. Maura da dahil.

Setimin sonunda gerçekliğe geri döndüğümde, sandalyesinin boş olduğunu ve bu gece birlikte olduğu dangalağın bana doğru delikler açtığını fark ediyorum.

Yardım için Hudson'a bakıyorum, o da omuz silkiyor. *Sağ ol dostum.*

Uğruna eve geldiğim kız ortadan kaybolduktan sonra kendimi toparlamak isteyerek James'in yanından tek kelime etmeden geçip çatıya çıkan merdivenlere yöneliyorum. *Biraz temiz hava kulağa harika geliyor.*

Kapıdan içeri daldım ve olduğum yerde durdum.

"Dallas, sana söylemiştim-" Arkasını döndü ve cümlesinin ortasında durdu.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Sanki zaman donmuş ve çözülmesini sağlayamıyoruz. Donmayan tek şey etrafımızı saran sıcaklık. Onunla her zaman hissettiğim o tanıdık çekimi hissediyorum ve umutsuzca ona doğru ilerlemek istiyorum ama yine kaçıp gitmesinden korkuyorum.

"İyi," diye bitiriyor. "Tucker."

Adımı söylediğinde gözlerimi kapatıyorum. Sanki onu aşk ve arzuyla sarıyor. Samimi, tanıdık, nefes kesici.

"Maura," diyorum, az önce yaptığı her şeyi ona geri yansıtarak.

Aramızda üç metre var ve dudaklarımdan dökülen ismiyle göğsünün nasıl kabardığını hâlâ görebiliyorum. *Güzel.*

"Sen... sen burada ne yapıyorsun?"

Garip bir şekilde, sorusu karşısında rahatlıyorum. Çünkü önemli olan onun *ne* söylediği değil.

Söyleme *şekli*. Nefes nefese, muhtaç, meraklı, umutlu. *Hâlâ beni istiyor.*

Bir parçam aramızda hiçbir şeyin değişmediğini söylemek istiyor ama yapamıyorum. *Her şey* değişti. Ama bu iyi bir değişim. Ne kadar büyüdüğümüzü hissedebiliyorum. Alışılmadık bir şekilde, ayrı değil birlikte büyüdü. Konuşmadık ama ikimiz de birbirimize bağlı kaldık.

Hâlâ *biziz*. Sadece farklı, daha iyi *versiyonlarımız*.

Şimdi tek bilmem gereken onun da benim kadar hazır olup olmadığı.

Ellerimi arka ceplerime sokup omuz silkiyorum. "Bilirsin işte. Bir işim vardı." "Biliyorum." derken gözleri yere düşüyor. Ben de duydum."

Aramızdaki mesafeyi geçiyorum ve ona sadece bir adım kala duruyorum. "Duydun mu Maura? Duydun mu? Kelimeleri gerçekten dinledin mi?"

Bu gece söylediğim her şarkı onun hakkındaydı. Elbette, bir iki şarkı Maura'dan *önce* geldi, ama hepsi onun hakkındaydı. O her zaman aradığım şeydi. Ve şimdi onu bulduğuma göre, gitmesine izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

Ona daha fazla yaklaşarak başını kendime doğru çeviriyorum. "Seni öpmek üzereyim Maura," diyorum, bakışlarında bunu istemediğine dair bir ipucu arıyorum. Hiçbirini bulamadım. "Bunu yapmadan önce Dallas'ın kim olduğunu bilmem gerek."

"Dallas benim için hem hiçbir şey hem de her şeydir, Tucker. Ama sen, sen sadece *her şey*."

Tek ihtiyacım olan bu.

Ağzını, vücudunu, kalbini ve ruhunu tek bir öpücükle ele geçiriyorum.

Chapter Twenty-Three

Maura

"Demek bir erkekle yaşıyorsun." Tucker'ın bunu söyleme şekli bir soru gibi değil ama bir açıklama istediğini biliyorum.

Tucker'ın seti biteli muhtemelen bir saat oldu ve biz hâlâ çatıdayız. Öpüşüyor, konuşuyor ve biraz daha öpüşüyorduk.

Güzel. Tek yaptığımız öpüşmek, ama bizi suçlayabilir misin?

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ben orada çalışırken bir gece Clyde'ın yerine geldi ve-"

"Bekle. Geçmiş zaman. *Çalıştım* dedin," diye araya giriyor. "Ne zamandan beri Orada mı çalışıyorsun? Ve şimdi nerede çalışıyorsunuz?"

"Sen gittikten üç hafta kadar sonra. Ve burada. Artık burada çalışıyorum."

"Ne? Neden?"

Omuz silkiyorum. "Müziğin iş dünyasına girmeyi düşünüyorum. Menajerinmişim gibi davranmak hoşuma gitti ve bunun bir kariyer yapabileceğim bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Huh," diyor. "Ee. Dallas?"

"Evet. Dallas. Dall. Her neyse, bir oda arkadaşı aradığımı duyunca yanıma geldi." Omuz silktim. "Uyuştuk ve neredeyse hemen taşındı."

"Bu kadar mı? Başka bilgi yok mu? Ya çılgın bir seks sapıysa?" "Şey, benim penisim yok, o yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." "Gerçekten mi?" diyor şok içinde.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Evet, ben de öyle. Başta sadece bana asıldığını düşündüm ve sırf gözünü korkutmak ve durumun böyle olmadığından emin olmak için Dallas mekânı kontrol ederken Hudson'ı buraya çağırdım."

"Arkadaşlarımız şerefsiz. O şerefsizler burada çalıştığın hakkında tek kelime etmediler. Gary de bana söylemediği için artık benim bok listemde."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, senin adından neredeyse hiç bahsetmediler. Bu işleri kolaylaştırdı. Ayrıca, bir fark yaratır mıydı? Daha erken dönebilir miydin?"

Çatının diğer tarafında geceye bakan Tucker'a göz ucuyla bakıyorum. "Hayır, muhtemelen hayır," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, son birkaç aydır konuşmadığımız için memnunum. Bu kavuşmayı daha da tatlı hale getirdi."

"Bu muydu yani? Yeniden birleşme mi?"

Cevabını bilmek beni dehşete düşürüyor ama bilmem gerek. Eğer değilse maskemi takm a y a hazır olmalıyım, çünkü gerçekten kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.

"Kalmak için buradayım, eğer sorduğun buysa." Keskin bir nefes alıyorum. *Tanrı'ya şükür.*

Şöyle devam ediyor: "Tur menajeri James ile bu konuyu çoktan konuştum. Kontratım kısıydı. Şimdi eğer karar verirsem plak şirketiyle yeni kontratımı müzakere etmek bana kalmış."

"Yapacak mısın?"

Tucker tekrar bana bakıyor. "Sanırım öyle. Şimdiye kadar her şey harikaydı. Hoşuma gitmeyen tek şey senden ayrı olmaktı. Ama tekrar söylüyorum, sanırım bunun faydası oldu."

"Katılıyorum," diyorum ona. "Ve bu bize ne istediğimizi anlamamız için zaman ve alan kazandırdı."

Sen, Tucker. İsteddiğim sensin.

"Maura, mesele hiçbir zaman benim bunu çözmeye ihtiyacım olması değildi. Seni hep istedim ve bunu hep biliyordum. Bu, kendimizi Tanner'ın ve başımıza gelenlerin dışında bulmaya çalışmamızdı. Bu, sonunda kendimiz için bir şeyler yapmamızdı," diyerek kalbimi hızlandırıyor. "Seni düşünmediğim, özlemediğim ya da umutsuzca seninle olmak istemediğim tek bir gün bile olmadı. Ama üç ay önce şu anki halimizde değildik. Daha iyiyiz. Daha güçlüyüz. Daha çok... *biziz.*"

Az önce söylediklerini düşünerek kucağıma bakıyorum.

"Öyle miyiz, Tucker? *Biz biz* miyiz?"

Elini uzatıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor.

"*Biz* her zaman *biz olacağız*, Maura. Dünümüzü silemezsin." "Ama yarınlarımızı da tahmin edemezsin," diye ısrar ediyorum.

"Hayır, yapamayız. Ama ben senin yanında olacağımdan eminim. Her **ş e y e g ö ğ ü s** gereceğiz. Birlikte. *Biz* olarak."

Sesindeki samimiyete bakıyorum. Sözlerinde kalbime çarpan, onu ateşleyen, bir umut kıvılcımını getiren ve Tucker'la birlikte sonsuza dek sürecek bir şey var.

"Seni seviyorum," diye ağızımdan kaçırıyorum. Ben yüzümü ellerimin arasına gömerken Tucker gülüyor. "Kes şunu!"

Ellerimi aşağıya çekiyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor. "Ben de seni seviyorum, Maura. Seni çok uzun zamandır seviyorum. Yemin ederim geçen yıl seni Perk'te tek başına otururken gördüğüm an sana aşık oldum. Keşke bebek gibi davranmasaydım ve o zaman bir şeyler söyleseydim."

"Ben de," diyorum, hiç düşünmeden. "Vay be, teşekkürler."

"Oh, sus. Ne demek istediğimi biliyorsun." Yine o derin kahkahasını attı.

"Ee. Var mısın? Bunu yapmak istiyor musun? Bu sefer gerçekten?" diye soruyor, gözlerinde evet dersem bir ömür boyu mutluluk ve ölümsüz aşk vaat eden bir parıltıyla.

Cevabım mı?

Onu öperim.

"Sanırım bu evet demek oluyor," diye takılıyor ve öpüşmemizi kesiyor.

"Daha çok 'cehennem evet' ama evet. Seni seviyorum, Tucker. Bunun değişeceğini hiç sanmıyorum.

Sen benim için her zaman o adam olacaksın. Sen benim 'Son'umsun."

Tucker dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor, ona ne söylediğimi anlıyor.

Kollarına sarıldım ve gece boyunca sessizce oturduk. Bu sabah Tucker'ı görmeyi umarak uyandım ama beni görmek isteyip istemediğinden emin değildim.

Bu an, burada onunla? İsteyebileceğimden çok daha fazlası. "Dünlerimizi silmek istediğimi sanmıyorum," diyor Tucker yumuşak bir sesle.

beni düşüncelerimden

uzaklaştırdı. "Hmm?"

"Orada olmalarının bir sebebi var. Hudson bana her zaman her şeyin bir nedeni olduğunu söylerdi ve ben onu daha önce hiç ciddiye almamıştım. Ama şimdi anlıyorum."

Doğrulup açıklamasını istedim.

"Seni geçen yıl Perk'te gördüğümde yalnız, neredeyse korkmuş görünüyordun. O zaman bile maskeni görebiliyordum. Onu takmaya devam etmene izin vererek uzaklaştım. Sonra Rae ve Hudson oldu ve bununla birlikte sen ve Tanner ortaya çıktınız. İtiraf etmeliyim ki, ikinizi bir arada görmek ilk başta kalbimi kırdı. Bunu kabullendiğimi düşündüğümde arkadaş olduk ve tüm o 'kabullenme' olayı pencereden uçup g i t t i çünkü asla sadece *arkadaşın* olamayacağımı çabucak fark ettim. Her zaman daha fazlasını istedim. Ve bir süre için bunu yaşadık." Tucker gülümsüyor, eminim daha önce birlikte geçirdiğimiz kısa süreyi ve **b u n u n** ne kadar iyi olduğunu düşünüyordur. "Ama bence ara vermeden devam etseydik, birbirimizden kaçmaya başladık. Kendimizden kurtulmamız gerekiyordu.

bir kez ve herkes için maskeler. Ve başardık. Bu yüzden dün için minnettarım. Onlar için minnettarım ama yine de birlikte geleceğimiz için çok heyecanlıyım."

Gerçek. Sanırım içten içe, kendimizin sahte versiyonları olmaya ve Tanner'la olan geçmişimizin etrafından dolanmaya devam etseydik kalıcı olamayacağımızı biliyorduk. Mola tüm bunları onardı çünkü sadece kendimize odaklandık.

Sonunda maskelerimizi çıkardık ve her zaman olmak istediğimiz kişi olduk.

Biz.

Epilogue

Altı Ay Sonra

Maura

"Evleneceğine inanamıyorum."

Tucker ilk kez ayrıldıktan bir ay sonra Hudson, Rae'ye evlenme teklif etti. İki ay sonra, sonunda evet dedi.

Nişan bazılarına aceleye gelmiş gibi görünse de, grup için hak edilmiş görünüyordu. Tanner'ın ölümü herkesin içinde bir ateş yaktı ve yarına dair bir garantimiz olmadığını fark etmemizi sağladı. Sahip olduğumuz tek şey bugün.

"Biliyorum. Burada ölüyorum. Bu delilik. Ben çok gencim. Bırakıyorum. Hadi kaçalım ve *buradan çok çok uzak bir yere* gidip birlikte tuhaflaşalım."

En iyi arkadaşımı omuzlarından tutarak banyodan kaçma girişimini durdurdum. "O kadar hızlı değil, zıpır. Otur."

Rae tekrar kapalı klozet kapağına oturur ve oflar. "Bu tam bir saçmalık."

Gülerek son tokayı da takıyorum ve onu serbest bırakıyorum. "Tamamdır. Şimdi git aynaya bak."

Bahsettiği yer Hudson'ın Rae'yi doğum günü için götürdüğü sahil evinin aynısıdır. Her ikisinin de unutmayı tercih ettiği anılara ev sahipliği yapan ev. Tam da bu yüzden düğünleri için burayı seçtiler. Yeniden başlamak, o anıları silmek istiyorlar.

"Vay canına! Ateşliyim!" Rae bağırıyor.

Koridoru geçip yatak odasına gidiyorum ve en iyi arkadaşıma hayranlıkla bakıyorum. Yemin ederim Rae beyaz bir şort ve beyaz bir Transit tişörtle evlenebilecek tanıdığım tek insan. Onu milyonlarca kez elbise giymeye ikna etmeye çalıştım ama Hudson'ın kıyafet seçimini takdir edeceğini söyleyerek yanaşmadı. Saçını sade bir şekilde yapmama izin verdi, yani en azından bir şey kazandım.

"Muhteşem görünüyorsun, Rae. Senin adına çok mutluyum."

Yansımasına bakıp sırtıyor. "Ben de öyle. Evleneceğime inanamıyorum. *Evleniyorum*. Benimle. Kimin aklına gelirdi ki? Senin de. Sen bir..." Sözüünü kesiyor.

"Biliyorum."

"Ve Haley de..."

"Biliyorum. Ben de bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyorum ona.

Zaman aldı ama Rae ve Haley sonunda ilişkilerini tamamen onardılar. Sanırım bunun biraz da Haley'nin artık eskisinden çok daha fazla kendine gelmesiyle ilgisi var.

"Her şey çok hızlı geliyor. Sanki hayat uçup gidiyor. Sadece bir buçuk yıl oldu."

Bir buçuk yıl. Bu kadar olduğuna inanmak zor. Hudson ve arkadaşlarının Clyde'a ve hayatımıza girmesi daha dün gibi. Şimdi, Rae ve Hudson evleniyor, ben çok başarılı bir müzisyen olan Tucker'ın menajeriyim ve Gaige, diyelim ki hayatta geldiği yerle hepimizi şaşırttı.

Omuz silkerek, "Sanırım mutlu ve aşık olduğunuzda işler böyle yürüyor. Zaman akıp gitmiyor. Sadece olur. Hayat devam ediyor."

"Üvey anne olacağım!" diye nefesi kesiliyor.

Ona doğru yürüyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Sen zaten bir tanesin. Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bunu birlikte yapacağız." Rae kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı.

"Baş nedimem olduğun için teşekkür ederim," diyor uzaklaşırken. "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın."

"Biliyorum." Hala düz olan karnımı okşuyorum. "Belki bir gün sen de benim n e d i m e m olursun."

"Rae ve ben hepinize şükranlarımızı sunmak istiyoruz. Bu küçük partiyi bir araya getirirken gösterdiğiniz destek ve yardımlarınız için teşekkür ederiz. Hepinizi seviyoruz. Sen hariç, Gaige. Şerefe," diyor Hudson resepsiyon için toplanan küçük gruba. Mikrofonu inatla başını sallayan Rae'ye uzatıyor, Kalabalığın önünde bir şey söylemek istemiyordu.

"Çok kötüsün!" Rae mikrofonun duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor. Herkes gülüyor ve o pancar gibi kızarıyor. Normalde kalabalıktan çekinen biri değildir, sanırım bugün *tüm* ilginin onun üzerinde olması onu biraz germeye başladı. Mikrofonu titreyerek ağzına götürdü. "Ben... Biz..."

um... Maura hamile!" diye bağıyor ve pahalı ekipmanı küçük sahneden kuma fırlatıyor.

Ya da görünüşe göre *çok* gergin.

Kalabalıktan nefes sesleri yükseliyor ve ben Tucker'ın tepkisi için kendimi hazırlıyorum. "SİKTİR EVET!"

Tamam, tam olarak beklediğim gibi değil.

"Tuck Amca!" Joey insan kalabalığının içinden bir yerlerden bağıyor.

"Kahretsin! Yani 'vur' demek istedim. Özür dilerim, ufaklık!" diyerek konukların arasından hızla geçip doğruca bana doğru ilerledi. Beni kucaklayıp etrafında döndürüyor ve yüksek sesle kükrüyor. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum!"

Beni yere bırakıyor ve dudaklarıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Baba mı olacağım?" Başımı salladım. "Olacaksın. Ben de anne olacağım."

Tucker elini karnıma koyuyor ve fısıldıyor, "Kaç aylıksın?"

"Sekiz hafta. Doktor Perşembe günü doğruladı. Sana düğünden sonra söyleyecektim ama sanırım Rae bunu benim yerime halletti." Elimi elinin üstüne koyup ona bakıyorum. "Mutlu musun?"

"Patlamamı duymadın mı?" diye sırtıyor, gözleri zevkle parlıyor. "Evet, çok heyecanlıyım. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Sence de çok erken değil mi?"

"Senin için asla çok erken değildir, Maura. Hiçbir zaman. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi zaten planlamıştım, bu yüzden olayların nasıl gerçekleştiğinin zaman çizelgesi benim için önemli değil. Sen yanımda olduğun sürece, istediğim her şeye sahip olacağım." Tucker uzanıp yüzümden akan ve benim bile fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. Burnuma sokulup tekrar dudaklarımı okşuyor. "Gidip mutlu çift için birkaç şarkı çalmalıyım. Bana bir dans ayırır mısın?"

Başımı sallıyorum ve adımlarında yeni bir çalım ile uzaklaşmasını izliyorum. Birkaç kişi beni tebrik etmek için yanıma geliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bir kucaklaşma daha yaşıyorum. Kim olduğunu hemen anladım.

"Dallas!"

"Seni küçük şıfıntı! Taşınmana izin verdim ve sen gidip hamile kaldın. Neden bana söylemedin?" diye soruyor, beni tekrar yere yatırarak.

Omuz silkiyorum. "Perşembe günü öğrendim."

"Tebrikler bebeğim. Küçük Dallas harika bir eklenti olacak." "Dallas, ha?"

Sevdim bunu."

Gaige yanıma gelerek, "Asla olmaz," dedi. "Eğer o bebeğe birinin adını vereceklerse, bu ben olacağım. Buraya gel kızım."

Gaige beni tekrar sıkıca kavradı. Tam geri çekilirken fısıldıyor: "Onun kalbini kırmadığın için teşekkür ederim Maura. Senden nefret etmekten nefret ederdim."

Gölerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Asla yapmazsın."

Bir boğaz temizleniyor, Tucker'ın imza hareketi ve ben sahneye doğru dönüyorum.

"En iyi arkadaşım ve başka bir anneden olan kardeşim Hudson'ı tebrik ederim. Seni görüyorum dostum." Hudson kadehini arkadaşına doğru kaldırıyor ve kelimeleri ona geri söylüyor. "Ve gelini Rae'ye. Sen her zaman Hudson'ın en sevdiği ilk eşi olacaksın." Rae gülümseyerek onu tersler. "Bu ilki Maura için. O benim dünüm, yarınım, sonsuza dek benim." Bana bakarak sinsice sırıtıyor ve tipik Tucker tarzıyla ekliyor, "Ve benim şeker bebek annem."

Elimi karnıma koyup sevdiğim adama bakıyorum. Daha geçen yıl bir yalancı, bir sahtekâr olduğumu söyledim.

Şimdi mi? Şimdi dürüst ve gerçeğim. Seviliyorum ve iyileştim. Peki eskiden taktığım o maske? Onu astım. Temelli olarak.

Tucker yüzünden. Bizim yüzümüzden. Dün yüzünden.

The End

Acknowledgements

Öncelikle (her zaman önce), Henry, seni seviyorum. Bu kadar basit. Sen mükemmel derecede kusurlusun ve bir kocadan isteyebileceğim her şeye sahipsin. Teşekkür ederim. Her şey için.

sAnne, benzin istasyonunda çalıştığım ve senin bana uğrayıp her zaman yazdığın sarı kağıda bir not verdiğin zamanı hatırlıyor musun? Hâlâ saklıyorum ve cüzdanımda taşıyorum. Seni seviyorum.

B, mesafeyi siktir et, dostum. Seni özledim. Sana sarılmayı ve gülüşünü duymayı özledim. Hadi bunu düzeltelim, tamam mı? Rae'min Maura'sı olduğun için de teşekkürler. Seni seviyorum, fahişe!

Murphy, sanırım geçen sefer senin hakkında güzel bir şeyler yazmıştım, o yüzden bu sefer sadece şunu söyleyeceğim: iyisin. Virgüllerimi düzelttiğin için teşekkürler. (Hayır, ama g e r ç e k t e n , TEŞEKKÜRLER.)

Dawn Billings, bu seveceğinizi bildiğim bir televizyon programıyla ilgili... SİZE SÖYLEMİŞTİM. Ve teşekkür ederim.

Jamie Walker, gerçekten mi dostum? Beynimden siktir git artık. Bu saçmalık olmaya başladı. Seni seviyorum. #BrainTwinsForLife

D, kabartıcın olmama izin verdiğin için teşekkürler. ;-) Şimdi gerçekten, git şu lanet kitabı bitir! Şimdiden okumak istiyorum.

Beth Thomason, kelimelerimin tükendiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Yalan söyledim. Cesaretlendirmeleriniz ve iğneleyici yorumlarınız, tamamen tükendiğimi düşündüğümde yaratıcılığımı devam ettirdi. Beni beynime geri dönmeye zorladığınız ve o kelimeleri benden aldığınız için teşekkür ederim. Her zamanki gibi haklıydınız. Kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim.

ChristinA, Asshole Sr., Nikki ve Carrie, siz beta sürtükler harikasınız! Bana şans verdiğiniz için teşekkürler. ChristinA'ya sesli mesajları ve beni sürekli öldürmeye çalıştığı için özel olarak sesleniyorum. Çok tatlısın. Ve kitabı iki kez okuduğu için Nikki'ye. Harikası!

Her nasılsa son teşekkür yazımda çok özel bir kişiyi unutmuşum: Colleen Motherfucking Hoover. İlham verici, minnettar ve vericisin. Daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyorsun. Eski okul yıllığına döneceğim: asla değişme.

Dawn L. Chiletz, her zaman yanımda olduğun, bana cesaret verdiğin ve bilgeliğini paylaştığın için teşekkürler.

BS ailem, hepinizden nefret ediyorum. Nefret derken, sevgiden bahsediyorum. Sayılır. Diğer kocam... Kaba!

Kız kardeşime: Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Kan bağı ya da evlilik bağı olan ailem için desteğiniz her şey demek. Teşekkür ederim.

Ve unuttuğum herkese, çünkü birilerini unuttuğumu çok iyi biliyorum... teşekkürler, dostlar!

Okuyucu, tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Umarım Maura ve Tucker'ın hakkını vermişimdir. Başından beri birlikte olacaklarını biliyordum, sadece oraya nasıl ulaşacaklarını bilmiyordum. Gelecekte onları ve yeni ailelerini daha çok göreceksiniz. Planladığım en az iki kitap daha var.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla,

Teagan

About the Author

TEAGAN HUNTER gündüzleri romantik bir kapak sanatçısı ve her boş anında... bir yazar. Harika kocası, iki köpeği ve çok sayıda tuzlu su balığıyla birlikte Boring Town, MO'da yaşıyor. Teagan okumaktan, TV şovlarını (özellikle Supernatural!) izlemekten, soğuk havalardan ve çoraplarını asla eşleştirmemekten hoşlanıyor. Tuhaf biri. Bu onun "olayı" gibi bir şey.

Teagan'ı Facebook'ta bulabilirsiniz:

<https://www.facebook.com/teaganhunterwrites>

Twitter:

<https://twitter.com/THunterWrites>

Web sitesi: <http://teaganhunterwrites.com>

Ya da onunla e-posta yoluyla
iletişime geçin:
teaganhunterwrites@gmail.com

Telif Hakkı © 2015 Teagan Hunter

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu kitabın metnine erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, ters mühendisliğe tabi tutulamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Lütfen Dikkat

Bu kitabın telif hakkı sahibinin izni olmadan tersine mühendislik, internet üzerinden veya başka herhangi bir yolla yüklenmesi ve/veya dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Kapak fotoğrafı: Lindee Robinson

Photography Kapak: Najla Qamber Designs

Modeller: Chris Maher ve Mikeala Galli

Editör kredisi: Murphy Rae'den Indie Solutions www.murphyrae.net

The Killion Group tarafından iç format <http://thekilliongroupinc.com>